

കിഷിശി

അന്യോന്യം കണ്ടുകിട്ടി - ലിംഗകലനം പരസ്യം

08
കോഡ്

18+

Acid
acid.fun4@gmail.com

පිටුම

රිමෙල් පත් එවමින් මාගේ කතාවල ගුණදොස් පෙන්වා
දෙමින් නැවුම් කෘතියකට මා දිරි ගන්වන

ඔබට.

පෙරවදන

"....ගිනියම්...."

"ගිනියම්" මාගේ මනක්කල්පිතයක්ය. සුද්දගෙන් රට නිදහස්ව හෝ සුද්දා අපෙන් නිදහස්ව, උන්ගේ රටට ගිය වකවානුවේ, සිහිරිය පාමුළු මෙවන් නිදහස් ගමක් තියෙන්නට ඇතයි මට සිතූණි. ඔවුන් අසීමිතව ජීවිතය විඳින්නට ඇතයි මට සිතූණි. උවුනගේ මූලික අවශ්‍යතා අතර, ලිංගික ජීවිතය ඉහළින් වැජඹෙන්නට ඇතැයි මට සිතූණි. ඔවුන් තම පරම අයිතිය, ලිංගික ජීවිතය, මණරම්ව, නිදහස්ව විඳින්නට ඇතැයි මට සිතූණි.

ඉතිං..., මෙකල සිරකුටියක් වන් ජීවන අයිතියක් තුළ ඉඳ, එදා ඔවුන් ඒ විඳි නිදහස, මම අද ඔබට අකුරු කොට ඇමිණුවෙමි. මගේ පාඨකයන් මට ලියා එවූව ඔවුනගේ සිහින, ඔවුනගේ ෆැන්ටසියන් මා "ගිනියම්" වර්ත අතරට, සිදුවීම් අතරට ඇමිණුවෙමි. දැන් තවත් මේ ගිනියම් මගේ නොවෙයි. මේ ගිණියම දැන් ඔබේය.

බොහෝ පාඨකයන්ගේ "සම්මත.., අසම්මත" ඉල්ලීම් බොහොමයක් ගිනියම් කතාවේ සම, සමව ගැබ්ව ඇත. වර්ගීකරණයක් කළ නොහැක.

අකමැති අය කියවන්න එපා.

----- Acid -----

ඔබ දක්වන ගුණ දොස් අගය කරමි.

එය තවත් නැවුම් කෘතියක ආරම්භයයි.

මාගේ වෙනත් කෘතී

- වැහිළිහිණි
- හෘද සාක්ෂිය
- බිසෝ
- සමන්තී (බිසෝ දෙවන වෙළුම)
- අසම්මත
- බිහිදොර
- නදී
- බේදවාචකයක මිහිර
- කඳුලක නැවතීම
- පට්ටන්දර
- කින්තරාවී
- දිම්සාදඹුව (ගිනිදැල්ල)
- අසම්භව
- සංගදෝරු
- යදම්
- බිඳුනු යදම් (යදම් දෙවන කොටස)

මාගේ කතා ඕනෑම වෙබ්සයිට් එකක පලකිරීමට අවසර ඇත්තේ, පිටකවරය හා පිදුම ඉවත් කොට පලනොකරන ලෙස ඉල්ලා සිටිමි.

" ගිනියම් "

යදම් කතා මාලාවට ලැබුණ ප්‍රතිචාර බොහොමය. මා එතෙක් මෙතෙක් ලද ඉහළම අගයක්ය. එය දිරිගැන්වීමක්ය. එයට මාගේ ස්තූය.

යදම් කතාවට පස්සේ "ගිනියම්" රචනා කරන්නට ගත්තත්, රටේ හා ලෝකයේම පැවති අයහපත් තත්වය නිසාවෙන්, කතාව පසෙකලා මට ජීවත් වෙන්නට දැඩි වෙහෙසක් දරන්නට සිදුවිය. ජීවිතය එපා වෙන තරමටම නොසිතූ බොහෝ අකරතැබ්බයන්ට මට මුහුණ දෙන්නට සිදුවිය.

මා තනිවිය.....

අකුරක් අමුණ ගන්නට, වදන් පෙළක් ගලපගන්නට හිතේ හයිසක් මට නොමැති විය. තණිකමෙන් අසරණ විය. හිතේ කොතනකවත් ශූංචාරය නොවින. හිත ටිකෙන් ටික, ක්‍රමක් ක්‍රමයෙන් හැදෙන්නට වසරටකට වඩා ගතවිය. එබැවින් අඩක් පමණ නිමව තිබුණ "ගිනියම්" නිම කරන්නටත් මට වසරකට වඩා ගතවිය.

එයට සමාව..

වෙලභෙලදාම පටංගෙන හත් මසක් ගෙවෙන විට, සෙංකඩගල නගරයේ වෙලඳුන් අතරෙන් ජයතු ප්‍රසිද්ධ වර්තයක්ව හමාරය. සෙංකඩගල වෙලඳුන් ජයතුගේ අඩුවැඩිය එනතෙක් මහ බලා සිටින්නේ, ජයතු ගෙනෙන දෑ ගුණාත්මක බවෙන් ඉහළ හා නැවුම් නිසාවෙන්ය. ජයතු මෙන්ම සේන හා සේතුවාවත් ගමේ පමණක් නොව අහල පහළ ගම්තුලවත් දැන් ප්‍රසිද්දය. ඒ සෙංකඩගල වෙලදාම ජයතුගෙන් සේම ගම්තුලාවල වෙලභෙලදාම වෙන්වේ සේනගෙන් හා සේතුවාගෙන් වීමය.

ජයතු නොමැතිව පළමුව ගිය සෙංකඩල ගමණ සේනට නිදහස්ය. ඔහු වෙලභෙලදාමෙන් පසුව වරුවක් දෙකක් සෙංකඩගල නගරේ නිදහසේ කරක් ගැසුවේය. විදී පුරා ඇවිද කඩපිල් වල සිරි නැරඹුවේය. සේතුවාවත් මහ හැර, අඳුනන තමිබ් වෙලෙන්දෙකු සමඟ ඇඟලුම් කඩ කිහිපක හෝරා දෙක තුනක්ද ගෙවුවේය.

"මේ..., සෙංකඩගල ගියදා ඉඳං හිතාන උන්නට, ජයතු අයියංචි ලඟ උන්න නිසා විලියේ හිත දුන්නේ නැතුවා. මේත් මේ පාර මම ඔයැයිටයි කෙල්ලටයි හිතේ මිම්මට ඇන්න ආවා.." සේන කඩදහි ඇසුරුමක් සඳා අත තැබුවේ, ඇය රාත්‍රියේ කාඹරයට පැමිණි වේලාවේය.

"මොනවැයි..?" ඇසුරුමේ ඇත්තේ රෙදිපිළි වග සඳාට බරෙන් හා හුරුවෙන් සැකක් නොවින. ඇය ඇසුරුම යහන මත හෙමිහිට දිග හැරියේ උත්සුකුවෙන්ය.

ඇසුරුම තුල වූයේ සේන සෙංකඩගලින් ගත් තනපටවල් හා යටි අමුඩ ඇඳුම් කිහිපයක්ය. එවා අතට ගෙන සඳා හැඩ බැලුවේ නොයිවසිල්ලෙන්ය. ඇය මෙවැනි ඇඟලුමක් ගම්තුලාවේ ගැහැණියක් අදිනවා දැක තිබුනේ දැක තිබුණේ මුතුමැණිකේ හා මලිතිගෙන් පමණක්ය.

"අපුරුවයි., ලොකු ගාණක් උනැයි..?" සඳාගේ මුහුණේ සතුටු සිනහා රැල්ලක්ය.

"මහා ගාණක් නැතුවා.., කලියෙන් වංගිවල ජයතු අයියංඩි පස්සෙන් උන්න නිසා විලියක් ඇතුව ගන්ට බැරුව උන්නේ.." බිරියගේ මුහුණේ සතුටෙන් සේනගේ හිත ඉපිලය.

"අක්කංඩි වයෙම මලිකී කෙල්ලන් අදින්තේ මෙවුවා වෙච්ච කොට.. මෙහෙවුවට මොකට විලියක්. ඒත් ලෝභ කමේ බැරුවා.." අමුරෙද්දට වඩා සිණිදුය. හැඩයෙන් මණරමය. මලිකිගෙන් හා මුතුමැණිකෙගෙන් දැක ඇතුවත්, ඇය මෙවැන්නක් ස්පර්ශය කළ පලමු වතාව මෙයය.

"දෙතුන් වංගියක්ම හිතවුවා අයියංඩි ගනීවිය කියලා.., කොහේ ඉහරෙද්දක් හැට්ට රෙද්දක් ගත්තා මිසක්කා මෙහෙවුවක් ගත්තේ නෑ නොවෑ.. ඉතිං මාත් මහ ඇරලා උන්නා. මේ.., දෙන්තට හිතේ මිම්මට ගත්තා මිසක්කා කොහොමෙයි කියන්ට දන්නේ නැතුවා..." සේන කීවේ සැබෑවක්ය.

"ඉන්ට එහෙනම් බලන්ට.." සඳා හැට්ටය ගලවා දමා රෙන්දපටෙන් හැඩව ඇති තනපටක් ඇඳ හැඩ බැලුවාය.

මෘදු සිණුදු වැස්මෙන් පියයුරු යුග්මය වැසී යන විට සඳාගේ දෙතන් පුඬුත් හිරිවැටි ගියේය. ඇය හිරිය අමතක කොට මුතුමැණිකෙගෙන් දැක ඵලපුරුදුවෙන් තනපටේ උරහිස් පටි සකස ගත්තාය.

"ඩිංගක් බුරුලයි වයේ.. දෙපැත්ත ඩිංගක් අමුණලා ගත්තහම අහවරයි.." සඳාගේ මුහුණ ප්‍රීතියෙන් ඉපිලය. මිලට ගත් තනපටක් දිවියේ පළමුවරට ඇය මේ හැඩ බැලුවාමය.

"ඔතාල තිබ්බ කඩදහියේ ඉලක්මක් ඇතිය කියැවුවා., ලොකුවට ඇත්තම් ඊලඟ වතවේ අඩු ඉලක්මක් ගත්ත නම් හරිය, කුඩාව නම් ලොකු ඉලක්මකක් ගත්ත නම් හරිය කියැලැයි කියැවුවේ.." සේනගේ හිතත් බිරියගේ මේ නැවුම් පෙනුමෙන් අවදිවය.

තමාට හා දියණියට ගෙනා තනපටවල්හී ඉලක්ම් සසඳා, සඳා වෙනසේ තරම වටහාගෙන තමාට අවැසි තරම නිගමණය කළාය. එහෙත් දියණියගේ තරමට නම් රැගෙන ආ තනපටවල් විසල් ඇතැයි සඳාට හිතූනාය.

"ලොක්කිගේ එවුවා නම් ඩිංගක් ලොකුවයි වයේ.." සඳා පෑවේ සිනහවක්ය.

"හරි ගස්ස ගන්ට බැරුවැයි..?" ඔහුගේ හිතට දුකක් දැණින.

"මොකද බැරි.. ඒත් ඇඳලා බලනකං හරි හැටි කියන්ට බෑ නෙව.." සඳා තමා ඇඳි තනපට නොගලවාම, මසා නිමකර ඇති අමුඩක් අතටගෙන, කවුලු දෙක අතරින් දෙපා දැමුවාය.

"ඔවුවට එහේ කියන්නේ අමුඩකලිසම කියලා.., අපටත් ඇතුටා ඔය වයෙ හැඩෙන්ම, සුදු මහත්තරුලු එවුවා අදින්නේ" ජයතු ආශාවෙන් බලා සිටියේ බිරිය දෙසය. ඇගේ හැඩරුව දෙසය.

"කිලියට විතරක් නොවෑ අපි අමුඩයක් අදින්නේ.., එහෙවු දවසට මෙව්වර හැඩට මොකට අදිනවද කියලා හිතා ගන්නට බැරුවා..."

සඳා කීවේ සැබෑවක්ය. ගමේ ගැහැණුන් නිතර තනපටක් ඇන්දත්, අමුඩයක් අදින්නේ කිලි දිනයන්හී පමණක්ය. එහෙත් මෙදින ඇය සෙංකඩගල නගරයෙන් ගතා අමුඩය ඇඳ බැලුවේ සතුටෙන්ය.

සෙංකඩගල නගරයෙන් ගෙනා අමුඩයෙන් හා තනපටෙන් සඳාව මෙදින සේනට පෙනුනේ හැඩටය. සිහිරි තරනය කරන සුද්දිලා ඇතියක මෙන්ය. වෙනදාට වඩා කමුකවය. එහෙත් සේනට සිතුවේ මේ ඇඳුම් කට්ටලයෙන් බිරිඳ මෙතරම් හැඩට පෙනෙනවා නම්, දියණිය කොතරම් හැඩට ඉදිවිදැයි කියාය.

"අද මයේ මැණිකේ හැඩේ බැරුවා..." සේන යහනෙන් බැසවිත් සඳාව වැලඳ ගත්තේය.

"හැඩද.., නැත්තම් මෙහෙවුවට ඇන්දම වෙන මොකුවද්ද..?" සඳාට ඔහුගේ හිත සැකයක් නොවින.

"වෙනදට වඩා වලත්ත පෙනුමයි.." සේන සඳාගේ දෙනොල සිපගත්තේ, නැවුම් තන පටට පිටින් තනයකුත් මෘදුව මිරිකමිණිය.

"මටත් එහෙවුවක් හිතනා..." තනපටෙන් තනය මිරිකෙන විට දැනෙන සණිපය මණරමය. සඳාත් හිමියාව වැලඳගත්තාය.

"මෙහෙවුවට ඇඳලා අම්මංඬි මෙව්වර හැඩ නම්, කෙල්ල කොහොමට හිට්ද..?"

"මෙහෙවුවට අන්දලා අම්මංඬිගේ හැඩ බලැවුවා වයේ, කෙල්ලවත් මෙහෙවුවට හැඩ බලන්ට අප්පුවටට හිතලා වයේ..?" සඳාට ඔහුගේ හිත වැටහුනාය. දැන් ඒ හිත ගැන සඟවන්නට දෙයක් නොමැති නිසාවෙන්, ඇය ඒ වගක් හිමියාගෙන් කෙලින්ම විමසුවාය.

"හම්... සත්ත.. ඒකී හැඩට ඉදිවී.." සේන බිරිදගේ දෙනනම නැවුම් තනපට මතින් හෙමිහිට මිරිකුවේය.

"හැඩට ද..., නැති නම් මේ..., වලත්ත පෙණුමටද..?" සඳාගේ හිත මෙදිනත් අසම්මත මිහිරෙන් හීනියට කැලතෙන්නට ගත්තේය.

"මේ..., වලත්ත පෙණුමට" සේන බිරිදගේ පියයුරුවක් තනපටෙන් එලියට ගත්තේය.

"කෙල්ලව එහෙවුවට බලන්ට ඕනමැයි..?" ටිකෙන් ටික ඇවිස්සෙන අසම්මත මිහිරෙන් සඳාගේ හිත කිතිකැවී ගියේය.

"එව්වර වාසනාවක් කොහෙද..?" බිරිදගේ වදන් පෙළෙන් සෙනගේ හිතට වඩා ගැහුණේ, සරම ඇතුලත ලිංගුවය.

"ඔයැයිට ඕනම නං.. මේ..., මේ..., බැරිකමක් වෙන එකක් නැතුවා.. ඕන නං ඩිංගක් උත්සහා කොරලා බලන්නං " දෙපා අතර දැවටුන හිමියාගේ ලිහුව සඳා සරම මතින් අල්ල ගත්තාය.

මුතුමැණිකෙගෙන්, මලිතිගෙන් හා සොහොයුරියගෙන් ලැබෙන මිහිර හමුවේ පුලස්ඵට දැන් මවුපියන්ගේ රතිය බැලීමට ආශාවක් නැති තරම්ය. දැන් එවැන්නක් තරඹා හිතට දැණෙන මිහිරත් අඩුය. සොහොයුරිය මිනිලාවත් ඔහුට දැන් දැන්තේ අඩුවටය. පුලස්ඵගේ හිතේ දැන් ඉන්නේ, සීමා රහිතව ඉඩක් ලැබෙන මුතුමැණිකෙවය.

පංචුක එලෙස උවත් මිනිලාට නම් දැන් සොහොයුරුව නැතිව බැරි තරම්ය. පිටස්තරයාව ඇය දැන් ගෙන්න ගන්නෙත් නැත. රණාව නම් දැන් ඕනෑ හැටියටය. එහෙත් අසම්මතයේ රහට දැන් ඇය වශීව නිසාවෙන් දෙනුන් දිනකට වතාවක්වත් පුලස්ඵව අවැසිය. රණාගෙන් දැණෙන මිහිරට වඩා, ඇය දැන් පුලස්ඵගෙන් ලැබෙන අසම්මත මිහිරට ලොල්ය. මලිති හා එකතුවේ සමලිංගික පහසු මණරම්ය. අසම්මත ආශාවන්ගෙන් ඇගේ හිත දැන් ඉපිළිය.

මව පියාගේ කාඞරයට ගොස් අඩ හෝරාවක් ගෙවුන කළ, සොහොයුරියගේ කාඞරයවෙත යන්නට පුලස්ඵට වෙලාව පැමිණියේය. හැදෑ කරුවලේ මුතුමැණිකෙ සමඟ දියේ එබුණ නිසාවෙන්, පුලස්ඵ මෙදින සොහොයුරියගේ කාඞරයට යන්නේ තම අවැසිය නිසා නොව, සොහොයුරිගේ ඇවැසි නිසාවෙන්ය.

යහනෙන් නැගිට කාඹරයේ දොර අසලට යන විට, ඇතුළුගේ මහා දොර නැවතත් විවර වෙන හඬ ඇසුන නිසාවෙන් පුලස්ඵ කාඹරය තුලම මදක් නැවැතින.

"අපේ අම්මා ආයෙම එනවා.." දැන් සොහොයුරිය වෙත යන්නට බැරිය. ඔහුට එයින් සිහිං සතුටක් දැණින. ඔහු නැවතත් යහනේ ඉඳ ගත්තේ "අපේ අම්මා ආයේ නොගියොතින් හොඳා..." යැයි හිතමිණිය. ඔහුට මෙදින අවැසි සුව බර නින්දක්ය.

මිනිලා බලාපොරොත්තුවෙන් සිටියේ සොහොයුරාවය. එහෙත් පැමිණියේ මව ය. "ඩිංගක් පහුවෙලා ආවනං.. අතටම අහුවෙනවා.." මිනිලා තිගැස්සින. ඇය නින්දෙන් ඇහැරුනා මෙන් යහනේ ඉඳගත්තේ මවගේ පැමිණීමේ පුදුමයෙන්ය.

"මේ.. හිතවුවේ නැතුවා නින්ද ගිහිය කියලා.." සඳා යහනේ පසක ඉඳ ගත්තාය.

"ඩිංගක් ගැස්සුනා.. හිතවුවේ නෑ නොවෑ.." මිනිලා කෙහෙඳුල්ල ගැටගසා ගත්තාය.

"මේ.., අප්පුවවා සෙංකඩගලින් අපි දෙන්නට මෙවුවා වගයක් ඇත්න ඇවිත්..." සඳාටත් එය කියන්නට සිහිං විලියක්ය. ඇය හෙමිහිට ඇසුරුම දිග හැරියාය.

"මේ.., මේ.., අප්පුවවා.." මලිතිටත් පුදුමය. ඒ පිරිමියෙක් ගැහැණු යටඇඳුමක් විලියක් නැතුව මිලිදිගත් එක ගැනාය. ඇරත් සෙංකඩගල නගරෙන්නය.

"මේ.., මමයි කියැවුවේ පුලුවන් කමක් ඇත්තම් අරගෙන එන්නටය කියලා.." සඳාට ඇගේ හිත වැටහින. ඇය මුසාවක් කීවේ හිමියාගේ තැන රැකියයුතු නිසාවෙන්ය.

"මලිති අක්කයේ එවුවා වයේ.." මිනිලා තනපටක් අත ගැවේ ආශාවෙන්ය.

"අප්පුවවා නොගෙනාව නම් මං හිතාන උන්නේ ලොකුඅම්මට කියලා තමිබ් මුදලාලිව ගෙන්න ගන්ට. ඇඟට දලා බලැවුනම් හොඳා නෙව.., අඩු වැඩියක් ඇත්තම් හදාගන්ට" සඳා මේ කීවේ නම් සැබෑවය. ඇය එය හිතා තිබුණාය.

දැන් වේලාව හරිය. ඇය හොරහිං ජනෙල් කවුලුව දෙස බැලුවේ ඉහියකින් සැකය හැරගන්නටය. සැලස්මේ අයුරුවට සේන නිවස පිටුපසින් දියණියගේ කාඹරයේ ජනෙල් කවුළුව අසලය. ඔහුට ජනෙල් පියන් හි ඇත් වූ ලැලි හිඩසෙන් ඇතුලත යාන්තමට පෙනෙන්නේය. හිතේ හදිසිය නිසාවෙන් ඔහුගේ හදත් ගැහෙන්නේය. තමා දැන් නියමිත ස්තානයේ, ස්ථාන ගතව ඉන්නා වග සඳාට දැන්නෙනට, කතිකාකොට ගත් ඉහිය පරිස්සමට පෑවේය.

"මෙහෙවුවට ඇහට දාන්ටත් ලෝබයි වයේ.." මිනිලා මවගේ සැලසුමේ කිසිවක් දන්තේ නැත. යහනෙන් නැගිටි ඇය මවට පිටුපා, ජනෙල් කවුළුවට මුහුණලා හැරුනේ, තන පට ලඟට ගනිමිණිය.

හැට්ටේ ගැට එකින් එක දියණිය ලිහා දමණ වට සේනගේ හිත ගැහෙන්නට ගත්තේය. මේ මෙතරම් කිට්ටුවට, මෙතරම් පැහැදිලිව ඇගේ දෙනන නිදහසේ පෙනෙනවාමය. දියණියගේ දෙනන දැකුමට ඇති හදිසියෙන්, පිය ලිඟුව සරම ඇතුලත අසම්මතයේ නලියන්නට ගත්තේය. මිනිලා හැට්ටයේ දෙපලු විවරකොට උඩුකය නිරුවත් කොට ගන්න වට ඔහුගේ අත ඉබේටම ලිඟුව වෙත ආවේය.

හැට්ටය ගලවා දැමුව පසුව, මිනිලාගේ දෙනන ලාමපු එලියෙන් හැඩට දිලිසුනේය. කිරි බරක් නොහිලුව නිසාවෙන් උඩුකුරුව කෝම්පිට්ටු හැඩයෙන් බැබලුනේය. දෙනත් පුඩු තරමකට අවදිව කළුපැහැයෙන් හිනහුනේය. හැටයෙන් නිදහස් දෙනන, ගැහැණු පොදු පුරුද්දට මිනිලාට ඉබේටම අතගැවුනේය.

දියණියගේ ලැමඳ මෙතරම් ලඟට, මෙතරම් පැහැදිලිවට සේන මේ දකිනවාමය. ගැටිසි දෙනන නිසාවෙන් තෙල් අතුල්ලාමෙන් ලාමපු එලියෙන් සිහිං දිලිසුමෙන්ය. එක් අතකට තනයක් වසා ගැන්ම අපහසු නැත. හිත ඉවසුම් නොදුන් තැන ඔහුට තම ලිඟුව ඉබේටම අත් ගැසුනේය.

මසා ගන්නා ඔක්කන් හැටයන්ට වඩා මේ තනපට මෘදුය. හිනී රේන්ද පටෙන් හැඩ දමා ඇති අයුරු අපුරුවය. ඇදෙන සුලු නිසාවෙන් ඇහට සැහැල්ලුවය. මිනිලා දෙනන තනපට ඇතුලට නිසිව සකස ගත්තාය.

"අප්පුවවයේ මිම්ම නම් ඕන්.., ආයේ ඇහට නියලම මහැවුවා වයේ.." මිලටගත් තනපටකින් පළමු වරට පියයුරු යුග්මය වසා ගත් මිනිලා මව වෙත හැරුනාය.

"කෝ බලන්ට....." සඳා යහනෙන් නැගිට දියණියගේ තන පටේ තදැති හා ලිහිල බැලුවේ සහවාගත් සිනහවෙන්ය.

"සණිපෙත් බැරුවා අපේ අම්මා" මිනිලාට දැණුනේ තනපට මසා ඇති රෙද්දේ මෘදු බවය. එබැවින් ඇය දෙනන යටින් ඉහළට ඔසවා පහසුවද බැලුවාය.

"ආයේ අහනවා... සිණුදුවේ බැරුවා.., මෙහෙවුවෙන් හිරට නෑ නොවෑ.." සඳා තන පටේ යටි වාටිය වාටිය ඇතුලතින්, ඇහිල වටයක් ගෙනගියේ භොරහින් ජනෙල් කවුළුව දෙස බලමිණිය.

"නැතුවා... ආයේ මිමිමටම.." මිනිලාට සතුටුයි.

"මෙහෙවුවත් ඇඳලා බැලුව නං.. ඉඟ දෙපැත්ත මැහුමක් ගහන්ට වෙයිද මංදා.."

මවට පිටුපා හැරුන මිනිලා ඉඟට ඇඳී රෙද්ද නොගලාවාම, අමුඩකලිසම ඉහලට ඔසව ගත්තාය. එයත් හිරක් නැත. ගාණට මිමිමටය. කිලි අමුඩයට වඩා සැපපහසුය. එහෙත් තන පට මෙන්, මවට එහි හැඩ පෙන්වන්නට බැරිය.

"ඒකත් ආයේ හරි මිමිමටම.."

"ඩිංගක් කෝ බලන්ට.." සඳාට අවැසි එය බලන්නට නොවේය. ඇයට අවැසි එය ඇඳී දියණියගේ හැඩරුව හිමියාට පෙනෙන්නට යවන්නටය.

"ඔන් අපේ අම්මා.." සඳාට දැණුනේ විලියක්ය.

"හිච්චං කාලේ ඉඳලා උස් මහත් කොරාපු කොට, අම්මා අප්පච්චා ඉස්සරහා මොකොට විලියක්" සඳා දියණියගේ ඉඟ රෙද්ද පහත් කළාය.

සඳාට වඩා අමුඩ කලිසම මිනිලාට හැඩය. ඇඟ පතේ ගාණටම අමුඩ කලිසම හිරය. මලිනිගේ උදවුවෙන් යෝනී මවිලක් නැති නිසාවෙන් සඳාගේ මෙන් අමුඩ කලිසම දෙපැතෙන් මවිල එලියට පනින්නේත් නැත. ඇඟට ගැලපෙන හිරබව නිසාවෙන් සිහිං යෝනී දෙනොලක් යහමෙන් ඉස්මතුව පෙනෙන්නේය. සේනගේ හිතට මෙන්ම ලිඟුවටත් දැන් නිවනක් නැත. සෙනගේ අත මුරණ්ඩුය.

"හිච්චං කාලේ ඉඳලා උස් මහත් කොරාපු කොට අම්මා අප්පච්චා ඉස්සරහා මොකොට විලියක්" මවගේ කතාවෙන් මිනිලාගේ හිත තිගැස්සින. මිනිලාට පෙර දිනයක මව හා පියාගේ රතියේ උමතු කතා බහා මෙවලේ සිහි විය. "එහෙනම් මේ අපේ අම්මා මෙහෙවුව කරන්නේ, එදා කියැවුවා වගේ අපුච්චට ජේන්ටද..?" ඇය හිරිවැටුන හිතෙන් දැස කාඹරය ඇතුල ජේන මාණයන්ට හොරහිං ගෙන ගියාය. එහෙත් මිනිලාගේ දැසට සැකයට තැනක් නොවින.

සැකයට කරුණක් නැතත්, මවගේ මුවෙන් එලියට පැමිණි මේ කතා බහා මණරමය. ඇගේ හිත පිරික්සන්නට මේය හොඳම වේලාවක්ය. පිළිතුරක් දී තම හිත අඟවන්ට මෙය මඟු අවස්තාවක්ය. "මේ.., මේ.., මටත් එහෙමට විලියක් නැතුවා.. අම්මා අපුච්චා ඉස්සරහා මොකට බොරු විලියක්" ඇය මේ පිරික්සුවේ මවගේ ඒ හිතය. ඇයට ඇවැසි, එවැන්නක් කණ වැටුන දා සිට මෙතුවක් ඉවසුමෙන් හිටි තම හිතත් යාංතමට එලිකරන්නටය. තමා මෙතුවක් දුටුව ඒ සිහිනය සපතකොට ගන්නට ඉඩක් තිබෙදැයි සියුම් පිරික්සුමක් කරන්නටය.

දියණියගේ ඒ වදන් පෙළ ඇසෙත්ම සේනගේ හිත හිරිවැටී ගියේය. ලිඟ හිස තදින් මිරිකී ගියේය. "එහෙනං මයේ මේකාවත් ඒකීට මං ජේන්ට යවනවා" ඔහුට මැවී පෙනුනේ, සඵ එකින් එක වතෙන් මුදා හරිමින් දියණිය තමන් ඉදිරියට පයෙන් පය ඉදිරියට තබන අපුරුවය. එහෙත් සදාට නම් මැවී පෙනුනේ තම දෙදෙනා ඉදිරියටම දියණිය නිරුවතින් එන අපුරුවය. ඒ අසම්මත කමය.

"ඔය ගෙනවුවා කියැවේ මේ.., මහල් දාට අදින්ට කියැවුවේ" සදාට දියණියගෙන් මේ ලැබුණේ නොසිතුව පිළිතුරක්ය. සදාගේ හිත කිතිකැවී ගියේය. අසම්මතයෙන් හිත ඉපිළ ගියේය. ඇයට දියණිය හිමියා හමුවේ නිරුවතින් ඉන්න අපුරුව මැවී පෙනුනේය. එහෙත් ඒ පිළිතුර මතින් ඇගේ හිත විශ්වාස කරන්නට බැරිය. එබැවින් ඇයටත් සිතුවේ ඇගේ හිත පිරික්සන්නටය.

"අප්පුවටත් හිතෙන එවුවා.." මිනිලා ඉහ රෙද්ද හෙමිහිට උඩට උස්ස ගත්තාය.

"තමංගේ එකී එහෙවු දවසේ මේ.., අහවල් වෙලාවට හැඩට ඉන්වට කොයි අප්පව්විද අකමැකී.." සදා හෙමිහිට වචනයක් ඉස්සරකොට බැලුවාය.

"මේ.., කොයි වෙලාවට..?" මිනිලාට මව කී දේ නොවැහැටුනා නොවේය. එහෙත් මව සමඟ මෙවැණි කතා බහක් නුහුරු නිසාවෙන් ඇය තවමත් පිරික්සන්නේ මවගේ හිතය.

"වෙන කොයිවෙලාවකද...? පිරුවටක් උඩ, දෙන්නා ඉස් ඉස්සෙලා මේ.., හෙළුවෙන් ගුළිවෙන වෙලාව මිසක්කා.." සදාටත් දියණිය සමඟ මෙවැණි කතා බහා නුහුරුය. එහෙත් මෙදින හිතට දිරියක්ය.

"අපේ අම්මෝ... අපේ අම්මා ඒක කියැවුව විදිය..." මිනිලාට හිත සතුටුය. මවගේ හිත දැන් තරමක් පැහැදිලිය. අසම්මත කමෙන් ඇගේ හිත ගැහෙන්නේය.

"දෙතුන් මහකින් පිරිමි පාරානයක් එක්ක එක පැදුරක බුදිගන්ට ඉන්න එකේ, ආයේ උඹත් එක්ක වහෙන් ඕරෝ කතා මොකට.., පිරිමි මණාපයි එදාට මේ.., තමංගේ එකීව වලත්තකමට දකින්ට" සදා මෙවැන්නක් මේ දියණිය සමඟ කතා බහක් කළාමය. මේ හුරුව ඇයට මුතුමැණිකෙගෙන්ය.

"මේ.., මෙහෙවුවට ඇන්දම වලත්ත පෙනුමයි තමා.." මිනිලා එම ඇඳුම් පොදිය දැනට ගත්තාය. විලියෙන් දැස බිමට නැබුරුකොට ගත්තාය.

"හම්.. අප්පුවචත් කියවුවා ලොක්කිව මේ.., මේ.., එහෙමට පෙනෙවිය කියලා" ඉවසා බැරිම තැන සදාත් ඒ වගක් කීවේ දැස ඇගේ දැසෙන් ගලවා ගනිමිණිය.

"අපේ අම්මො...! අපේ අපුවචට එහෙනං මාව වලත්ත කමට පෙනිලා" මිනිලාගේ හිත මවගේ වදන් පෙලෙන් ගිනියම් වුනේය. හිත නොවසුමෙන් ගැහෙන්නට ගත්තේය. එහෙත් ඊට මහක් සදා ගත යුත්තේ පරිස්සමටය.

"උඹ දැන් හිව්වං එකියැක් යැයි..? අප්පුවචෙකුට සතුටක් නැතුවැයි උඹේ ගැන.. වරදකට හිතන්ට ඔන නැතුවා.., නොකිවුවට මොකැ.., හිත කිරී ගැහෙනවා ඇති උඹේ මෙහෙවු හැඩ දැකගන්ට බැරිව..?" සදා නියම වේලාවෙදී තම හිත හිත නොදැනෙන්නට කියා දැම්මාය.

මව නොකියා කීවේ කුමක් දැයි මිනිලාට සැකයක් නැත. ඇගේ හිතත් දැන් ඒ මිනිරෙන් නලියන්නේය. ඇයට තමාගේ නිරුවත වෙත වැටෙනට පියාගේ දැසේ ගිනියම කලියෙන්ම දැන්නෙනට ගත්තේය. "ආයේ හංගාන මොකට..? මයේ හිතත් අම්මට සිංගක් දැනෙන්නට යවනවා" මිනිලාට දැන් මවගේ හිත සැකයක් නැත. බියක් වෙන්නට කරුණක් නැත. මිනිලා තනපට ගලවා හැට්ටය අදිමින් මව අසලින් ඉඳ ගත්තාය.

"මොකට වරදක් හිතන්ටද අප්පුවචා වෙච්චකොට...? හිත කිරී ගැහෙන්ට දෙයක් තියෙයි යැයි, ඔන්නං මේ.., මේ.., මට මොකැ බැරි ඒ මයේ අප්පුවච නොවැ..?" හිතට දිරියගත් මිනිලා ඒ වගක් කීවේ දැස බිමට පහත් කොටගත් වගමය.

දියණියගේ වදන් පෙළ ඇසෙත්ම, කවුලුවෙන් දැස් යොමා සිටි සේනගේ හිත හිරිවැටි ගියේය. කොෂ දෙක නලියන්ට ගත්තේය. ඔහුට දියණිය යටි ඇඳුමෙන් සැරසී තමා ඉදිරියේ සිටින අපුරුව මැවී පෙනුනේය. හිත ඉවසුම් නොදුන් තැන සේන හත් අට විටක් ලිඟුව වේගයෙන් අත් ගැසුවේය. එහෙත් සිදු වූයේ නොසිතුවක්ය. පහළොස්වන වේගවත් අත් පහරෙදී සේනගේ අනෙක් අත "දඩිස්" හඩින් ජණෙල් පියනේ වැදුනේය.

"ඒ මොකක්..?" මිනිලා තිගැස්සින.

"මොකක් හරි හුලඟට වදින්ට ඇති.." සදාට ඒ හඬ සැකයක් නැත. ඇයට බියක් දැණුනේ මෙතුවක් දැරුව මහංසිය මේ අකරතැබිය නිසාවෙන් මහ හැරෙවි දැයි කියාය.

මිනිලා ජනෙල් පියන විවර කළේ සදාගේ හිත සලිත කරවමිණිය. එහෙත් සේන ඒ වෙන විටත් අනෙක් පස බිත්තියට හේත්තු කොට තිබුණ පොල් අත්ත, ජනෙල් කවුළුව ලඟට පෙරලා තම කාඹරයේ දොර අසලටම පැමිණ හමාරය. "හේත්තු කරලා තිබ්බ පොල් අත්ත බිම පෙරලිලා" සැකයක් නොදැණුන නිසාවෙන් මිනිලා නැවතත් ජනෙල් පියන වැසුවේ සදාගේ හිතට සහනයක් ගෙන දෙමිණිය. "හැමදාම කියනවා දර කෝටු බිත්තියට හේත්තු කොරන්ට එපාය කියලා... සතා සරුපයෙක්ට බඩගාන්ට ඊට වඩා පහසුවක් නැතුවා" සදා වෙන කිසිවක් නොකියුවාය. ඇයට අවැසි වූයේ නැවතත් කතා බහා නැවතුන තැනෙන් අරඹන්නට පමණක්ය.

"මේ..., අප්පුවවා ගැන නරක හිතක් ඇතුව නෙමෙයි නෙව ඉස්සෙල්ලා අරහෙවුවක් කියැවුවේ..?" දියණිගෙන් ලැබුණේ සදා සිහිනෙකින්වත් නොසිතුව පිළිතුරක්ය. එතරම් සැහැල්ලුවෙන්, ලෙහෙසියෙන් ලැබුණ නිසාවෙන් සදාට පිළිතුර ඇදහිය නොහැක.

"මටත් ඒ හිත කියන්ට දන්නේ නැතුවා.. ඉස් ඉස්සෙලා පිරිමියෙක්ට කියලා දැක්කේ අප්පුවවා වෙච්ච කොට, හිතට දැනෙන දේ මට කියාගන්නට තේරෙන්නේ නැතුවා" මිනිලා නිසි පිළිතුරක් නොදී ඒ පැනය මඟ හැරියාය. එහෙත් තම එම පිළිතුරෙන් මවට දෙපැත්තක් හිතන්නට ඉඩක් ඇය සිරුවට තිබ්බාය.

දියණියගේ පිළිතුරෙ ගැබ්ව ඇති ව්‍යංගය සදාට වැටහින. "අපි ඉස්සෙලම පිරිමි එහෙවුවක් දැක්කේ අප්පුවවයෙන් වග සැකක් නෑ නෙව..? එහෙවු කාලේදී ඩිංකක් ඒක අත පත ගාන්ට ඉඩක් ලැබුනොත් අපි පස්ස ගහනවැයි..?" මේ පැණය කී පසු මුතුමැණිකේ දුන් පිළිතුර සිහිව සදාගේ හිත හිරිවැටිණ. "ආයේ හිතන්ට දෙයක් නැතුවා.. ලොක්කිගේ හිත එහෙවුවට ලෝභ කමේ" ඇයට දියණියගේ ඒ අසම්මත කම මැවිපෙණින. හිමියාගේ අසම්මතකම මැවි පෙණින. ඇයගේ ඉහමොලත් ඒ අසම්මතයෙන් ගිනියම් වෙන්නට ගත්තේය.

එහෙත් දැණුන අසම්මත මිහිරේ තිවාරත්වය නිසාවෙන් "අපේ ඒ කාලේ හිත් වයේම, දැන් අපේ උන්ගේ හිතත් එහෙවුවට ගැහෙන වග සැකක් නැතුවා.. එහෙනං අපි කොරන්ට ඕන අපේ අම්මා අප්පුවවා වයේ, එහෙවුවට ඉඩක් නොතියන එක. නැත්තං එහෙවුව තිරිසංකමෙන් කෙළවර වෙන එක ආයේ නතර කරන්නට බැරුවා" සදාට මුතු මැණිකේ එදින අවසනට දුන් පිළිතුර මෙවලේ මෙවලේ සිහිනොවින. ඇයට දැනෙන්නට ගත්තේ මේ අසම්මතයේ මිහිර හා උනුහුම පමණක්මය.

"ඒකක් එහෙමෙයි... එහෙනම් මේ.., දැකලා ඇතුළුවා ඇති නෙව..?" මේ කතා බහෙන් සඳාට මිහිරක් දැණින. නැවුම් පිම්මකට ඉඩක් ඇති වගට ඉඟියක් දැණින. වහෙන් ඔරොවෙන් ආසා ඇගේ හිත අඳුනගත යුතුය.

"මොකක්..?" මව ඇසුවේ කුමක්දැයි මිනිලාට ඉඟියක් නැතුව නෙමෙය. එහෙත් ඇසුවේ එයම දැයි, මවත් සමඟ මෙවැණි කතා බහා නුහුරු නිසාවෙන් මිනිලාට සැකයක්ය.

"මේ.., මේ.. අප්පුවියේ මේ.. පිරිමි ඇඟ..?" දිරියක් ඇතත් අමු අමුවෙන් එවැන්නක් අසන්නට සඳාට බියක්ය. හිතට නුහුරු බවක්ය. දියණියගේ හිතගැන ඇයට තවමත් සැකයක්ය.

"මුසාවක් මොකට.. මේ.., මේ.., දකින්නට ඔන සේරම..." මිනිලාට දැන් මවගේ හිත සැකයක් නැත. කෙළින් පිළිතුරක් දෙන්නට බියක් නැත. මවට එවැන්නක් හෙළිකරන අසම්මතකමෙන් මිනිලාගේ හිත දැන් ගිනියමය.

"මේ.., අපි දෙනයේ මහා එහෙවුවත්..?" දියණියගේ පිළිතුරෙන් සඳාට ඇගේ හිතත් වැටහින. දැන් බියක් සැකක් නැත. දියණිය සමඟ තවත් ඒ වගක් වහෙන් ඔරෝ කතා බහක් කොට එලක් නැති වග සඳාට වැටහිණ.

"හම්.. එවුවා සේරමත්.." මිනිලා පිළිතුර දුන්නේ සිහිං විලිබරිත සිනභාවකින්ය. එහෙත් ඇය ඒ වගක් කීවේ මවගෙන් මුහුණ හංගා ගනිමිණිය.

"දෙතුන් මහකින් එවුවියේ දිග පළල විදින්නට ඇති එකේ..., එහෙවුව බැලුවය කියලා දැන් නරකක් කියන්නට බැරුවා.. ඒත් මේ.., එහෙවුව දැක්ක කොට හිතට මේ.. ගිනියමක් දැණුනැයි..?" සඳාගේ හිත දැන් උමතුවෙන්ය. තවත් ඉවසා එලක් නැති බැවින් සඳා නියමිත තැනට පිවිසෙන්නට සිතුවාය.

"ආයේ අහනවා.., අපේ අම්මා මෙහෙවුවට ලොංගතු වෙච්චකොට දැන් මට මුසාවක් කියන්නට පුළුවනැයි.., මේ.., මේ.., එහෙවුවක් දැක්කම හිත ගිනියම් නොවෙන්නට මං ගල් ගෙඩියක් යැයි..? හිත ගැහෙන්ට ගන්නවා මිසක්කා" මිනිලා පෑවේ විලිබරිත සිනභවක්ය.

"මේ.., අම්මා අපුවියේ වෙච්චකොටත්..?" සඳාගේ හිත දියණියගේ මේ අසමතකමෙන් නලියන්නට ගත්තේය. තම රතිය දියණිය හොරහින් බලා සිටිණු ඇයට මැව් පෙනිණ. එබැවින් මෙදින අහඹුවෙන් හිතට ආ සැලසුම වෙහෙසකින් තොරව සපත වන වගත් ඇයට දැන් සැකයක් නැත.

"මුසාවක් මොකට..., මං වලකියක් කියලා අපේ අම්මා හිතන්ට එපා.. මට අපේ අම්මට සත්ත නොන්කියා බැරුවා.. මයේ ගිනියමට ඒ කවුද, කිංද මංද ආයේ වැඩක් නැතුවා. මේ.., ඉවසුම් යනවා මිසක්කා.." මිනිලා ඒ වගක් කීවේ මවගෙන් මුහුණ හංගාගෙනය.

"වහෙන් ඔරො මොකට..., රණා එක්ක එහෙවු දේවල් වෙනවය කියලා සැකක් නැතුවා. ඒත් මේ ඕන හැටියට එහෙවු දැක්ක කොටත්, අපුවියේ එහෙවු දැක්කමත්....?" දියණියගේ හිත පැහැදිලි නිසාවෙන් සඳා මෙවලේ නිසිමඟට පිවිසියාය. ඉදිරි සැලසුම උදේසා පිරික්සුවේ දියණියගේ අසම්මත හිතය.

"මේ.., ඉස්, ඉස්සෙලම දැක්කෙ මේ.., අප්පුවියේ එහෙවු වෙච්චකොට..., වෙන එවුවා කොච්චර දැක්කත් මේ.., අපුවියේ හිතෙන් ඇරෙන්නේ නැතුවා" මිනිලාත් මෙවලේ තම සැබැහිත කීවේ බියක් සැකක් නැතුවමය.

"ඒකත් එහෙමෙයි..? ඕන කමක් ඇත්තම් අද සිංගක් එහෙවු යහමෙන් දකින්ට එහෙනං මොකෑ බැරී.." සඳාගේ හිතක් දැන් නොයිවසුමෙන් නලියන්නේය. හද "සිගි.. සිගි.." හසින් ගැහෙන්නේය. සඳා යහනෙන් නැගිටිටේ දියණියගේ උරහිසට අත බර කරමිණිය.

මේ සිහිනෙකින්වත් නොසිතුව වාසනාවක්ය. මිනිලාට මව පියාගේ ලිඟුව තමාට පෙන්වන අසම්මත වලත්ත කම මැවි පෙනුනේය. දැණුන එම මිහිරෙන් මිනිලාගේ තොල කටත් වියලිව ගියේය. ගත මිහිරෙන් සලිතව ගියේය. ඇයට යහනෙන් නැගිට දොරවෙත යන මවගේ අත අල්ල ගැනුනේ ඉබේටමය.

"හීනයක්ම වෙච්චකොට.. එහෙම වාසනාවක් ඇතේයි..?"

"මේ.., එහෙවු හිතක් ඇත්තම් ඔය ටිකත් ඇන්න අප්පුවියේ කාඹරයට ආව නම් අහවරයි. අද අපි දෙන්නයෙන් එහෙවු වත් වෙන එකේ.. මේ.., අකමැත්තක් නැත්තම් සිංග වෙලාවක් හිටියත් කමක් නැතුවා.." සඳාට ඒ වග දියණියගේ මුහුණ දෙස බලා කියන්ට සවියක් නැත. එබැවින් ඇය ඒ වගක් කීවේ අහක බලාගත් වගමය.

"මෙතුවක් හීනයක්ම වෙච්චකොට, මොකට අකමැත්තක්.. මේ.., අප්පුවියා කැමැති වෙයි යැයි..? බයෙන් බැරුවා ඉස් ඉසෙලම වෙච්චකොට" මිනිලා පියාගේ හිත නොදන්නවා නොවේය. මිනිලාගේ හිත දැන් නලියන්නේය. මවට පෑවේ බොරු කෝමලයක්ය.

"දෙතුන් මහකින් දෙන්නා දෙමහල්ලෝ වෙන්ට ඉන්න එකියක්ට..., එවුවයේ හරියක් කියලා දෙන එක අපේ යුතුකම නෙව..? අප්පුවවා මොකට අකමැති වෙනවද..?" සඳා කාඹරයෙන් ඉවතට ආවේ ඊට නොයිවසිල්ලෙන්ය.

මවගේ හා පියාගේ ඒ හිත දැන උන්නත්, මෙවැණි වාසනාවක් එතැයි මිනිලා කිසිවිටෙක නොසිතුවාය. ඇයට මේ අහඹුව තවමත් ඇදහිය නොහැක. හීනයක් වැනිය. ඇගේ අසම්මත හිත කැලතිලාය. "මලයට කියානම ගියා නම් අහවරයි" මේ අසම්මතයේ මිහිර සොහොයුරුටත් දිය යුතුය. සඳා සෙංකඩගල නගරයෙන් ගෙනා ඇඟලුමක් ගුලිකොට ගනිමිණි කාඹරයෙන් ඉවතට ආවාය.

දියණියගේ පැමිණීම වෙනුවෙන් සඳා මහා උච්චස්ස ලඟ නොයිවසිල්ලෙන් නතරවය. එබැවින් මිනිලාට මේ වගක් පුලස්ථට කිව නොහැක. "මේකා ඇහැරිලා උන්නා නම් හොඳා...." මිනිලා හෙමිහිටඋගුර පාදමින් පුලස්ථගේ කාඹරය පසු කොට මව අසලට ගියාය.

හිත අසම්මත මිහිරට නොයිවසුමෙන් උවත්, පියාගේ කාඹරයේ දොර අසලට යන විට මිනිලාගේ හිත ගැහෙන්ට ගත්තේය. වතට සිහිං දහඩියක් උනන්නට ගත්තේය. පය දෙතුන් විටක් පැටලී ගියේය. මුහුණ විලියෙන් රත් පැහැ වුනේය. එහෙත් මවගේ ලෙංගතු තල්ලුවෙන් දැණුන මිහිර නිසවෙන් මිනිලා පියාගේ කාඹරයට ඇතුලට පයක් තැබුවේය.

මේ සිහිනය මෙලෙස සැබෑ වෙතැයි නොසිතුව නිසාවෙන්, සේනටත් මේ අහඹුව අදහා ගත නොහැකිය. හිත නොයිවසුමෙන්ය. දෙදෙනාගේ කතා බහා තරමක් වෙලා අසා සිටි නිසාවෙන් වෙන්නට යන දේත් සැකයක් නැත. එහෙත් දියණිය කාඹරයට ඇතුල්වෙත්ම සෙනගේ හිතත් තිගැස්සින.

"ඔන් ආසය කියැවුවා හංදා අන්දලා පෙන්නන්ට එක්කන් ආවා.." සඳාට හිමියාගේ මෙන්ම දියණියගෙන් හිතේ තිගැස්ම දැණුනාය. දෙදෙනාගෙම විලිබරිත බව පෙනුනාය.

"මේ..., මේ..., මම කියැවුවේ ලස්සනට ඉදිවි කියලා විතරක් නෙව..?" බිරියගෙ වදන් පෙළෙන් සේනට දැණුන විලිය සුළුපටු නැත.

"තව දෙතුන් මහකින් අපෙන් ඇත් වෙන්ට ඇතිකොට..., ඉතිං.. අප්පුවවා වෙච්චකොට, හිත නැතුවැයි කෙල්ලගේ එහෙවු හැඩ දකින්නට..?" සඳා දියණියගේ උරහිස මත නිකට තබා එලෙස ඇසුවේ සිනහවෙන්ය. හිත නොයිව සුමෙන්ය.

"නෑ.. මේ..., මේ..." පිළිතුරක් නොදිය හැකි බවෙන් සේනගේ මුවක් ගොළුවිය. දියණිය හිස පහතට නැඹුරුකොට සිටීම ඔහුට සහනයක්ය.

"මේ හිතත් මනාපයි කියන්නේ අප්පුවවයේ දොල පිනවන්ට.." සඳා දියණියගේ අත වූ ඇසුරුම ගෙන මේසය මතින් තැබුවාය.

"මේ..., මේ..., වරදක් කියලා මේ..." සේනට වදන් ගැලපෙන්නෙත් නැත.

"ලොක්කිත් හිත කැමැත්තෙන් වෙච්ච කොට ආයේ කොහේ වරදක්..?, දොර අගුලු දාලම උන්න නම් අහවරයි නෙව..?" තවත් කාලය නාස්තී කොට එලක් නැති වග දියණියට අහවමින්, සඳා සේන අසලින් යහනේ ඉඳ ගත්තාය.

මිනිලා ගැහෙන හිනිං ඔවුනට පිටුපා දොරේ අගුල දැමුවාය. එහෙත් ඇයට ඔවුන් වෙත හැරෙන්නට, ඔවුනගේ මුහුණ දෙස බලන්නට දිරියක් නැත. එහෙත් හිත මේ අසම්මත මිහිරෙන් නලියන්නේය. එබැවින් ඇය බිම බලාගත් වගම මෙසය ලඟට පැමිණ, ඔවුනට පිටුපා හැටයේ ඉදිරි පස ගැටය හෙමිහිට ලිහුවාය.

"ආයේ මොකට පස්ස හරවලා..." දියණියගේ විලිබරිත කමෙන් සඳාට නැගුනේ සිනහවක්ය. ඇයට ඇවැසි වූයේ දියණියගේ නිරුවත් දෙනන හිමියාට පෙනෙන්නට හරින්නටය.

"මේ..., විලියේ බැරුවා.." කාඹරයට පැමිණි වේලාවේ සිට නිහඬව සිටි මිනිලා හඬ මේ අවදි කළාමය.

හැටටය ගැලවී දියණියගේ පිටවත නිරුවත් වූන අපුරුවෙන් සේනගේ ලිඟුව සරම ඇතුල නලියන්නට ගත්තේය. හද වේගයෙන් ගැහෙන්නට ගත්තේය. ලැම දකින්නට නොහැකි කමෙන් හිත නොයුච්ඡුමෙන් ගැහුනේය.

උඩුවතෙන් හැටටය ගිලිහෙත්ම මිනිලාගේ හිතත් හිරිවැටි ගියේය. මිනිලාටත් නිරුවත් දෙනන පියාට පෙන්වන්නට සිතෙන වාර අනංතය. විලියක් ඇතත්, මේ අසම්මතයෙන් දැණෙන මිහිර සුළු පටු නැත. එහෙත් මිහිරට වඩා විලිය තවමත් ප්‍රභල නිසාවෙන් මිනිලා, සෙංකඩගල නගරයෙන් ගෙනා තනපටෙන් ලැමද වසාගත්තාය.

තනපට නිසිලෙස ඇදී මිනිලා ඉහ රෙද්ද ලැමදට උස්ස ඇඳ ගත්තාය. අමුඩ කලිසම තුලට දෙපා දමා හෙමිහිට උස්ස ගත්තාය. දැන් ඉතිරිව ඇත්තේ අවසන් පියවරය. ඔවුන් වෙත හැරෙන්නටය. ලැමදට ඇඳී රෙද්ද, ඔවුනගේ දෑස් ඉදිරිපිට කඩා දමන්නටය. විලිය මුසු ඒ වලත්ත කමෙන් මිනිලාගේ හිත ගිනියමේය.

ඔවුන් වෙත හැරෙන්නට හදක්ම ඇගේ දෙපා වෙවුලන්නට ගත්තේය. මෙවන් අසම්මතයකට හිත කොතරම් පොර බැඳුවත්, අවස්තාව ආ කල දැණෙන විලිය සුළුපටු නැත. එය කොතරම් අමාරු කායීක්දැයි මිනිලාට වැටහුණේ දැන්ය. එබැවින් ඇගේ හිත සලිතව ගියේ වතක් දහඩියෙන් පෙහෙමිණිය.

"හිතක් නැතුවැයි හැරෙන්නට..?" සඳාට දැන් ඉවසුමක් නැත. සේනට ඉවසුමක් නැතත් එය කියන්නට හයියක් නැත.

"හිත ගැහෙන්ට ගෙන වයේ..." මිනිලා කීවේ මුසාවක් නොවේය. එහෙත් මේ විලියෙන් දැණෙන මිහිර නිමක් නැත.

"අප්පුච්චා වෙච්චකොට මොකට විලියක්..?" දියණියගේ හිතේ විලිය වටහා ගත් සඳා ඇය සලට ආවාය. හෙමිහිට ඇයව හිමියාගේ දෙසට හැරවුවාය.

"අතේ අපේ අම්මා.." මිනිලා පියාගේ දැස හොරහින් බලා රෙද්දේ ගැටය තරයේ අල්ල ගත්තාය. ඇයට ඉවසුම් නොදුන්නේම පියා ඉදිරියේ තමාව නිරුවත් කරන්නේ වෙන කවුරුවත් නොව, තමාව කුසෙන් බිහිකළ මව ම වීවේ අසම්මත මිහිරය.

"ආයේ මොකට තම හිතත් හංගගෙන. ආසයි කියැවුවා නෙව අප්පුච්චට මෙහෙවුව පාන්ට..?" සඳා මෘදු බලහත් කාරයෙන් දියණියගේ රෙද්දේ ගැටය ලිහිල් කළාය.

බිරියගේ දැනෙන් දියණියගේ රෙදි පටේ ගැටය ලිහිල් වෙත්ම, සේනගේ හිත මොහොතකට නතර වීන. බිරිඳක් හිමියාගේ සතුට වෙනුවෙන් දියණියක්ව නිරුවත් කරන අසම්මත කමෙන් ඔහුගේ හිත හිරිවැටීන. ඒ මිහිර නිසාවෙන් සරම ඔසවා නැගීටින්නට වෙරදරන ලිඟුව, සේන දෙපා අතර හිරකොට ගත්තේ කිසිවෙකුටත් නොදැණෙන්නටය.

රෙදි පට වතෙන් ගිලිහෙත්ම පියාගේ මුහුණ වෙනස් වූන අපුරුවෙන් මිනිලාගේ ගතේ හිරිගඩු මතුවීන. පියාගේ දැසේ කාමුක ගිනියමෙන් මිනිලාගේ වත දැවෙනට ගත්තේය. පියාටත් නොදැණීම ඔහුගේ ලිඟුව සරම තුල නලියණු දැක්මෙන් මිනිලාගේ හුස්ම බිඳ මොහොතකට නතර වීන.

මෙතරම් කිට්ටුවට පැහැදිලිව දියණියගේ නිරුවත සේන මේ දැක්කාමය. "ආයේ අම්මංඩිගේ ගැටිසි කාලේ කාපපු පළව" ඔහුගේ ලිඟුවත් එම සිතුවිල්ල අනුමත කරන්නට මෙන් දෙනුත් විටක් ඉක්කා ගැසුවේය.

එහෙත් "මේකී අම්මංඩිට එහා ගිය ආයේ පට්ට වලක්කියක්.. නැත්නම් අප්පුවවා වෙච්ච මට හෙළුව පාවි යැයි.." හිත ඉවසුම් නොදුන් තැන සේන, දෙපා යහනෙන් පහතට දමා ඉඳගත්තේය.

සෙනගේ බැල්ම ගිනියම්ය. ඇසි පිය වැටෙන්නේ නොමැති තරම්ය. දිවියේ ප්‍රථම වරට දැණුන අහඹු මිහිරකින් මිනිලාගෙ යෝනි පත්ල ක්ෂණයෙන් පුපුරා ගසන්නට ගත්තේය. අකුණු සැර කිහිපයකින් හිත කැලති ගියේය. දියණියකගේ නිරුවත දෙස කාමුකත්වයෙන් බලන පියෙකුගේ අසම්මත වලක්ක කමෙන්, ගත හිත අවුලුවා නැගුන ක්ෂණික සුරාංතය මිනිලාට වලක ගත නොහැකි වූවාය.

"කෙල්ල හැඩයි නෙව..?" සඳාගේ හිතත් මේ මිහිරෙන් කැලතෙන්නේය.

"හම්..." සේනගේ මුවත් ගොලුය. දැස නතරව ඇත්තෙ, විසල් බෙලි ගෙඩි දෙකක් තරමෙන් මතුව ඇති දියණියගේ ලැමද මතය.

"ආයේ මිම්ම හරියටම.. ඔයැයි මයේ මිම්මට වඩා දන්නේ කෙල්ලගේ මිම්ම නෙව..?" හිමියාගේ හිත වැටහුන සඳා හෙමිහිට දියණියගේ අමුඩ කලිසමේ ඉහ පටිය සැකසුවාය.

"නෑ..., මේ..., මේ.." බිරියගේ වදන් පෙළෙන් සේනට දැණුන විලිය ඉමහත්ය. එහෙත් ඔහුට ඉවසුම් නොදුන්නේ, දියණියගේ අමුඩ කලිසමේ ඉහ පටිය සකසා බිරිඳ පෙන් වූයේ කුමක් දැයි කියා වැටහුන විටය. "ආයේ තවම හිච්චමට.. රාණා තාම වගක් කියලා නැතුවත් ඇති" අමුඩ කලිසම යහමෙන් ඇඟට හිරව යාන්තමට මතු වුන දියණියගේ යෝනි දෙතොල දැකුමෙන්, ඔහුට සිහපත් වූනේ ටික වෙලාවකට පෙර ජනෙල් හිඩසෙන් දුටුව ඇගේ යෝනියේ මවිල් නැති හිච්චං පෙණුමය.

"ආයේ හිතට එන දේ කියාගන්නට බැරිව මොකට විලි ගහන්නේ.. මෙවුවා ගෙනාවේ කෙල්ල ගිනියමට තියන්ට නෙව..?" සඳා ටිකෙන් ටික දියණියව හිමියා අසලට කිට්ටු කළාය.

"අප්පුවට මං මයේ හෙළුව පෑවා" හිතට දැණෙන අසම්මත මිහිරෙන් මිනිලාගේ හිතත් දැන් ගිනියම්ය. පියාට නිරුවත පෑ දියණියකගේ වලක්ක කමෙන් ඇගේ හිත ඉපිලය. "ඇස්ගෙඩි දෙක ආයේ ගිනියමේ පැහෙනවා" මවගේ මාදු තල්ලුවෙන්, ටිකෙන් ටික පියාගේ කිටුවට යනවිට නම් මිනිලාගේ දැස බිමට පහත්වය. "ඉඩක් දුන්නොත් ආයේ මාව තැරිගහලා දාවී" නොසිතුව ලෙස ඉක්මණි සුරාංතයක් ලදත්, නැවතත් ඇගේ යෝනි පත්ල කැලතෙන්නට ගත්තේය.

"හම්... ගද්දී හිතවුවට වඩා හැඩයි.." දියණිය ටිකෙන් ටික කිට්ටු වෙන්ම සේනගේ දැස ඇගගේ කය පුරාවට දුවන්නේ නොහික්මුණ බවෙන්ය.

"හැඩයි ද..., නැත්තම් මේ.. අපේ එකී වලත්තයිද..?" සඳා හුස්මක දුරක දියණියව නවතා හිමියා අසලින් ඉඳ ගත්තාය.

"මේ..., මේ..., ඉස්සර ඔයැයි වගේ මේ.. වලත්තයි.." සේනගේ මුවේ ඉවසුම හීන වුනේය. හුස්මක දුරෙන් සිටින ගැටිස්සිය දෙස ඔහුට ඉවසුමෙන් බලා සිටින්නට නොහැකි වුනේය.

"වලත්තයි.." අසම්මතය හිත් බැඳී දියණියකට පියෙකුගේ මුවෙන් එවැන්නක් අසනවා තරම් සතුටක් නැත. එබැවින් එම වදන් පෙළ ඇසෙත්ම මිනිලාගේ යෝනී පත්ල නැවතත් කෂණිකව පුපුරා ගසන්නට ගත්තේය.

"හම්.. මට වඩා මේකී වලත්තයි..., නැත්තං තමංගේ අප්පුවට හෙලුව පාවී යැයි.." සඳා එලෙස කීවේ බිමට පහත්ව ඇති දියණියගේ මුහුණ දෙස සතුටෙන් බලමිණිය.

"අනේ අපේ අම්මා..." තම හිත පියාට හෙළිකල නිසාවෙන් තවත් ඔවුනට මුහුණලා සිටින්නට දිරියක් මිනිලාට නැතිය. පියාගේ දැස, තම දැසට වෙනට එන ඉක්මණ ඇයට ඉවසගත නොහැකිය. මිනිලා ඔවුනට පිටුපා හැරුනේ දැනින් මුහුණ වසාගනිමිණිය.

අමුඩකලිසමෙන් බාගෙට වැසුන ගැටිසි නිතඹ මණරමය. කළවා යුග්මය ලාම්පු එලියෙන් දිලිසෙන්නේය. "ආයේ හිව්වං වට්ටක්කා බෑ දෙකක් වයේ.." පියෙකුගේ අසම්මත ගිණිනෙන්, සේනගේ හිස මුදුන ඇවිලෙන්නෙය. "අරකා මෙවුවා ඇති පදම් මිරිකලා ඇතුවා.. නැත්තම් කොහොම මෙහෙවුවට ආරන්නේ" හුස්මක දුරක ඇති නිසාවෙන් සේනගේ දැනත් නලියන්නේය.

මොහොතක් දෙදෙක් ගෙවෙන්නට ඇත. සෙනගේ හිත අසම්මත ගිනියමෙන් ඇවිලෙන්නට ගත්තේය. සේනගේ ඉවසුම ගිලිහී ගියේය. මේ තම ලෙය වග අමතකව ගියේය. සේනගේ දැන දියණියගේ නිතඹ ගැටිසි පහස සොයා ඇදුනේය.

මේ ස්පර්ෂා කුමක්ද..? ස්ත්‍රී හස්තයක් නොවන වග මිනිලාට සැකයක් නැත "එහෙනම් අප්පුවවා.." සේනගේ අත්ලේ ගිනියම, අකුණු සැරයක වේගයෙන් මිනිලාගේ ගත පුරාවට ඇදී ගියේය. ඇගේ හිත ගිනියම් වුනේය. ඇගේ නහරයක් නහරයක් පාසා ඒ ගිණියම බුර බුරා ඇවිලෙන්නට ගත්තේය.

"ආහ්..... හ.....ම් මයේ... අප්.....පු.." ගිනියම ඉවසාගත නොහැකි තැන මිනිලාට උණුහුම් කෙදිරියක් නොදැණීම නික්මිණ. එහෙත් කෙදිරියේ අවසන පිට වෙන්නට ගිය නාමය, ඇගේ හිත ගිනියම පරදා මෙතුවක් දිවියේ දැණුන ඉහළම විලිය ඉස්මතු කලේ නොසිතුව විලසටය.

අඩියට දෙකට ඉදිරියට පැන රෙද්ද අහුල ගත් මිනිලා එය ලැමදට ඇදගත්තාය. තවත් ඔවුනට මුහුණ දෙන්නට බැරිය. මිනිලා ඔවුන් දෙස නොබලා එක හුස්මට දොර වෙතට දුවගෙන ගියාය.

හිමියාගේ දැන දියණියගේ නිතඹේ පහස සොයා පාව ගිය අසම්මතයෙන් සඳාගේ හිඟ මොළත් ගිනියම්වය. එහෙත් ඇයට ඉවසුම් නොදුන්නේ හිමියාගේ ගිනියම නොව, ඒ ගින්නෙන් දැවෙමින් දියණියගේ මුවෙන් නික්මුණ කාමුක කෙදිරියේ ගිනියමය. දියණියක් පියෙකුගේ ස්පර්ශයන් කාමුක කෙදිරියක් නැගුව දියණියකගේ වලත්ත කමය. එබැවින් ඇගේ අත ඉබේටම හිමියාගේ සරම ඇතුලට රිංගුවේ හේතුවක් ඇතුවය.

"ඔය යන්ටෙයි හදන්නේ..?" මේ අවස්තාව මඟ හැරගන්නට බැරිය. සඳා හිමියාගේ සරම හෙමිහිට පහත් කළාය.

"හම්..." ඇය දොර ඉහල අගුලුව අරින්නට අතක් එසෙවුවාය.

"මෙහෙවුව බලන්ට ඕන නැතුවැයි...?" සඳා හිමියාගේ ලිඟුව සරමෙන් මතුකොට ඉහලට ඔසවා අල්ල ගත්තාය.

දොර අගුල මත අත තිබියෙදීම, මව කීවේ කුමක් දැයි කියා සැක හැර ගන්නට මිනිලාට එදෙස බැලුනේ හොරහිංය.

මව පියාගේ ලිඟුව මතු කොටය. මවක් දියණියට පියාගේ ලිඟුව පෙන්වන ඒ අසම්මත කමෙන් ඇගේ හිත නැවතත් විලිය පරයා ගිනියමෙන් නලියන්නට ගත්තේය. එහෙත් පියා තමා දෙස බලා, කළබලයෙන් ලිඟුව වසාගත් නිසාවෙන් තවත් එදෙස බලා සිටින්නටත් බැරිය.

සේන අසා සිටියේ ඔවුනගේ කතා බහේ අඩක් නිසාවෙන්, වෙන්තේ කුමක් දැයි දන්නේ නැත. බිරියගේ සැලසුම දන්නේ නැත. දැන සිටියේ බිරිය දියණියගේ ඇඳුමේ හැඩය පෙන්වන සීමාව පමණක්ය. එබැවින් නොසිතුව අහඹුවෙන් සේනගේ හද ගැහෙන්නට ගත්තේය. ඔහුට තම ලිඟුව වසා ගැනුනේ ඉබේටමය.

"මේ... මේ..." මව ඇසුව පැණයට මිනිලාට දැන් පිළිතුරක් දෙන්නට සවියක් නැත. එහෙත් ඒ දැකුමෙන් හිත නලියන්නේය. දොර අගුල අරින්නටද හිතක් දැන් නැත. ඇය තවමත් ඔවුනට පිටුපා සිටිය අයුරුවෙන්මය.

"ලොක්කිත් මණාපයි කියන්නේ මේ.., මේ.., අප්පුව්වයේ මෙහෙවුවත් ඩිංගක් බලන්න" සඳා සැකෙවින් දියණියගේ හිත සේන හමුවේ හෙළිකළේය.

වෙන්තේ කුමක් දැයි සේනට වැටහුනේ දැන්ය. මෙය සිහිනයක් මෙන්ය. සේනගේ හිත නැවතත් ක්ෂණිකව ගිනියම් වුනේය. ලිඟු හිසට සතුටු කඳුලු බිඳුවකුත් ඉනුවේය. ඔහුට තම ලිඟුව දෙස දියණිය ආශාවෙන් බලා සිටින අයුරු මැවී පෙනුනේය. "එහෙනං මොකට යංට හදිසියක්.. ලොක්කිගේ හිතේ මාණාපකට ඕන හැටියකට බැරුවැයි" හිත ඉවසුම් නැති තැන සේනට කියවුනේ ඉබේටමය.

"මේ.., මේ.., කමක් නැතුවැයි..?" පියාගෙන් ලැබුණ ඇරයුම මවගෙන් ලැබුණ ඇරයුමට වඩා අසම්මතය. හිතට දැණෙන ගිනියම් වැඩිය. දොර ඉහල අගුල මත තිබුණ මිනිලාගේ අත හෙමින් සිරුවේ පහතට ආවේය.

"අම්මා අප්පුව්වී වෙච්චකොට මක්වෙනවද..? හෙවුවට නොවැ බැන්දියාව තියෙන්ට ඕන" සේනට ඇගේ හිත දැන් පැහැදිලිය. බිරියගේ සැලසුම සැකක් නැත. තවත් තමා පස්ස ගසා වැඩක් නැත. ඉදිරිය කෙරෙහි හිත උමතුවෙන්ය.

නැවුම් හුස්මකින් ළය පුරවාගත් මිනිලා, හෙමින් සිරුවේ ඔවුන් වෙතට හැරී දොරට හේක්තු වූවාය. එහෙත් ඇයට තවමත් කෙලින් ඔවුන් දෙස බලන්නට දිරියක් නැතිය. දකුණු පයේ මහපටහිල්ල හෙමිහිට පොළව පහරු ගාන්නේය. හොර බැල්ම ඔවුන් වෙත වැටෙන්නේ විටෙන් විටය. ඇයට ඉවසුම් නැත්තේ මවගේ සිනහා මුහුණය.

"දැන් ආයේ මොකට බොරු විලියක්... මෙච්චර වෙලා හිත පහරු ගැහුවේ මේකට නොවැ..? එන්ට මෙතනින් ඉදගන්නට.." සඳා ඇයට අඬ ගැසුවේ සහවා ගත් සිනහාවෙන්ය.

"ඕන් ඉතිං අපේ අම්මා.." මිනිලාට මවගේ වදන් පෙළෙන් මෙවලේ දැණුනේ විලියක් ම නොවේය. අසම්මත්යෙන් කැලතුවන වලත්ත මිහිරක්ය. මේ අසම්මතයේ උපරිමයක්ය. මව තම දියණියට පියාගේ ලිඟුව උලුප්පා පෙන්වීමක්ය. මිනිලා හෙමිහිට ඔවුන් වෙත ඇවිද ආවේ බිම බලාගත් වගම උවත්, පියාගේ මුහුණ දෙස විටෙන් විට හොරහිනුත් බලමිණිය.

"මම මුසාවක් කිවුවැයි..? ටිකට කලියෙන් උඹම මයෙන් එක්ක කියැවුව එක නොවැ මම කියැවුවේ..?" සඳාට මෙවලේ දියණියගේ මේ විලි බව සතුටක්ය. උඹ කියා ඇමතුවේ දැන් අහඹුවෙන් හිතට දැණුන ලොගතු කමටය.

"මොකක්...?" මිනිලා එයත් ඇසුවේ මුහුණ දෙස බලා නොවේය. යහන අසලට ආවත් එහි ඉදගෙනත් නොවේය.

"ඉස්, ඉස්සෙලම දැක්කෙ අප්පුවියේ මෙහෙවුව වෙච්චකොට, වෙන එවුවා කොච්චර දැක්කත්, අප්පුවිය අප්පුවියේ මෙහෙවුව හිතෙන් ඇරෙන්නේ නැතුවය කියලා.." සඳා සිනහවෙන් දියණියගේ අත අල්ලා යහනෙන් වාඩිකොට ගත්තාය.

"අප්පුවත් ලඟ ඉද්දී එවුවා කියන්ට එපා අපේ අම්මා.. විලියේ බැරුවා.." මිනිලගේ හිත විලියෙන්, එහෙත් මිහිරෙන් කැලති ගියේය. ඇයගේ දෑස යටසින් ඇදුනේ පියාගේ මුහුණ වෙතය.

"හෙට අනිද්දා මිණිහෙක් එක්ක හෙලුවෙන් බුදියගන්න එකේ.., අපි දෙන්නා එක්ක ඒ හිත කියන්ට විලියක් ආයේ ඕන නැතුවා.. අපි දෙන්නත් මණාපයි නෙව ලොක්කිත් එක්ක එහෙවු ලොගතුවකට. ලොක්කිගෙන් අකමැත්තක් නැ නෙව අපිත් එක්ක එහෙවු ලොගතුවකට..?" සඳා දියණියගේ හිස අතගැව්වාය.

"මොකට අකමැති වෙනවැයි..? එහෙවු ලොගතුවක් මයෙන් මේ.., මේ.., හීනයක්ම වෙච්ච කොට" මිනිලා මෙවලේ තම හිත හංග නොගත්තාය. ඇය මෙවලේ ඒ වගක් කීවේ දෙදෙනාගෙම මුහුණ දෙස කෙලින්ම බලමිණිය.

සේනගේ හිත මේ නොසිතුව අහඹුවෙන් සතුටෙන් ඉපිළිය. මේ නොසිතුව වාසනාවක්ය. "ආයේ ආරොට එන වලත්ත හිත් නෙව.." ඒ නොයිවසුමෙන් ඔහුගේ ලිඟුවත් සරම ඇතුලේ මුරුණ්ඩුවය. ඔහුට ඉවසුම් නොදුන්නෙම දියණියගේ යටැස් බැල්මේ සැඟව ඇති ඇගේ වල් හිතය.

"ලොක්කී එක්ක මෙහෙවු ලොගතුවකට මට වඩා හිත ගැහුනේ අප්පුවියේ.." සඳා දියණියව ගතට හේත්තුකොට ගත්තාය.

"මේ.., මට කලියෙන් ඉදමම එහෙවුවක් දැණුනා" මිනිලා නැවතත් පියා දෙස යටසින් බැලුවාය.

"කොහොමෙයි..?" සේනට පුදුමයක් දැණින.

"මේ.., මේ.., අප්පුවියේ ඇස් ගෙඩි දෙක ටික දොහොක ඉඳං මයේ එහෙ මෙහෙ වදින්නට ගත්ත කොට.." විලියක් ඇත්ත එය හෙලිකිරීම මිනිලාට සතුටක්ය. පියා සමඟ මේ අසම්මත කතා බහක මිහිරක්ය.

"මං අප්පුවවා වෙච්චකොට මේ.. ලොක්කිට අපුලක් දැණුනැයි..?" සේනටත් සිහිං විලියක්ය. එහෙත් දියණිය සමඟ මේ කතා බහා ඔහුටත් මිහිරක්ය.

"නැතුවා.. මයේ හිතට එහෙවුව මේ.., මේ.., කියන්නට බැරුවා.. විලියයි " මිනිලාට පියා ඉදිරියේ එය හෙලිකරන්නට විලියක් දැණුනාය.

"මේකී මණාපයි එහෙවුවට.. ඔයැයි දිහාත් එහෙමට බලලා තියෙනවා කියන්නේ.." සඳාට දෙදෙනාගේ ඒ කතා බහා දැඩි මිහිරක්ය.

"කියන්නේ ඇත්තෙයි..?" සෙනගේ හිත නැවතත් ගිනියම් වෙන්නට ගත්තේය.

"හම්.." මවගේ ඒ හෙලිකිරීම සතුටක්ය. එහෙත් හිතට විලියක්ය.

"මේ.., මේ.., රණා ඉන්දැද්දීත්..?" සේනට දැන් ඉවසුම් නැත. ඔහුට මැටි පෙණුනේ දියණියගේ ඒ අසම්මත භොරකමය. පියෙකුගේ ලිඟුව රහා කරනා දියණියගේ වලක්ක කමය.

"ගැණු දරුවෙක් ඉස්, ඉස්සලම එහෙවුවක් දකින්නේ අප්පුවියෙන් වෙච්චකොට, මහා ගැණියෙක් උනත් ඒ මතකය නැතිවෙන්නේ නැතුවා.. එහෙවු හිතේ ගිනියම දන්නේ මෙහෙවුවට හිත වැටුන තවත් ගැණියෙක්ම තමා.." දියණිය වෙනුවෙන් මෙවලේ පිළිතුරු දුන්නේ සඳාය.

"සත්තෙන්ම.." මිනිලා එය තහවුරු කළේ පියාගේ දැස දෙස යටසින් බලමිණිය.

"එහෙවුවක් ඇහුන කොට මයේ ඉවසුම් නැතුවා.." සේනගේ ඉවසුම් දැන් හීනව ගොස්ය.

"ඉවසුම් නැතුව ගැහෙන්නේ හිතද, නැත්තම් මෙහෙවුවද..?" සඳාට හිමියාගේ හිත වැටහින. ඇය සරම මතින් හිමියාගේ ලිඟුව අල්ල ගත්තාය.

පියාගේ ලිඟුව, මව සරම මතින් අල්ලා ගත් අපුරුවෙන් මිනිලාගේ හද ගැහෙන්නට ගත්තේය. කතා බහෙන් තරමකට නිවුන ඇගේ හිතේ ගිනියම නැවතත් ඇවිලෙන්නට ගත්තේය. ඇයට ඉවසුම් නොදුන්නේ මව පියාගේ ලිඟුව මතුකොට පෙන්නුව අපුරුවෙන් නොව, පියාගෙන් ඊට මෙවලේ ලැබුණ අනුබලයෙන්ය. ඒ ඔහු දෙපා පළල්කරගත් අපුරුවෙන්ය.

"ආයේ අහනවා.. මෙහෙවු වලක්ක කමක් කොහොම ඉවසුමෙන් ඉන්ටද..?"
සේනට ලිඟුව වෙත වැටුන දියණියගේ බැල්ම ඉවසුම් නොදුන්නේය.

"කෙල්ලට මේකව යහමෙන් පෙන්නන්ට වෙන්ටෑ" සඳා ඔහුවත් දියණියවත්
අවුස්සමින් සරම ඇතුලට අත දමා ලිඟුව හෙමිහිට අත ගැසුවේය.

"හම්... ඉවසුම් නැතුවා.." සේනට දැණෙන මිහිරෙන් සිහින් කෙදිරියකුත්
නැගුනේය.

"ඒකීට ආයේ අලුතෙන් පෙන්නන්ට දෙයක් නැතුවා.. ඒකී ඕන හැටියට
මේකයේ මුරණ්ඩුව දැකලා ඇතුවා.." සඳාටත් දියණිය ඇසි පිය නොහෙලා බලා
සිටින බැල්ම, ඒ අසම්මත කම ඉවසුම් නොදුන්නාය.

"ආ...ග්... කොහොමෙයි..?" සේනට ඉවසුම් නැත්තේ බිරිදගේ දැනෙන් ලිඟුවට
දැණෙන මිහිර නොවේය. ඔහුට ඉවසුම් එදෙස බලා සිටින දියණියගේ අසම්මත
වලක්ක කමය.

"වැඩි හරියක් මේ., අපේ අම්මා එක්ක ඉද්දි තමා" තාමාට පෙනෙන්නටම මව
පියාගේ ලිඟුව සරමට යටින් සතපන වලක්ක කමෙන් මිනිලාගේ යෝනියත්
කැලතෙන්නට ගත්තේය.

"ඒ කියැවුවේ.." සේනට දියණිය කී දේ නොවැහැටුනා නොවේය. එහෙත් ඔහුට
අවැසි වූයේ දියණියගේ මුවෙන් ගිනියමක්ය.

"ආයේ දැන් අපි දෙතුන් දෙනා විතරක් වෙච්චකොට, වහෙන් ඔරෝ ඕන
නැතුවා.. ඒකී ඕන හැටියට මේකා මයේ එකියට වග කියනවා දැකලා ඇතුවා"
ඉවසුම් නැතිකමෙන්, සඳාට අසැබි වදන් හෙමිහිට නික්මෙන්නේය.

"ඇත්තෙයි..?" සෙනගේ හදත් අද කලියෙන්ම ගැහෙන්නේය.

"හම්.. ඕනෑ හැටියට" මිනිලාට ඉවසුම් නැත්තේ මව තවමත් ලිඟුව සරමෙන්
විවර නොකිරීමය.

"මේ.. රණාගේ එහෙවුවට වඩා..?" ඔහුට දැන් අවැසි දියණියගේ වලක්ක කමය.

"මුසාවක් මොකට, අප්පුවියේ එහෙවුවට මේ.., මේ.., රණාගේ හෙවුවට වඩා
හිත ගිනියමයි" මිනිලා ඒ වගක් කීවේ මවගේ දැනෙන් නලියන ලිඟුවේ මුරණ්ඩු
බව සරමේ රැළීමකින් විදිමින්ය.

"මයෙත්... ආ..භ්..." දියණිය එය හෙලිකළ වලක්ක කමෙන්, අසම්මතයෙන්, සෙනගේ හිත ගිනියමේ නලියන්නට ගත්තේය.

"මොකට..?" මිනිලාට දැන් විලියක් නැති තරම්ය. ඇගේ දැස පියාගේ දැස මත මඳක් නැවතී, නැවතත් යටිකය වෙත බියක් සැකක් නැතුවම පහත් වූනේය.

"මේ.., ලොක්කිගේ එහෙවුව දකින්නට..?" සේනත් මෙවලේ බියක් සැකක්, විලියක්, නැතුවම දැසෙන් ඉහි කළේ මිනිලාගේ යටිකය ය.

"අපේ අම්මයේ එහෙවුව ඕන හැටියට දැක ඇති කොට.. මයේ හිවං කමට ඇතිකොටත්...?" මිනිලාගේ හිත දැන් එඩිතරය. තවත් පස්ස ගසා වැඩක් නැත. ඇය සිතුවේ පියාගේ හිතත් වදන් මතින් අවුස්ස ගන්නටය.

"මයේ එකීගෙම වෙච්චකොට.., හිතට දැණෙන ගිනියම වෙනස් නෙව. හිඟ මොළත් ඇවිලෙන්ටම ගිනියමයි" සේනත් තම සම්මත හිත සහව නොගත්තේය.

"අපේ අප්පුවා... මේ..., මයේ.. දැකලම නැතුවැයි..?" පියගේ ඒ අසම්මත හෙලිකිරීමෙන්, ඒ බැල්මෙන් මිනිලාගේ යෝනිය කඳුලු සලන්නටත් ගත්තේය.

"නැතුවාම නෙමෙයි.., ඒත් මේ.., ඩිංගක් එහෙන් මෙහෙන්.. හරි හැටියට නැතුවා" සේන කීවේ මුසාවක් නොවේය.

"කොහොමෙයි..?" ඇය ඒ වග නොදන්නවා නොවේය. මිනිලාගේ හිතත් මේ අසම්මත වලක්ක කතා බහෙන් ඇවිසිලාය.

"මේ.., දියරෙද්ද ඩිංගක් එහෙට්ට මෙහෙට්ට වෙච්චකොට..." ඔහුටත් දැන් ලිඟුවට දැණෙන මිහිර ඉවසුම් නැත.

"මේ... අප්පුවියේ එහෙවුවක් අපේ අම්මා කලියෙන් ඉඳං දන්න වැයි..?" මිනිලා බැලුවේ මවගේ දැස දෙසය.

"හම්... උඹේ රූපෙන් හිත කැලතෙන්ට ගත්ත දාම මට කියැවුවා, ඒක නොවැරණා එක්ක යන්ට කලියෙන් මම මෙහෙවු ලෙංගතුවකට දිණ ගැන්නේ.." සඳා සිනහවෙන්ම සේනගේ සරම ඇතුලෙන් අත ඉවතට ගත්තාය.

"රණා එක්ක ගියා කියලා.. මේ ලෙංගතුව ආයේ වෙනස් වෙන්නේ නැතුවා..." මව අත ඉවතට ගත් නිසාවෙන්, සරම උලුප්පා යහමෙන් මතුව ඇති පියාගේ ලිඟුව දෙස මිනිලා බලා සිටියේ ඇහිපිය නොහෙලාය.

දියණියගේ නොයිවසුම් බැල්මත්, එය ඉටුකරලනතුරු හිමියාට නැති ඉවසුමත් සදාට මිහිරක්ය. හිමියාගේ ලිඟුව විවර නොකර සදා මේ විදින්නේ ඒ සතුටය. දෙදෙනාගේ මේ නොයිවසුම් බවය.

"රණාගෙයි අප්පුවවගෙයි ඇරෙන්ට වෙන කාගෙවත් මෙහෙවුවක් දැකලා නැතුවැයි..?" සදා නැවතත් දියණියට පෙනෙන්නට හිමියාගේ ලිඟුව සරම මතිං ඉලුප්පුවාය.

"මේ... දැකලා ඇතුළුවා.." මිනිලාටත් දැන් මුසාවක් කියන්නට අවැසි නැත. සරම උලුපා පෙනෙන පියාගේ ලිඟුව දැකුමෙන් ඇගේ හිතත් ගිනියම්ය.

"කයේ..?" සේනගේ හිත හිරිවැටි ගියේය.

"ඕං.. මේ.. එහෙම කියන්නම බැරුවා.. තව දෙන්නෙක්ගේ දැකලා ඇතුළුවා.." මිනිලාට ඒ දෙදෙනාව හෙළිකරන්නට බැරිය. එහෙත් තම වලත්ත කම මවුපියන්ට හෙළිකිරීම ඇයට මිහිරක්ය.

"මේ හොඳ හැටියට..?" සදාටත් පුදුමය. ඇයගේ කුතුහලය දැන් ඉහමත්තේ ගිනියම් වෙන්තේය.

"හම්.." මවගේ හා පියාගේ පුදුමය, මිනිලාට සිහිං සිනහවක් සේම හිතට මිහිරක්ද ගෙනදුන්නේය.

"මේ..., මේ..., මෙහෙවුවට, අමුවට අල්ලලා බලලත්..?" සදාගේ මුහුණේ විමනිය තවමත් එහෙමීමය. දන්නේ රණා පමනක් යැයි කියාය. මේ දියණිය ගැන මෙතුවක් නොසිතුව ඇගේ වලත්ත කමක්ය. සදාගේ හිත ගැටගස්සේ ඒ කවුදැයි කියා දැනගන්නටය.

"හම්.." ඇය මෙවලේ සිනහව සඟව නොගත්තාය.

"මේ.. කටට ඇන්නත් ඇතුළුවැයි..?" දියණියගේ මේ වලත්ත කම සේනට දැන් ඉවසුම් නැත. ඔහුට දැන් හදිසි ඒ කවුදැයි කියා දැනගැනීමටය.

"හම්.." මවුපියන්ගේ විමනියෙන් ඇගේ හිත කැලතුමේය. තම වලත්ත හිත මවු පියන්ට හෙළිකිරීමෙන් ඇගේ හිතත් ගිනියම්ය.

"මයේ අම්මෝ!..! ඇත්ත කියාපං..., උඹේ යටිහහට තවම මේ.. මුකුතුවත් වෙලා නෑ නෙව..?"

තමා මෙතුවක් සතපා ඇත්තෙන් ලිඟුවන් දෙකක්ය. ඒ හිමියාගේ හා පණ්ඩුකගේය. එහෙත් දියණිය මේ වෙන විටත් ලිඟුවන් තුනක් සතපා ඇත්තේය. "මේකී මෙහෙවුවට හිටියට වලත්තියක්.." සඳාට දැන් සැකය ඇත්තේ මිනිලාගේ කන්‍යා භාවය ගැනය. මෙතරම් වලත්ත එකියක් එය පරිස්සම් කර ඉදිම උගහටය. සේනගෙ සිතුවිල්ලක් දැන් නම් එයමය.

"එහෙවුව තාම පරිස්සමට.." මිනිලා පෑවේ සිනහවක්ය.

"මේ.. දෙපා මුල්ලක් දෙතුන් දෙනාටම පුදලා ඇතුළුයි" සඳා මොහොතකට හිමියාගේ ලිඟුව අත්හැරියාය.

"හම්.. මේ., මහා හෙලුවම.." මිනිලාගේ හිත මේ කතා බහෙන් කැලතුවේය. තම වලත්ත කම මව පියා හමුවේ හෙළිකරන අසම්මතයෙන් ඇගේ හිත ඉපිලය.

"මෙව්වර හරියක් අපි දෙන්තයේ ඇස් වහලා කොරාපු එක නෙව පුදුමේ..?" සේන කොට්ටයක් යහන් විට්ටමට තබා හේත්තු වූයේ නොසතුවෙන් නොවේය.

"පුදුමේ ඒක නෙමෙයි නෙව.., දෙතුන් දෙනෙකුට මහා හෙලුව පාලත් යටියහා පරිස්සම් කොරගත්ත එක නෙව..?"

සඳාට පුදුමය ඇත්තේ ඒගැනය. ඒ විවාහය දක්වා සේනගෙන් කන්‍යා බාවය රැකගන්නට දැරුව වෙහෙස ඇය දන්න නිසාවෙන්ය. "මේකී එහෙවුවට ඇට්ටරයි.. නැත්තම් කොහේ පිරිමි තුන්දෙක්ගෙන් එහෙවුව රැකගෙන ඉන්නේ" සඳාට දියණියගැන දැණුනේ සතුටක්ය.

"සත්තනං මයේ හිත එහෙවුවට ගිනියමේ.. ඉවසුම් නැතුවා.." මිනිලා තම හිත හංගා නොගත්තාය.

"මේ.. එහෙවුවට යන්ට රණාගේ අඩුපාඩුවක් ඇතුළුයි..?" සෙනට නම් ගැටළුව එයය.

"නැතුවා.., ඒත් මේ.. හිත වෙනසක් දකින තුරු නොයිවසුමේ.. හිත වාවන්නේ නෑ නෙව" මිනිලා කීවෙත් හැබෑවය.

"මහ උන් නෙවෙයි නෙව අනික් උන්..?" සඳාට බියක් ඇත්තේ ඒ ගැනය. මහා එවුන් නම් ගම්තුලාවේ කටකතාවක් පැතිරුනොත් වසලා හමාරය.

"නැතුවා.. ගම්තුලාවේ කයිකතන්දරයක් හැදෙන්ට ඉඩක් කොහෙත්ම තියලා නැතුවා.." මිනිලාට මවගේ හිතේ බිය දැණින.

"රණා දන්නවැයි..?" සේන හිතන්නේ මෙහි ගැඹුරය.

"අපේ අම්මෝ නැතුවා.. එහෙවුවක් දන්නව නම් එහෙම මාව මෙලහකටත් මරලා දාලා.., ඒ තරමට හිත ඉරිසියාවයි" මිනිලා පෑවේ සිනහවක්ය.

"එක ගේකට වෙලා, දෙනුන් අවුරුද්දක් ගෙවිලා ළමයෙක් හමයෙක් හමබවෙනකම් කොයි පිරිමි හිතත් එහෙවුවට ඉරිසියාවයි.., ඒත් උන්ට ඒක නරකක් නැතුවා..." සඳා ඒ වගක් කීවේ හිමියාගේ මුහුණ දෙසත් හොරහිං බලමිණිය.

"ඒක හැබෑව.." මිනිලාට නැගුනේ සිනහවක්ය.

"කොහොමෙයි දැන්ම ඒ වගක් හරි හැටි දන්නේ..?"

"නෑ.., මේ.., අපේ අම්මා අප්පුවවා උන්නත්, ඉස්සර ඉදන්ම.. මේ.., යසා අත්තම්මා එක්කත් ලෙංගතුය කියලා මං දන්නවා නෙව..?" එය හෙළිකරන්නට ලැබීම මිනිලාට සතුටක්ය.

"එහෙනම් එහෙවුවත් දන්නවා..?" සඳාට සිහිං සිනහවක් නැගුණාය.

"හම්.. කයේ කයේ ගැනත්.." මිනිලා යටසින් බැඳවේ මවගේ මුහුණ දෙසය.

"කයේ කයේ ගැනත්.." දියණිය නොකියා කීවේ කුමක් දැයි සඳාට සැකයක් නොවින. ඇයට කියන්නට ඇත්තේ කාරණා දෙකක්ය. එකක් යසවති සමඟ ඇති සමලිංගික ඇසුරය. අනෙක පංඬුකව බාරයට ගත් එකය. පංඬුක බාරයට ගත් වග සේන තවම හරි හැටි දන්නේ නැත. ඇය මෙය දැන සිටිනවා නම් මේ කතාව මෙතණින් නතරකර ගතයුතුය. සඳා දෙපා යහණ මතට ගනිමිණි හිමියා අසලින්ම ඉඳ ගත්තාය.

"මේ.., අපි දෙන්නයේ මෙහෙවුව බලංට හිත නැතුවැයි..?" සඳා ඇගේ කතාව හෙමිහිට මඟ අරිමින් හිමියාගේ දෙතොලත සිප ගත්තාය.

"එහෙවුවට මයේ හිත කවදත් ගිනියමයි" වෙනදා මේ ආලිංගනය බැලුවේ හොරහිංය. එහෙත් මෙදින මව මේ ඔහුව සිප ගත්තේ තමාට පෙනෙන්නටමය. මිනිලා යහනේ පහත කෙළවර සුව පහසුවේ ඉඳ ගත්තාය.

"අපි දෙන්නයේ ඇරෙන්නට වෙන කයෙවත් මෙහෙවුවක් දැකලා නැතුවැයි..?" දියණියගේ මේ බැල්ම සේනටත් ඉවසුම් නැත.

"එක වංගියක් අහම්බෙන්.., ලොකුඅම්මයි ජයතු මාමංඩියයි හෙතේ පැලේ.." මිනිලා එය සොහුරාගේ සැලස්මක් මත හොරහින් බැලුව වග නොකියුවාය.

"උන් දෙන්නගේ එහෙවුව දැක්ක නම්.., ආගේ උඹේ හිත වලන උන එක පුදුමයක් නැතුවා. මේ.., මාමංඩියගේ එහෙවුව හොඳ හැටි දැක්කයි?" සඳා හෙමිහිට හිමියාගේ සරම ඇතුලට අත දැම්මාය.

"ආගේ අහනවා.., අපේ අම්මෝ... එකගේ තරම..!" ජයතුගේ ලිඟුව දුටු පළමුදා මෙන්ම මෙදිනත් එය සිහිව මිනිලාගේ හිත සලිතව ගියේය.

"එහෙවුවට ආස හිතුවැයි..?" සඳා හිමියාගේ සරම පහත් කොට ලිඟුව මතුකළේ දියණියගේ දෑස දෙස බලමිණිය.

පියාගේ ලිඟුව මව මතුකොට පෙන්වුව අපුරුවෙන් මිනිලාගේ හිත ගිනියම් වුනේය. ඇය මෙතරම් කිට්ටුවට පියාගේ ලිඟුව මේ දුටුවාමය. "රණාගේ තරම් වත් නැතුව වගේ.." පියාගේ ලිඟුව එතරම් විසල් නැති වග මිනිලාට දැන් සැකයක් නැත. එහෙත් හිත කැලකි ඇත්තේ, කුඩා උවත් මේ ලිඟුව පියාගේ විමේ අසම්මතයෙන්ය. පියාගේ ලිඟුව දුටුව දියණියකගේ අසම්මතෙන්ය.

තම ලිඟුව මතුවෙන්ම දියණියගේ මුහුණේ මතුවුන කාමුකත්වයෙන් සේනගේ හිත ගැස්සින. "එහෙනම් මගේ එකීට මං මගේ බාව ව පෙන්නුවා" මේ අසම්මත මිහිරෙන් සේනගේ ගතේ හිරිගඬු මතුවිණ. මිහිර ඉවසුම් නොදුන් තැන සේනට තම ලිඟුව මිරිකුනේ ඉබෙටමය.

"මාමංඩියගේ එහෙවුව දැමොතින් එහෙම මගේ එක පරුතුරුගැහිලා යාචී..." පියා ලිඟුව මිරිකා පෙන්වුව අපුරුවෙන් මිනිලාගේ මුවෙන් පිටවුනේ අසංවර වදන් පෙළක්ය.

"ආස නැතුවැයි විසල් එහෙවුවකට...?" දියණියට පෙනෙන්නට සඳා හිමියාගේ ලිඟුවේ පෙරසම පහත් කළාය.

"මේ.., ආසවක් නැතුව මොකෝ.." මිනිලාගේ හිත මෙවලේ කැලකි ගියේ ජයතුගේ ලිඟුව සිහිවීමෙන් නොවෙය. ඇගේ හිත කැලැතුවේ පියාගේ ලිඟුව පෙරසම ගසා දියණිකට පැව මවගේ මේ වලක්ක කමෙන්ය.

"ඒකා මෝල් ගහක් වගේ.., තැරි ගැහිලා ගෙහිවුන් පතුලෙම වදිච්..!" ජයතුගේ ලිඟුව කෙරෙහි සඳාගේ හිතේ ඇති ආශාවත් ඇයගේ මුවෙන් නොදැණීම නොදැණීම එලියට පැන්නේය.

"අපේ අම්මත් මාමංඩියාගේ එහෙවුවට ලෝභ කමේ.." මවගේ වදන් පෙළෙන් මිනිලාට අමුත්තක් දැණින.

"අපේ අම්මත් ගැණියෙක් නෙව..? දෙන්නෙක් එලිබැස්ස කොට අප්පුවවයෙ එහෙවුවෙන් දැන් දැණෙත් නැතුව ඇති" මිනිලාට මවගේ හිත වැටහින. "අප්පුවවා වයේ තොදොල් නැති කොට..., මාමංඩියාට අහුවොනොත් හෙම ආයේ ගොනිකා කොළ තැම්බුම නැතිව අපේ අම්මා නැගිටිනවා බොරු" ඇයට ජයතුගේ මුරුණ්ඩුව හමුවේ මවගේ සතුව මැවී පෙනින. එබැවින් ඇය "අපේ අම්මත් මාමංඩියාගේ එහෙවුවට ලෝභ කමේ.." ඇයි කීවේ ඒ හිත පිරික්සන්නටය (ගොනිකා කොළ- ඇහපන තැලුම් සඳහා අවාෂ්ඨයකි)

"ලොක්කි කියැවුවා වයේ..., මටත් දැණෙනවා උඹලයේ අම්මා මේ දත කන්නෙ ජයතුවගෙන් දෙකක් ඇනගන්ට තමා කියලා..." සේන ඒ වගක් කීවේ තරහෙන් නොවේය. හිත උමතු විටක දැන් ජයතුගේ මේ අසංවර බවය.

ජයතුගේ වදන් පෙළෙන් සදාගේ හිත හිරිවැටින. ජයතු තමාව හෙතේ බිම පෙරළගන්න උමතුව ඇයට මැවී පෙනින. "පුතංඩියාගේ එහෙවුවත් හිරට බැස්ස එකේ.. මහා එකාගෙ එහෙවුවෙන් මයේ විච්චියම පතුරුගැහිලා යාවී" හිතට දැණුන මිහිරෙන් ඇගේ යොනිය සිහිව රිදුම් දුන්නෙය. ඒ වේදනාවේ රිදුම මතිං ජයතුගෙන් තැලුම් ලබන්නට ආශාවක්, ඇයටත් නොදැනීම ඇගේ යටි හිතේ කැලෙතෙන්නට ගත්තේය.

"එහෙවු විසල් දංඬක් ගැණියෙක්ගේ හීනයක්ම වෙච්චකොට, මේ..., මොන ගැණිද එහෙවුව අයිසංඩිට නොපුදා ඉන්නේ.." ජයතුගේ හිත පිරික්සන්නට මෙය හොඳම වේලාව වග වැටහුන නිසාවෙන්, ඇය සේනගේ ලිඟුව පස් හය විටක් වේගයෙන් අත්ගැසුවේය.

"අපේ අම්මෝ..., අප්පුවව ඉස්සරහම අපේ අම්මා එහෙවුව කියාපු වලත කම" මිනිලාගේ හිත කැලතෙන්නේ පියාගේ වදන් මතින්ය. ඇයට ඉවසුම් නැත්තේ පියාගේ පිලුතුර ලැබෙණ තෙක්ය..

"මොන ගැණිද එහෙවුව නොපුදා ඉන්නේ.." බිරිඳගේ වදන් පෙළෙන් සේනගේ හිත හිරිවැටින. වැලිකෙළියේ පටං ඤාතිතවය අහිබවා ගිය මිතුරුකමක් ඇති ඔහු තම බිරිඳව හේන් පොළවේ බිම පෙරළ ගන්න නොසන්ධාල කම සේනට මැවී පෙනින. දැක ඇති හුරුවෙන් ඔහුගේ ලිඟුවේ විසල් බව සිහිවිණ.

"මයෙත් එක්ක එදා ඉඳලම හිටිය එකී.., අහිතක් නැතුවම යසා පුංචම්මා ලඟට මාව යාවාපු එකී. මං ඒකීගේ සතුව ගැනත් හිතන්ට ඔන. මයේ එක්ක හිටිවං. කොයි ගැණින් මණාපයි ඩිංගක් අඩියේ වද්ද ගන්ට. ඔන්න ඔහේ අමණාපයක් නැති වග අභවලා දානවා. ඔන කමක් තියෙනම් යන්නේ නැතුවැයි" සේනගේ උමතු හිත උණුවුනේය.

"තමංගේ එකා වෙච්චකොට.., එහෙවු හිතක් ඇත්තම් මොකට හිරකොරාන" සේන එය කියා දැම්මේ වගක් නොකොටමය.

සදාට මෙන්ම මිනිලාටත් ජයතුගේ ඒ අනුමැතිය කෙරෙහි දැණුනේ පුදුමයක්ය. මිනිලාට වඩා පුදුමය සදාටය. ඒ හිමියාගේ ඉරිසියාව එදා සිට සදා හොඳ හැටි දන්න නිසාවෙන්ය. එහෙත් ඒ ගැන, මේ අනුමැතිය කතා බහක් කරන්නට මෙය හොඳ වෙලාවක් නොවේය. හිමියාගේ අනුමැතියෙන් හිත හිරිවැටි ඇතත්, සදා සිතුවේ මේ කතා බහා මෙතනින් නතර කරන්නටය. මෙවලේ මිහිර ගැන හිතන්නටය.

"එහෙනං අප්පුවියේ මෙහෙවුවට ලොක්කිගේ ආසාවක් නැතුවැයි..?" සදා නැවතත් හිමියාගේ ලිඟුවේ පෙරසම හෙමිහිට පහත් කළාය.

"අප්පුවියගේ වෙච්චකොට...., මේ..., මේ..., හිතට දැණෙන ගිනියම වෙනස් නෙව..?" පියාගේ ලිඟුහිස වට මව ඇඟිලිතුඩු ගෙන ගිය අපුරුවෙන් මිනිලාගේ තොලකටත් වියලිව ගියේය.

"මෙහෙවුවෙන් ගිනියම වැඩියැයි..?" තොලකටත් වියලිව, බෙට පිඩක් ගිළන දියණියගේ මේ වලක්ක බැල්ම සේනටත් ඉවසුම් නැත. සෙනට අවැසි වූයේ, අනෙක් බැදිම් තුලි දැණෙනවාට වඩා කාමුකත්වයක් මේ මේ අසම්මතයෙන් දියණියට දැණෙනවාදැයි දැනගන්නටය.

"අප්පුවියගේ වෙච්චකොට ආයේ අභනවා.. මේ දැනුත් මයේ ඉහ මොළ ගිනියමේ" මිනිලා මෙවලේ තම හිත හංග නොගත්තාය. එහෙත් ඇයගේ වියළන මුවට නැවත් බෙටය උනන්නට ගත්තේ සේනගේ ලිඟු හිසේ රත්පැහැයට ප්‍රේතකමෙන්ය.

"එහෙනම් මේ..., හිතක් නැතුවැයි ඔය රෙද්දත් ඩිංකක් අයිත්කොරලා ඉන්ට.. එතකොට හිත ඉවසුමේ බැරියැයි ආසා කරන දෙයක් බලා ඉන්ට..., අම්මංඩිටත් දැන් ඉන්නට බැරුවා ඔය ඉන්නේ" සේනට ඉවසුම් නැත්තේ දියණියගේ නිරුවත විදිමින් බිරියගෙන් සැනසෙන්නටය. ඇයට පෙනෙන්නට ඇගේ මව හා රතියේ යෙදෙන්නටය.

"මේ.., අපේ අම්මත් තවම එහෙම නැති එකේ මට විතරක් විලියි නෙව..? ඕන්.. මේ.., අප්පුවවා අපේ අම්මට එහෙවුවක් කොරොත්තං, ඕන් මේ..., මයේ හිතේ විලිය ඇරිලා යාච්" මිනිලා කීවේ ඇයගේ හිතේ නොයිවසුමය. මව ව පියා හෙළකොට ගන්න අපුරුව විදින්නටය.

"ආපුවවා මාව හෙළකොර ගන්නකොට ලොක්කිට ගිනියම් දැණෙනවැයි..?" දියණියගේ ඒ අසම්මත ආශාවෙන් සඳාගේ හිත කැලති ගියේය. ඇයටත් දියණියට පෙනෙන්නට හිමියාගේ දැනෙන් නිරුවත්වෙන්ට දැණුනේ ආශාවක්ය.

"ආයේ අහනවා.. මේ.., මේ.., දැණුත් හිත ගිණි ගහනවා" මේ මවු පිය රතියට අසම්මතයේ ලොල් බැඳි දරුවෙකුගේ සිතයක්ය. පියා මව ව රතියට නිරුවත්කොට ගන්න අපුරුව දැකගන්නට හිතේ ඇති ශුංභාර ආශාවය.

"අප්පුවවා මාව හෙළකොර ගන්නවා මීට කලියෙන් දැකලම නැතුවැයි..?" සඳා යහනෙන් බිමට බැස්සාය.

" දැකලා ඇතුවා.., ඒත් මේ.., මට පෙන්ටම කියලා දෙන්නා එහෙවුව කරද්දී මයේ හිතට ගිනියමයි නෙව" මිනිලා තම අසම්මත හිත හෙළිකළාය.

සේනටත් මෙදින මේ ඉවසුම නැත්තේ දියණිය මෙදෙස බලා සිටින නිසාවෙන්ය. හිතත් ඇත්තේ වෙනදාට වඩා ටිකක් මුරණ්ඩු වෙන්නටය. මවට තමා සැපය දෙන අයුරු, තම හැකියාව දියණියට මෙදින පෙන්වනටය. එබැවින් සේන සඳාව බිත්තියට තල්ලු කොට හේත්තු කොට ගත්තේ වෙනදාට වඩා මුරණ්ඩුවය.

මව ව බිත්තියට හේත්තුකොට ගනිමිණි, ඇගේ දෙනොලත්, දෙකම්පෙතිත් පියා සිපගන්න කාමුක බවෙන් මිනිලාගේ හිත ගැස්සින. එහෙත් ඇයට ඉවසුම් නොදුන්නේ පියා දෙතුන් මිණිත්තුවකට වඩා දෙනොල මත කල් නොමරා, මෙදින වියරුවෙන් මෙන් මවගේ හැට්ටය ඉරා දැමුව දඩබ්බර කමය. දෙනන මුවට ගෙන උරනා ප්‍රේත කමය. එම මිහිරෙන් මිනිලාගේ දෙනත් පුඩුත් ඉබේටම ගල් ගැසුනේය.

"ආ..හ්... අම්මේ..., ලොක්කි ඉන්න හංදා අපුවවා අද දඩබ්බර වෙලා.., වෙනදට මෙව්වර මුරණ්ඩු පාන්නේ නැතුවා" හිමියාගේ දඩබ්බර කමට වඩා සඳාට ඉවසුම් නොදුන්නේ, දියණියට පෙනෙන්නට හිමියා තාමාව හෙළකර ගත් අසම්මතකමය. තමාත් දියණියට පෙනෙන්නට ඇගේ පියා සමහින් රතිය සොයන මේ වලත්තකමෙන්ය.

"අපේ අම්මා දඩබ්බර කමට මණාප නැතුවැයි..?" මිනිලා ඉවසුම් නැති තැන දෙපා යහන මතට ගත්තාය.

"පිරිමින්ගේ දඩබ්බර කම ගැණුන්ගේ හීනයක්ම වෙච්චකොට.. මෙහෙවුව තරම් සැපතක් ආයේ නැතුවා.." දෙනනට දැණෙන හිමියාගේ මුවේ පහසත්, තම රතිය දෙස දියණිය බලා ඉන්නා අසම්මත මිහිරෙනුත් ඇවිස්සුන සඳා, අතක් පහලට යොමා හිමියාගේ ලිඟුව අල්ල ගත්තාය.

"මේ.., රණා මෙහෙවුට දඩබ්බර වෙන්තේ නැතුවැයි..?" සේනගේ හිත කකියන්නේ දියණියගේ රතියන් අසනා අසම්මතයෙන්ය. එබැවින් සේන බිරියගේ එක් තනයක් මිරිකමින් අනෙක් තනයේ කිරෙන් මුව පුරව ගත්තේය.

"ඒකයේ ලොංගතුවට වඩා ඇත්තේ මෙහෙවු දඩබ්බරකම.. පපුපැත්තැවේ දෙනුත් පොළක දත ගහලා මිසක් නවතින්නේ නැතුවා" දෙනන් පුඬු නලියන්නට ගත් නිසාවෙන්, මිනිලාගේ දැන ඉබේටම ලැමද වෙත ආවේය.

"ඒකා ලොක්කිට රිද්දනවැයි.." දියණියගේ දැන ලැමදට ආ කාමුකත්වය ඉවසුම් නොදුන් නිසාවෙන්, සේන බිරිදගේ ඉහ රෙද්දට අතතැබුවේය.

"මං මණාප එහෙවුවට ඩිංගක් රිද්දනවට. මයේ හිතේ අපේ අම්මත් හෙවුවට අමනාපයක් නැතුවා.?" ඇයට ඇවැසි වුයේ මවගේ තන්පුඬුවක් විකන පියාගේ කාමුක බව දකින්නටය. මව උමතු වෙන් කෙදිරි නගනවා අසන්නටය.

"ආ...හ්... අයේ හනවා.. ඉවසුම් නැතුවා මයේ දෙයියෝ.. ඉවසුම් නැතුවා" දියණියගේ ඉල්ලීමට ප්‍රථිචාර දැක්වුව හිමියාගේ දත් පහරෙන් සඳාගේ තන්පුඬුව රත්පැහැ වුනේය.

"ආයේ අපේ අම්මයේ ඉහට තවත් රෙද්ද මොකට..? ඉවසුම යන්ටත් එක්ක රෙද්ද හලලා පුක පැත්තාවට දෙකක් දීලම කටේ ඔබැවුව නං අහවරයි" සේනටත් සඳාටත් වඩා පියවරයන් පන්නන්නට ඉවසුමක් නැත්තේ මිනිලාටය.

"එහෙමෙයි රණා කොරන්නේ..?" සඳාගේ හිත මෙවලේ ඇවිස්සුනේ දියණිට පෙනෙන්නට සේන ඇයව නිරුවත් කළ නිසාවෙන් නොව, රණාගේ මුරණ්ඩුවෙන් දියණියගේ මිහිර ඇයට දැණුන නිසාවෙන්ය.

"ආයේ අහනවා.. ඊයේ වැදුන පාරවල් දෙක තුනක සැරට තවමත් රතේ ඇතුවා" මිනිලා උමතු වෙන්ය. කියෙවෙන නොකියෙවෙන දේ දැන් වගක් නැත. එයින් මවත් පියත් ඇවිස්සීම ඇගේ මිහිරය.

"රණාගේ මුරණ්ඩුව අප්පුවට පෙන්නන්ට හිතක් නැතුවයි.." සඳාගේ හිත ගැහෙන්නේ මේ අසම්මත කමෙන්ය. දියණියගේ මේ වලක්ක කම දැකුමෙන්ය.

"අපේ අම්මයේ රෙද්දත් හැලිවිටකොට දැන් ආයේ මොකෑ බැරි.."

හිත උමතුවෙන් සිටි මිනිලා යහනෙන් බිමට බැස්සාය. පියාගේ දෙනෙත දෙස එක එල්ලේ බලමින්, දෙනත මතට ඇඳ සිටි රෙද්ද කඩා බිමට දැමුවාය. අමුඩ කළිසමේ, නිතඹේ දෙපළ වැසි ඇති රෙදි කඩ අඹරා නිතඹ මවටත් පියාටත් පෑවාය.

සේනගේ හිත ගිනියම් වුනේ, රනාගේ අත් පහරවල් හී සැරකමට, දියණියගේ නිතඹේ මතුව ඇති රත් පැහැති ලපකැලල් දැකුමෙන් නොවේය. ඔහුගේ හිත ගිනියම් වුනේ, විලියක් නැතුව දියණියක් පියෙකුට නිතඹ පෙන්වුව වලක්ක කමෙන්ය. එය ඉවසුම් නොදුන් සේන, තම හිතේ කැලතන හිරිය ඇරගත්තේ, දියණියගේ නිතඹේ මෙන් බිරියගේ නිතඹෙන් අත් පහරවල් හත අටක් රත් පැහැයෙන් මතුකරමිණිය.

"ඉනට බැරුවා මයේ දෙයියෝ ඉන්ට බැරිවා.. ආ...හ්.. අම්මේ..." හිමියාගේ මේ මුරණ්ඩු බවත්, හිතේ කැලති නැගෙන අසම්මතයේ මිහිරත් සඳාට වැඩි වෙලාවක් ඉවසගත නොහැකි වූවාය. ඇය හිමියාගේ දෙපා මුල දණගසා ගත්තේ දෙදෙනාගෙම හරස් කඩ රූපය දියණියට පැහැදිලිව පෙනෙන ලෙසටය.

තමාට පෙනෙන්නටම පියාගේ ලිඟුව පෙරමසම ගසා මව මුවට ගත් අපුරුවෙන් මිනිලාගේ දෙපා මුල්ලත් නලියන්නට ගත්තේය. පියාගේ රත් පැහැ ලිඟු හිස මව දිවතෙන් සතපන මිහිර ඇයට ඉවසුම් නොදුන්නේය. දැණෙනා මිහිරේ තිවාරත්වය නිසාවෙන් ඇගේ දෙපා වාරුව ගිලිහෙමින් ගැහුණේය. මිනිලා නැවතත් යහනේ ඉඳ ගත්තේ බිම වැටි ඇති ඉහ රෙද්ද ගැන මෙවලේ තැකීමක් නොකරමය.

"අම්මංඩි මයේ එක මෙහෙවුවට වයේ, ලොක්කින් මේ..., රණාගේ එහෙවුවත් උරනවැයි..?" බිරිය ලිඟුව උරා බොන අපුරුව දෙස, අඩ නිරුවතෙන් දියණිය බලා සිටිනා වලක්ක කමෙන්, මිණිත්තුවක් ගත වෙන්නටත් පෙර සේනගේ කොෂ දෙක ශුක්‍ර පිරි නලියන්නට ගත්තේය.

"මයේ හිත ලොවන්ට ගිනියමයි.. අපේ අම්මා ලොවද්දී මට ඉවසුම් නැතුවා" මවගේ මේ ප්‍රේත කමට වඩා, මිනිලාට ඉවසුම් නැත්තේ ඇය මෙලස මේ කරන්නේ තමන්ට පෙන්නටම විමය.

"දෙතුන් දෙනෙක්ගේ මෙහෙවුවේ රහා බලාපු එකියගෙන් එහෙවුවට ඇති ගිනියම අහලා වැඩක් තියෙයියැයි" හිමියාගේ කොෂ දෙකත් සඳා මුවට

ගත්තාය.

"මේ.., ලොක්කිගේ හිත මණාපම කයේ උරන්ට..?" කොෂ දෙකේ ශුක්‍ර පැහෙන ගිනියම ඉවසුම් නොදුන් තැන සේන බිරියව නැගිටුවා ගත්තේය.

"ඒකා කවුරු දැයි කියන්නට නං බැරුවා.." ඒ සොහොයුරුගේ වග මිනිලාට තවම හෙළිකරන්නට බැරිය. එහෙත් යෝනිය කැලතෙන මිහිර ඉවසිය නොහැකි නිසාවෙන් මිනිලාට දෙපා පළල්වූයේ නොදැනීමය.

දියණිය තමා වෙතට දෙපා පළල් කළ වලත්ත කමෙන් සේනගේ හිත ගැස්සින. අමුඩකලිසමෙන් යෝනිය වැසි ඇතත්, යෝනී මුල්ල පැහැදිලිය. අමුඩකලිසමේ යෝනී දෙතොල දැවටෙන පෙදෙසේ තෙත් බව සෙනට ඉවසුම් නොදුන්නේය.

"යහමෙන් ගලලා ඇතුළු නෙව..?" සේනට දියණියගේ අමුඩකලිසමේ තෙත් බව ඉවසුම් නොදුන්නේය. බැවින් සේන බිරිඳව යහනේ පෙරළගත්තේ තවත් පිම්මකටය.

"ආයේ අහනවා... ඕසෙට.. ගිනියමේ" මිනිලාට මෙවලේ ඒ ගැන විලියක් නොදැණුණාය. ඇය නොයිවසුමෙන් බලා සිටියේ යහනේ දිගාකොට ගත් මවගේ දෙපා පළල්කොට පියා යෝනිය මතුකොට ගන්න අපුරුවය.

"එවුන් මේ.. මේවයේ ලොක්කිගෙන් උරනවැයි.." සේනගේ හිත ගිනියමේය.

"තවම ඇතුළේ බැරිකොට ඒක නෙව සැපය.. දැණුත් මේ.., මේ.., යටියහා හිණි හිරියකින් තෙපුල් දෙනවා වයේ.." මවගේ රත්පැහැ යෝනියට පියා දිවත තැබුව අපුරුවෙන් මිනිලාගේ යෝනිය තවත් වැඩියෙන් කඳුලු සලන්නට ගත්තේය.

"එහෙනං මොකට තවත් අමුඩ කෙටියකට හිරකොරං.. ගලවලා දැම්ම නම් අහවරයි නෙව...? මේ..., මේ..., ඇහිලි තුඩක් වත් යහමෙන් වදින්නට කියලා" සදාගේ හිත ඒ දසුනට නොයිවසුමෙන් කෙදිරි නැඟුවේය.

"මේ.., අප්පුවවා මොනවා හිතාවිද මංදා..?" මිනිලාගේ මිහිර ඇත්තේ එතනාය. ගිනියම දැණෙන්නේ ඒ අසම්මත කමෙන්ය. මේ ඇවිස්සුවේ පියාගේ හිතය.

"හිත කකියන්නේම ලොක්කිගේ එහෙවුව බලන්ට වෙච්චකොට.. මටත් ඉවසුම් නැතුළා" සේනගේ හිතත්, ගතත්, දියණියගේ ඒ සම්මතයෙන් හිරිවැටි ගියේය. ඔහුට තමා ඉදිරියේ යෝනිය පාමින් දියණිය අමුඩකලිසම ගලවන අපුරුව මැටි පෙණුනේය.

පියාගේ ඒ අසම්මත වදන් පෙළෙන් මිනිලාගේ ඉවසුම ගිලිහින. අසම්මත මිහිර ඉහ මොළත් ගිනියම් වෙන තරමය. එහෙත් සිදුවූයේ නොසිතුවක්ය. මිහිරේ තිවාරත්වයේ දැඩි බවෙන් ඇයට මව කෙරෙහි ඇයට උපංතේ ඉර්ෂාවක්ය. මේ මෙම අසම්මතයේ හැටිය.

"මේ..., මේ..., අප්පුවට හිතක් නැතුවැයි මේ..., අපේ අම්මට ජේන්ටම මයේ එහෙවුව උනා දාන්ට... අපේ අම්මා ඉරිසියාවෙන් පැලෙනවා බලන්ට..?" හිතේ කැකැරුන ඉරිසියාව මතින් ඒ වදන් පෙළ ඇගේ මුවෙන් නික්මුණේ ඇයටත් නොදැණීමය.

සඳාට මෙන්ම ජයතුටත් දියණිය දෙස බැලුනේ එක් වරටමය. ඇගේ ඉල්ලීම ඔවුනට හිතාගන්නටත් බැරිය. මෙතුවක් උසා පළල්කරන් සිටි සඳාගේ දෙපා පොළව මතට පහත් වුනේ ඉබේටමය. යහන පාමුල දණ නමා, බිරිදගේ යෝනිය සතපමින් සිටි සේනට නැගිටුනෙත් සිහි විකල්වය.

"මේ, මේ, එහෙමට කමක් නැතුවැයි.." වෙවුලිලි හඬින් සෙනට බැලුනේ බිරිද දෙසය. දැන් අවසරය හිමිවිය යුත්තේ ඇගෙන් පමණක්මය.

"ඒකිම එහෙවුව කොරලා දෙන්ටය කියලා ඉල්ලුව කොට, ආයේ මහ අරින්ට හොඳ නෑ නෙව..? හිත ගිනියමේ ඕසෙට ඇත්තේ අප්පුවට කියලා එහෙවුවක් කොරගන්ට" සඳගේ හිතක් පියාගේ හා දියණියගේ මේ අසම්මතයෙන් ඉපිළිය. පියෙකු දියණියකගේ අමුඩය ගලවන අසම්මතය දැකුමට ඇගේ හිත නොයිවසිල්ලෙන්ය.

මවගේ අවසරයෙන් මිනිලාගේ හිත කැලතින. ගිනියමට තම මුවෙන් එවැන්නක් පිට වුවත් මවගෙන් අවසරයක් ලැබෙතැයි ඇය හිතෙකින්වත් නොසිතුවාය. එහෙත් ඒ හීනය දැන් සපතව ඇත්තේය. "අප්පුවවා මාව හෙලුකොර ගන්නවා" ඇගේ යටිහිත වලත්ත කමෙන් මොරදුන්නේය. මිනිලගේ දෙපා යහනෙන් බිමට පහත් වූයේ ඒ නොයිවසුමෙන්ය.

"මෙහෙවුව මයේ හීනයක්..." සේන යහනෙන් බිමට බැසි දියණියගේ දෙපා මුළු දණ ගැසුවේය.

"මයෙත් මයේ අප්පුවවියේ... මයෙත්. අප්පුවවා මාව හෙළ කරන ගිනියම මටත් ඉවසුම් නැතුවා.." මිනිලාට දැන් ඉවසුම් නැතිය. තම දෙපා මුළු දණනමා සිටිනා පියාගේ හිසට ඇයගේ දැන ආවේ නොදැණීමය.

පියාගේ දැහිලි ඉගේ දැවටුන විට මිනිලාගේ යටි බඩ හිරියෙන් හැකිලි ගියේය. වැඩියට පත් වුවායින් පසුව පියාගේ උනුහුමක් මිනිලාගේ ගතේ මේ දැවටුනාමය. "මයේ අපුවිවා අද මාව හෙළකොරනවා.. මයේ විවියම අප්පුවිවා දකිනවා" ඇගේ යටිහිතෙන් එලිබැස ඇති අසම්මතයේ යක්ෂයා මිහිරෙන් බෙරිහං දුන්නේය. දැණෙන මිහිරෙන් ගතේ වාරුවක් ගිලිහෙන වග දැණුන නිසාවෙන්, මිනිලාගේ ඇහිලි තුඩු පියාගේ හිසකේ අඹරා අල්ල ගත්තේය.

තම ලෙයින් උපං දියණියව හෙළකර ගන්න අසම්මතයෙන් සේනගේ හද වේගයෙන් ගැහෙන්නට ගත්තේය. "මයේ එකීව අද මං ම හෙළකොර ගන්නවා" ඔහුගේ අසම්මත ආශාව උඩු හිතේ බෙරිහං දුන්නේය. මවු පිය, දුවා දරුවා, පවුල් බැඳියාවේ සම්මත සංස්කෘතිය සේනගේ නිවහනෙන් බිඳ වැටෙමින්, ඔහුගේ දැනෙන් මිනිලාගේ අමුඩය ටිකෙන් ටික ඉහෙන් පහතට ඇදුනේය.

සේන දියණියගේ අමුඩකලිසම ඉහෙන් පහතට කරන විට සදාට දැණුන මිහිර නිමක් නැත. "ආයේ මෙහෙවු වාසනාවක් අප්පෙක්ට දුවෙකුට ලැබෙණේ නැතුවා" ඇගේ යෝනි පත්ලත් මේ අසම්මතය දැකුමෙන් කැලතෙන්නට ගත්තේය.

පියෙක් දියණියක්ව රාග ගින්නෙන් නිරුවත් කරනා, දිවියේ මෙතුවක් නොදුටුව, අසම්මතයේ උපරිමය දෙස සදා ඇසපිය නොහෙලා උමතු හිතෙන් බලා සිටියාය. ඒ මිහිරෙන් යෝනිය පුපුරු ගසන මිහිර ඇය ඉවසුවාය. ඇයට මේ අසම්මත ගින්නෙන් තම පවුලේ සංකෘතිය බිඳෙන වගක් නොසිතුවාය.

මවිලක් නැති දියණියගේ යෝනි මුල්ල දකින විට, සේනගේ ලිහුවෙන් "සට., සට" ගා සතුටු කඳුලු බිමට වැක්කෙරුණේය. "මං මයේ එකීව මහා හෙළවම කොරගත්තා" ඔහුගේ හිත අසම්මත මිහිරෙන් මොරදුන්නේය. "දැන්නං ඉවසුමේ බලා ඉන්ට බැරුවා.." එහෙත් ඇගේ යෝනි පැල්මේ ඉහළ අග්ගිස්ස සේනට හිනහුන නිසාවෙන්, අමුඩකලිසම දණහිසෙන් පහලට පහත් වෙන්නටත් පෙරම, හිතේ නොයිවසුම නිසාවෙන් සේනගේ දැන නැවතත් ඇගේ නිතඹ වෙතට කෂණයෙන් පියබා ආවේය.

කොටහලුවෙන් පසුව ගිලිහුන පිය උණුහුම හරි හැටි මිනිලාට දැණුනේ මෙදිණය. එහෙත් ඒ එකළ මෙන් මෙදින දැණුනේ පිය සෙනහසේ ලෙංගතු උණුහුම නම් නොවේය. ඇයට දැණුනේ අසම්මතයෙන් හිත අවුලවා ගත් වලත්ත පියෙකුගේ කාමුක ගිනියමය. එබැවින් පුරුෂයන් තිදෙනෙකුගේ දැනේ පහස නිතඹට හුරු උවත්, ඇයට පියාගේ දැනේ පහසෙන් දැණුනේ, දිවියේ එතෙක් මෙතෙක් නොදැණුන අති මිහිරැති වලත්ත කමක්ය.

"ආහ්... මයේ අප්පුව්වා..." දිවියේ ප්‍රථම වරට පියාගෙන් දැණුන අසම්මත උණුහුමෙන් මිනිලාගේ ගත හිරිවැටින.

"මෙහෙවුව මයේ හීනයක්.. සිංගක් මේකීව යහමෙන් බැලුවට කමක් නැතෙයි..?" සේනගේ ඇඟිලි තුඩුවලින් දියණියගේ ගැටිසි නිතඹේ දෙපළ දැඩිව මිරිකී ගියේය.

"ආහ්.. මයේ අප්පුව්වා..., මීට කලියෙන් මයේ එහෙවුව දැකලා නැතුවැයි..?" යෝනියට වැටෙන පියාගේ දෑසේ කාමුක ගිනියම ඉහිලිය නොහැකි තැන මිනිලා යෝනිය දැනින් වසගත්තාය.

"හිච්චමට ඕන හැටියට..., මහා එකියක් උනායි පස්සේ මයෙන් හැංගුනා නෙව..?" දියණිය යෝනිය වසාගත් විලිය සේනට ඉවසුම් නොදුන්නාය. සේන හෙමිහිට දියණියගේ දැන දෙපසට කරන්නට තම දැන ගෙන ආවේය.

"මයෙන් හැංගුනේ නැතුවා..., මයේ අප්පුව්වා නෙව ටිකෙන් ටික මාව මහ ඇරියේ" හිත මිහිරේ කැලතුවේ උවත් මිනිලා තම දැන දෙපසට කරන්න පියාට ඉඩක් නොදුන්නේ හිතා මතාමය.

"සත්ත නම් හිතට මෙහෙවු ගිනියමක් ආවේ සිංග දවසක ඉදලා නෙව... හිතක් නැතුවැයි සිංගක් ඉඩ මට දෙන්න" සේන බලහත් කාර කමක් කරන්නට නොසිතුවේය.

"අප්පුව්වට මෙහෙවුව පාන එකම ගිනියම වෙච්චකොට, නොපා කොහොමෙයි.. ඒත් මේ..., මහා තැනට කලියෙන් මයේ උඩ පැත්තැව බලන්ට අපුව්වට හිතක් නැතුවැයි..?" මිනිලා තම හිත හෙළිකලාය.

"මෙහෙවුව නං ඕන හැටියට.. හැටට කරෙන්න දහස් වරක් නිදහසේ දැක ඇතුවා.." හිත නොයුවසුමෙන් නැගිටි සේන, දියණියගේ තනපටේ කොකු දෙකට දැන තැබුවේය.

දියණියගේ මේ වලත්තකම සදාටත් දැන් නම් ඉවසුම් නැත. "ආයේ වලත්ත කමට මේකී ගිණි කිකිලිවයේ.. නැත්තම් අප්පුව්වට මෙහෙවු වලත්ත කම් කියාවී යැයි.." හිත ඉවසුම් නැති නිසාවෙන් ඇගේ ඇඟිලි තුඩක් දැන් යෝනිය ඉස්මත්තේය.

"ආ...හ්... මයේ අප්පුව්වා" තනපට ගිලිහෙත්ම මිනිලාගේ දෑතෙන් පියයුරු වැසී ගියේ ඉබේටමය. එහෙත් පියාගේ දෑසේ ගිනියම ඉහිලිය නොහැකි නිසාවෙන් ඇගේ

දැස පහතට ඇදුනෙන් ඉබේටමය. "අප්පුවයි මායි දෙන්නම මහා හෙළවෙන්" පහතට ඇදුන ඇගේ දැස අතරමහදි පියාගේ ලිඟුව මත නතර වුනේය.

විලිබරිතව ලැමද වසා සිටින දියනියගේ දැත, පියෙකු දුරස් කරන වලත්තකමෙන් සඳාගේ ඇඟිලි තුඩේ වේගය වැඩි වුනේය. "අප්පයි දුවයි දෙන්නම මහා හෙළවෙන්" මේ සඳා දිවියෙ මෙතුවක් දුටු වලත්තම දසුනයි. පියෙකු හා දියණියකගේ අසම්මත කැලතීමය.

දුර පෙනුමට වඩා, හුස්මක දුරට නිසාවෙන් සේනට දියණියගේ දෙනන මෙවලේ පෙනුනේ පෙරට වඩා වටකුරුවටය. ගැටිසි දෙනන නිසාවෙන් තෙල් මදය මොරා පුපුරා යන්නට මෙන්ය. මෑ ඇටයක් තරම් තන්පුඩුව සිහිය. තන්පුඩු වට ගොටු කොළයක් තරමෙන් කළුපැහැති රවුම මණරමිය.

"ඔහොම වලත්ත කමට බලාන ඉන්ට එපා අප්පුවවා.., මයේ තන්පුඩු ගිණි ගහනවා" ලැමද වෙත වැටෙන පියාගේ දැසේ ගිනියම මිනිලාට ඉවසුම් නොදුනාය.

"මෙහෙවුවට දකිද්දී ඉවසුම් නැතුවා මයේ ලොක්කියේ... මට තවත් ඉවසුම් නැතුවා.." සේනගේ දැත දියණියගේ දෙසට දිගු වුනේය.

"අප්පුවවයේ හෙළවට මං ඩිංගක් තුරුලුටුනාට කමක් නැතුවැයි අපේ අම්මා..?" මිනිලටත් දැන් අවැසි ඒ ලෙංගතුවය. එහෙත් ඊට අවසරය ලැබිය යුතුය.

තම දසුන් පෙළ ගිනියමේ විදිමිණි, තනිවම ගැටිත්ත කොනහා ගන්නා මවගේ අසම්මතයෙන් මිනිලාගේ ගතේ හිරිගඩු නැගින. "අප්පුවවයේ වලත්ත කමට මාව දුන්න..., මේකී වලත්ත බැල්ලියක්" මිනිලාට ඒ දසුන ඉවසුම් නොදුන්නාය. එහෙත් ඇයට එලෙස සිතුවේ, මව කෙරෙහි තුන් හිතක වත් තරහක් ඇතුව නම් නොවේය.

"අප්පුවවා වෙච්ච කොට ආයේ මක්ක වෙන වැයි..?" සඳාට දැන් ඒ දසුන දකින තෙක් ඉවසුම් නැතිය.

"ආ..න්.. මයේ.. අප්පුවවා..." මවගේ අවසරය ලැබුණ පාමාවෙන් මිනිලාගේ දැතත් පියා වෙතට දිගු වුනේය.

ගැටිසි දියණියකගේ හා පියෙකුගේ, නිරුවත් සිරුරු අසම්මතයේ උණුහුමෙන් වෙලී ගියේය. එකින් එකාව පරයමින්, තරඟයටමෙන්, තිදෙනාට නැගෙන හුස්ම පොදේ වේගය දරාගත නොහැකිව ලාම්පු දැල්ල නිවෙන්නට දැහලුවේය. එහෙත් හෙලන හුස්ම පොදේ වේගයෙන් ලාම්පු දැල්ල පෙරට වඩා දිස්නීමත්ව දැල්වුනේය.

වෙනදා හිස මත පමණක් පතිතවූන පිය දැන මෙදින නිරුවත් පිටවන පුරාවට ඇදෙන අසම්මතයේ මෘදු බවෙන්, දිවියේ මෙතුවක් නොදැණුන සුවයක් මිනිලාට දැණින. කළකට පසුව පිය ලැමදේ දහඩිය පුසුඹෙන් ඇගේ නාත් පුඩු කැලතණ. වෙනදාට වෙනස්ව නැගෙන පිය හදවතේ "ලබ්..., ඩබ්" හඬ ගැස්ම ඇගේ දෙකොපුල් මතට දැණින. මේ අසම්මත මිහිර තවත් ඉවසුමෙන් විදිය නොහැකි නිසාවෙන් මිනිලා තම ගැටි දෙනන පියාගේ කයට තදින් තෙරපුවාය. "මයේ ලොක්කියේ... මේක මයේ හීනයක්"

සේනගේ හද ගැස්ම දැන් තිවාරවය. ගැටිසි දෙනන තම වතේ හිරවූන මිහිර මණරමිය. ඉහ මොලත් මේ අසම්මත මිහිරෙන් ගිනියමය. හිත නොයිවසුමෙන් ඉපිළිය. සඳා සමඟ ගෙවූව මංගල රැයෙදී වත් නොදැණුන ප්‍රාණයකින් ඔහුගේ ගත සිත මෙවලේ අවදිවය.

සේන මේ විදින්නේ ගැටිසියක් තුරුලට ගත් මැදිවයස් තිරිඟං ආශාව නොවේය. ඔහු මේ විදින්නේ, තම ලෙයිත් උපං දියණියව අසම්මතයට ගත් වලත්ත පියෙකුගේ අසංවර කමය. "මයේ ලොක්කියේ..." ගැහැණු දහසක් සමඟ රතියේ යෙදුනට වඩා, මේ අසම්මත මිහිර තිවාරත්වයෙන් වැඩි නිසාවෙන්, සේනගේ දැන දියණියගේ ගැටිසි නිතඹට පහත් වූනේය.

නිතඹ මිරිකෙන පිය ගිණියමේ මිහිරට වඩා සුවයක් මිනිලාට දැණුනේ, පියාගේ ලිඟුව නාඹිය අසල කරනා දාංගලයෙන්ය. නාඹිය සිදුර වට දැඩිව කරනා කිතියෙන්ය. එහෙත් ඇයට දැන් ඉවසුම් නැත්තේ එය නොවේය. ඇයට ඉවසුම් නැත්තේ පියාගේ පහසට තමාව නතුකොට, තම ගැටිත්ත කිතියෙන් සනභා ගන්න මවකගේ වල් වලත්ත වනවර බවය.

"ආහ්...මයේ අප්පුවවා.. අපේ අම්මා වලත්තියක්.. අපි දෙන්නයේ මෙහෙවුවට අපේ අම්මා ගිනියමේ" මිනිලාට මවගේ ගිනියම දෙස තවත් බලා සිටිනට නොහැකි වූවාය. එහෙත් මෙතුවක් නාඹර ඇඟිලිතුඩුවලින් පමණක් නිතඹ මිරිකෙන මිහිර විද ඇති මිනිලා, මෙදින පරිනත ඇඟිලි තුඩුපසක මිහිරියාවෙන් හිත කලත ගත්තාය.

"ආයේ අහනවා... පට්ට වලත්තියක්" මෙතරම් වේලා දියණියගෙ රුවට ලොල්ව සිටි සේනට බිරිදගේ මේ අසම්මතය පෙනුනේ දැන්ය. එහෙත් ඒ වාඩුව ගෙවුවේ, ඔහුගේ ඇඟිලි තුඩේ දරදඩු බවට හසුවූන මිනිලාගේ ගැටිසි නිතඹය.

"මටනං තවත් ඉවසුම් නැතුවා අප්පුවවා.. ඉවසුම් නැතුවා" මිනිලාට තවත් මේ උණුහුම ඉවසුමේ විදින්නට බැරිය. ඇය ඇහිලි තුඩෙන් පියාගේ පිට පහුරු ගැවාය.

"මටත් මයේ ලොක්කියේ.." සේනගේ දැන දියණියගේ ගතේ තදින් වෙළුනේය. ඔහුගේ කයේ බර ඇගේ වතට පැවරුනේය.

පියාගේ කයේ බර දරාගත නොහැකි තැන, මිනිලාව යහනවෙතට තල්ලු වුනේය. ඒ නිමේෂයෙන් සේනගේ ලිඟුව දියණියගේ දෙපා මුල්ලේ දැවටී හිර වුනේය. එයින් මිනිලාට දැණුන මිහිර නිමක් නැත. ඇගේ ගත සලිතව ගියේය. ඇගේ ඉවසුම පලා ගියේය.

"අපේ අම්මට අයිති අප්පුවවයේ මෙහෙවුව මං මේ.., මේ.., ඩිංකක් අල්ල බැලුවට කමක් නැතෙයි..?" මෙතුවක් හිතේ කැකැරුන ආශාව මිනිලාගේ මුවෙන් එලියට පැන්නාය.

දියණියටත්, පියාටත් මෙතරම් දුරක් යන්නට දෙන්නට සදාගේ තුන් හිතවත් නොවින. මේ දුර ගියාත් වැඩිය. සදාට එය වැටහුනේ දැන්ය. එහෙත් මලිනිගේ මේ සම්මත ඉල්ලීමෙන් සදාට ඒ වග ක්ෂණෙන් අමත වීන. ඇගේ හිත දෙගෙඩියාවෙන් කැලතින. එහෙත් අසම්මතයෙන් ඉපිල ඇති ඇගේ හිතට, මේ ඉල්ලීම ගිණිනට පිදුරු දැමුවා වැනිය. ඇගේ අසම්මතට ලොල් හිත ගින්න, ගිණි පුලුඟු විසුරුවමින් බුර බුරා නැගුනේය.

"අම්මලයේ අයිතිය, සොහොවෙන්ම දුලගෙත් අයිතියක් වෙච්චකොට.. එවුවට නීතී දාන්ට මට අයිතියක් නැතුවා..." සදාගේ මුවෙන් පිටවුනේ දෙපැත්තටම නැති පිළිතුරක්ය. ඒ ඔවුනට එය තීරණය කරන්නට ඉඩ හැරීමක්ය. එහෙත් එය දැකුමට ඇගේ හිත නොයිවසුමෙය.

"එහෙනම් ආයේ මොකෝ.." මවගේ පිළිතුරෙන්, අසම්මතයෙන් හිත ඇවිලුන දා සිට, තම හීනයක්ම වූ පියාගේ ලිඟුවේ උණුහුම සොයා මිනිලාගේ අත ක්ෂණිකව පහතට ආවේය.

පියාගේ ලිඟුවේ ඇහිලි තුඩු දැවටෙත්ම මිනිලාගේ හිත තිගැස්සින. "එහෙනම් මං මයේ අප්පුවවයේ එහෙවුව ඇල්ලුවා" ඇගේ හිත අසම්මත මිහිරෙන් පිරි ඉතිරි ගියේය. මෙතුවක් නාඹර ලිඟුවන්ගේ පමණක් වෙලී තිබුණ ඇගේ ඇහිලිතුඩු, ඉවසුම් නැති තැන මැදිවයස් පරිනත ලිඟුවක් වට ක්ෂණිකව වෙලී ගියේය.

"ආ...භ් මයේ අප්පුවිවා..." එහෙත් මිනිලාට දැණුනේ පරිනත ලිඟුවක් ස්පර්ශය කළ ගැටිසියගේ වලත්ත කම නොවේය. ඇයට දැණුනේ පියාගේ ලිඟුව අසම්මතයේ ස්පර්ශය කළ දියණියකගේ වල්, වලත්තකමේ මිහිරය. එහෙත් එම මිහිරේ තිවාරත්වයෙන් සිදු වූයේ නොසිතුවක්ය. දිවියේ මෙතුවක් නොදැණුනා, ගත හිතේ කැලතුමෙන් යෝනිය පුපුරා ගසා, තවත් සුරාංතකින් මිනිලාගේ ඉහ මොළක් ගිනියම් වූනේය.

සේනගේ ලිඟුවට ගැටිසි අත්ලක පහස දැණුනේ වසර ගණනාවකට පසුවය. ඔහුට සුමුදු මෘදු ගැටිසි අත්ලේ පහසෙන් දැණුනේ නාඹර විසයක්ය. එහෙත් ගැටිසි අත්ලක පහස පරයා ඔහුට ඉවසුම් නොදුන්නේ, "මයේ එකී මයේ බාවා අත් අගහනවා" යැයි සිතුවිල්ලය. ඒ ගැටිසිය වෙන කවුරුවත් නොව තම දියණිය විමේ අසම්මත කමය.

මිනිලා මෙතුවක් මේ අසම්මතය විද තිබුණේ හිතෙන් පමණක්ය. එහෙත් මෙදින එම අසම්මත ආශාව සපත වීමෙන්, ඇයටත් හොරෙන් ඇගේ හිතේ සැඟව, තෙරපී තිබුණ, අධි අසම්මත කාම ආශාව පුපුරා ගියේය. ඇගේ හිත රාගයෙන් උමතුව ගියේය. එහි ප්‍රතිඵලයක් ලෙස හිත ඇගේ පාලනයෙන් මිදුනේය. මිනිලා එක් වරම පියාගේ දෙපා මුල දණ ගසා, ඔහුගේ ලිඟුව මුවට ගත්තේ කිසිවෙකුටත් හිතන්නට ඉඩක් නොතිසාය.

"ආ...භ්... මයේ ලොක්කියේ...." සේනට සුදු වූයේ කුමක් දැයි හිතා ගන්නට බැරිය. ඔහුට එක් වරම බැලුනේ බිරිදගේ මුහුණ දෙසය. බිරිදත් ගල් පිලිමක් මෙන් නිෂ්ශලය. එහෙත් මේ අසම්මතයෙන් දැනෙන මිහිර නිමක් නැත. "මයේ ලෙයිත් උපං එකී මයේ බාවා ව උරනවා" සේනගෙන් ඉහ මොළක් ගිනියම් වූනේය. කොෂ දෙකේ ශුක්‍ර කැදලි ගිනියමේ පැහෙන්ට ගත්තේය. හිත ඉවසුම් නොදුන් සේන දෙපා මුළ නමා ඉන්න දියණියව දැනට ගෙන යහන මතට දැමුවේ දරු සෙනහසිකින් නොවේය.

දියණියගේ මේ වියරුව සදාට හිතාගන්නටත් නොහැක. පියාගේ ලිඟුව මුවෙන් උරා බොන දියණියගේ මේ අසම්මත වලත්ත කම ඇයට තවත් ඉවසිය නොහැක. හිත ගිණි ගන්නේය. ඇයට පුදුම මෙතරම් වලත්ත කමක් දියණිය හිතේ සඟවත් සිටියේ කෙලෙසක දැයි කියාය. එහෙත් ඇයට හිරව තිබුණ හුස්ම පොද නිදහස් වූනේ, දරු සෙනහසක් නොමැතිවම සේන දියණියව යහනට දැමුව මුරණ්ඩුකමට තිගැස්මෙන්ය.

"මෙහෙවුව හරි හැටි දකිනකම් මට ඉවසිල්ලක් නැතුව උන්නේ.." යහන මතට දැමුව දියණියගේ දෙපා සේන පළල් කොට ඉවසුවේ හිත්පිත් නැතුවය.

"ආහ්... මගේ අප්පුවඩා.. මටත් ඉවසිල්ලක් තිබ්බේ නැතුවා අප්පුවඩට මගේ මෙහෙවුව පානකම්.." මිනිලා තමා ව හයන මතට දමන විට වසාගත් යෝනිය මෙවලේ විවර කළේ, පියාගේ දෑස දෙස එක එල්ලේ බලමිණිය.

දියණියගේ යෝනිය මෙතරම් පැහැදිලිව සේන මේ දකින්නේ ඇගේ කොටහලුවෙන් වසර ගණනාවකට පසුවය. යෝනී දෙතොල එකලට වඩා දෙගුණයක් ඉහළට මතුවය. ඇඟිලි පුරුක් දෙක තුනක තරමට එකල තිබුණ පැල්ම, දැන් ඇඟිලි පුරුක් පහා හයක් තරමට දිගැතිය. කුකුල් කරමලයක් මෙන් ඇතුල් යෝනී දෙතොලක් දැන් ඉහළට මතුවය. එහෙත් මලිනිගේ පිහිටෙන් මවිලක් නැති නිසාවෙන් සේනට ඇගේ යෝනී පෙනුනේ තවමත් හිච්චමටය. එකල සදාගේ ගැටිසි යෝනියට වඩා මෙදින දියණියගේ ගැටිසි යෝනිය හැඩටය. කාමුකවය.

තම ලෙයිත් උපං දියණියගේ යෝනියේ දිග පළල විදින පියෙකුගේ වලත්ත කම දැකුමෙන් සදාගේ යෝනියත් කැලතුමේය. හිතටත් දැණෙන අසම්මත මිහිරි නිමක් නැත. "ආගේ අපි දෙන්නයෙම වලත්ත කමේ ආරේ.., එකීට එහෙමිම" එම මිහිරේ කැලතුමෙන් සදාගේ යෝනිය දෙතුන් විටක් සුරාංතයකින් තෙපුල් දුන්නේය. හිත අසම්මත ගිණිනෙන් දැවුනේය.

පියාගේ දෑසේ ගිනියම මිනිලාට ඉවසිය නොහැක. ඔහුගේ මේ වලත්ත බැල්ම ඇයට ඉවසුම් නැත. අධිකාමුකතවයෙන් වියරු වැටුන ඇගේ හිත දැන් පතෙන්නේ, අසම්මතයේ මුරංචුකමය. පියාගේ ඇඟිලි තුඩක පහසෙන් ගත හිරිවැටෙන වලත්ත කමය.

"අප්පුවඩට මෙහෙවු වලත්තකම් පානකම් මට ඉවසුමක් තිබ්බේ නැතුවා, අප්පුවඩෝ... මට ඉවසුම් නැතුවා.." මිනිලා පියාගේ දෑස දෙස බලමිණි, ඇඟිලි දෙතුඩෙන් තම යෝනී දෙතොල පලල් කළාය.

"උමේ මේ වලත්තකම් මටත් ඉවසුම් නැතුවා ලොක්කියේ.., මටත් ඉවසුම් නැතුවා.." තවමත් පරිස්සමට ඇති මිනිලාගේ කන්යා සිවිය, ප්‍රථමවර රතට රතේ පියාට හිනාහුනේය. එහෙත් සේන හිත කැලතුනේ, ඇගේ රත් පැහැ කන්යා සිවිය දැකුමෙන් නොව, තම යෝනිය ඇඟිලි දෙතුඩෙන් පළල් කොට පියෙකුට පෙන්වූව දියණියකගේ මේ වලත්ත කමෙන්ය.

"අප්පුවඩගේ වලත්ත ඇස්ගෙඩි දෙක දිහා ඉවසුමෙන් බලං ඉන්ට, මටත් බැරුවා.. මගේ මුළ ඇඟම පුපුරු ගහනවා... හිතක් නැතුවැයි මෙවුවා දෙක ඩිංගක් සනහන්ට ?"

පියාගේ දැන දෙනන මත දැවටෙත්ම මිනිලාගේ ගත රාග ගිණිනෙන් දැවෙන්නට ගත්තේය. මිහිර ඉවසිය නොහැකි තැන ඇය කෙදිරි නැගුවේ උමතු වෙත්ය. "අප්පුවවා මෙහෙවුවා කොරනවා මයේ හීනයක්" ඇයට මිහිර ඇත්තේ දෙනනට දැණෙන මිහිරෙන් නොවේය. ඇයට මිහිර දැණෙන්නේ පියෙකුගේ වලක්ක දැනෙන් දියණියකගේ දෙනන සැතපෙන අසම්මතයේ මිහිරය.

බිරිදගේ දෙනනෙන් මෙතුවක් දැණුන, මෙලෙක් පහසට වඩා සේනගේ හිත, දියණියගේ දෙනනේ ඇති මදක් තදැති බවට වගී වුනේය. විටෙක ඔහු දියණියගේ සිහිං තත්පුඩුව ඇහිලි තුඩෙන් මිරිකුවේය. තවත් විටක තත්පුඩුවේ ඉහලට ඇද්දේය. "ආහ්.. අප්පුවවා මුරණ්ඩුවයි" ඔහුගේ මුරණ්ඩුව දියණියගේ සිහිං කෙදිරියෙන් තවත් දරදඩු වුනේය.

"ආ...හ් මයේ අප්පුවවා.. ඉවසුම් නැතුවා.." දෙනනට දැණෙන මිහිර ඉවසිය නොහැකි තැන මිනිලා පියාව වැලඳ ගත්තාය.

"සැපේ දැනෙවැයි..?" දියණියගේ උනුහුම් කෙදිරියෙන් සේනටත් ඉවසුම් නැත.

"ආයේ හනවා මට ඉවසුම් නැතුවා.." මිනිලාගේ දෙපා පළල් වුයේ නොදැණීමය.

"එහෙනම් මේ.., මේ.., ඩිංගක් කට ගැහුවට කමක් නැතෙයි..?" සේනගේ වෙවුලිලි හඬ නික්මුණේ මිනිලාගේ දෙසවනටය. එහෙත් තෙතේ බැල්ම වැටුනේ සඳා වෙතටය.

"ආහ්..... අපේ අම්මා..." මිනිලා පැතුවේ මවගේ අවසරය ය.

"ආයේ මෙව්වර හරියක් වුන එකේ අඩුවක් මොකට තියනවද..?" දියණියගේ අසම්මත කෙදිරිය සඳාට ඉවසුම් නොදුන්නාය. එබැවින් මෙතුවක් ගැටිත්ත මත දැවටුන ඇගේ ඇහිලි තුඩ ඉබේටම යෝනී විවරයට පහත් වුනේය.

"අහ්... මයේ අප්පුවවා... මෙහෙවුව මයේ හීනයක්..." පළල් වූ දෙපා අතරට පැමිණි පියාව මිනිලා දෙපා පටළ හිරකොට ගත්තාය.

පුරුෂයන් තිදෙනෙකුගේ මුවේ හුස්ම මිනිලාගේ දෙනනට හුරු උවත්, පිය උනුහුමේ ගිනියමෙන් මිනිලාගේ දෙනන් හිරිවැටි ගියේය. ඇයට දෙනන් මතින් මෙතරම් සුවයක් මේ දැණුනාමය. ඇගේ හදත් වේගයෙන් ගැහෙන්නට ගත්තේය. "මයේ අප්පුවවා.. ආහ්... මේ.., මයේ අප්පුවවා..." දැණෙන අසම්මත මිහිර ඉවසාගත නොහැකිව, මිනිලා පියාගේ හිස ලැමදට හිරකොට ගත්තාය.

බිරිඳගෙ එකල ගැටිසි දෙනනෙන් පසුව, සේන මේ ගැටිසි දෙනනක පහස විදින්නේ කළකින්නය. හිත උමතු වෙන්නේය. එක් තනයක් මුවට ගත හැකි තරමට කුඩාය. සේන විටෙක තනයක්ම මුවට ගත්තා මෙන්ම, තවත් විටෙක තන් පුඩුව සිහිත්ව හැපුවාය. එහෙත් සේනගේ හිතේ මේ කැකෑරෙන් ගැටිසියක් ඉඳුල් කරන මිහිර පමණක් නොවේය. ඔහුට මේ මිහිර දැඩිව දැන්නේ, මේ ගැටිස්සිය තම ලෙයිත් උපං දියණියම විමේ අසම්මතයෙන්ය.

මිණිත්තුවක් පුරාවට දෙනනට දැණෙන පහසෙන්, දියෙන් ගොඩ දැමුව මත්සොසකු සේ මිනිලා ගැහෙන්නේය. නහරයක් නහරයා පාසා ඇදෙන අසම්මත ගිනියම ඉවස ගත නොහැකිව, උමතු වෙත් හිස දෙපසට වනන්නේය. දැනට යහන් රෙද්ද ගුලිවෙන්නේය. තවත් සුරාංතයකට කිට්ටු වෙමින් ඇගේ ඉහ ගැස්සෙනට ගත්තේය.

මිනිලාගේ ඉහ ගැස්මෙන් සිදු වුනේ නොසුතුවක්ය. ඉහ ගැස්සෙන වාරයක්, වාරයක් පසා සේනගේ ලිඟුව ඇගේ යෝනී විවරයේ දැවටෙන්නේය. විටෙක ගැටිත්තේ සිහිවත්, යෝනි පැල්මේ යටි ගස්සේ දැඩිවත් තෙරපෙන්නේය.

අහඹුවෙන් උවත්, ලිඟුව යෝනී දෙනොලේ දැවටීමෙන් සේනටත් දැණුන මිහිර නිමක් නැත. දියණියකගේ යටි කයේ ලිඟුව දැවටුව අසම්මතයෙන් පිය හිතක් දැන් උමතු වෙන්නේය. මිහිරේ තිවාරත්වය නිසාවෙන් සෙනගේ හිත පාලනයෙන් ගිලිහෙන්නේය. සේන හිතා මතාම ලිඟුව ඇගේ යෝනියේ දවටන්නට ගත්තේ ඒ නොයිවසුමේය.

යෝනියට දැණෙන මිහිර, දෙනනට දැණෙන මිහිරට වඩා තිවාරය. "අප්පුව්වයේ හෙවුව මයේ විච්චියේ වදිනවා.." ඇගේ අසම්මතයේ හිත ගිනියමේ මොරදුන්නේය. සුරාංතයක් කිට්ටුව නිසාවෙන් ඇගේ යෝනී පත්ලත් අකුණු සැරෙන් දෙදෙරුමකන්නේය. එහෙත් ඇගේ හිඟ මොළක් ගිනියමව ගියෙ "අප්පුව්වා මේ හිතා මතාම" යැයි ඇයට වැටහුන නිසාවෙන්ය.

"ආපුව්වයේ එහෙවුව මයේ වදිනවා.. ආහ්.." මිනිලාට දැණුන සුවය නිමක් නැත.

"අකමැත්තක් ඇතු වැයි...?" සේන පෙරට වඩා, තම ඉහ ඇගේ ඉහට තද කළේය.

"නැතුවා මයේ අප්පුව්වා... නැතුවා... සුකේ ඉන්ට බැරුවා.. ආහ්..." එම තෙරපුමෙන් යෝනී දෙනොල මැත්ව ලිඟු බඳ යොනිය පුරාවට තදින් දැණුන නිසාවෙන් මිනිලාගේ යෝනිය හිරිවැටි ගියේය.

"මෙහෙවුව මයේ හීනයක්..." බියක් වෙන්නට දෙයක් නැත. ඇයටත් අවැසි වන්නේ මේ මිහිරය. සේන ඇගේ දෙනන නිදහස් කොට, දැන යහනට බරකොට, ලිඟුව ඇගේ යෝනි විවරයේ යහමෙන් ඇතුල්ලුවේය.

යෝනි විවරයේ, ලිඟුවක් දැවටීමේ මිහිර ඇයට අමුත්තක් නොවේය. දැණෙන මිහිර අමුත්තක් නොවේය. ඇයට එය පුරුෂයන් තිදෙනෙකුගෙන් හොඳ හැටි හුරුය. එහෙත් "මේ... මයේ අප්පුවියේ බාවා.." මිනිලාට මේ මිහිර ඒ සැමට වඩා ගිනියම්ය. පියෙකුගේ ලිඟුවේ පසට තම යෝනිය පිදුව දියණියකගේ වලක්ක කමෙන් ඇගේ හිත උමතු වෙන්නීය. දැණෙන මිහිර තිවාරය.

මිණිත්තුවක් ගෙවෙන්නට පෙර දිවියේ මෙතුවක් නොදැණුන දැඩි මිහිරකින්, තවත් සුරාංතයකට ඇගේ යටි කය තෙපුල් දෙන්නට ගත්තේය. අසම්මත ගිණිනෙන් ඇයේ යෝනිය ගිනියම් වුනේය. හිතේ පාලනය ඇගෙන් ගිලිහී ගියේය. ඒ නිමේෂයෙන් අසම්මතයට අධිපතී කාම යක්ෂයා, පාලනයෙන් ගිලිහුන ඇගේ හිතට රිංගුවේය.

"ආහ්..... ඉන්ට බැරුවා.... මයේ අපුවවා... මට ඉන්නට බැරිවා..." සුරාංතයට නිමේෂයක් තිබියෙදී මිනිලාගේ අත පියාගේ ලිඟුව මත නතර වුනේය.

"වෙන්ට ලඟයෑ..." දියණියට සුරාංතයක් අත ලඟය. සේන පෙරට වඩා මදක් තදින් ඉහ ඇගේ කයට තෙරපුවේය.

"ඌහ්..... මයේ අපුවෝ..." මිනිලා යෝනි විවරය මත, තම හිත උමතුව තබාගත් පියාගේ ලිඟුව, ඇගේ යෝනි දෙතොල දැබැකරමින් ඇතුලට රිංගුවේ කනාසා සිවියත් බිදදමමිණිය.

"ආහ් මයේ ලොක්කියේ....." සේනගේ හඬින් කාඹරයම දෙවනත් වුනේය.

මැදියම ගෙවී අළුයම ලැබුවත් සේනගේ කාඹරයේ ලාම්පුව තමවත් එලිය විහිදුවමින්ය. තිදෙනාම යහනේ සුවැති නින්දකය. ජනෙල් කවුලුවේ ඉහළ හිඩසෙන් රිංගුව හිමිදිරි සිතල සුලභ සඳාගේ නිරුවත් කය සිපගත්තේ අනවසරයෙන්ය.

ගතට දැණුන දැඩි සිත බවෙන් සඳාට ඇහැරින. ඇය යහන පාමුල තිබුණ ඉහ රෙද්ද දෙවුරමතට පොරවා ගනිමිණි යහන් විට්ටමට හේත්තු වූවාය. හිමියන් දියණියත් නිරුවතෙන්ම තුරුලුව සුවැති නින්දකය. ඇයට සිදුවුන සියල්ල සිහිනයක් වැනිය. ඇය හොඳ හුස්මකින් ලය පුරාවාගෙන මේ ඇරඹුමේ මුල සිට අගට නැවත් සිතුවාය.

සිදුව ඇත්තේ නොසිතුවකිසි. දියණිය තම පියා අතින්ම ගැහැණියක් වී හමාරය. එහෙත් සිදුවූන දේ ගැන සඳාට පසුතැවීමක් නැත. දැන් ඒ ගැන පසුතැවී වැඩකුත් නැත. සිතිය යුත්තේ, මංගල රැයෙහි රණාට මේවගක් නොදැක්නට යවන්නේ කෙළසක දැයි කියා පමණක්ය.

දෙතුන් හොරාවක් නිදිවරා ඇය සිතුවේ ඒ ගැණය. එහෙත් හරි හමං විදුමක් ඇයට නොවින. තවත් දෙතුන් මසක් ඇති නිසාවෙන් කළබල වෙන්නටද දෙයක් නැත. නිවසැනසිල්ලේ සිතිය හැක. "අක්කංඛිගෙනුත් අහල බලලම හොඳ හැටියක් හිතනවා" ඉරු උදාව සණ්ටුහන් කරමින් ඇසුන, සුපුරුදු "කුක්කු කුක්.... කු.....ක්" හඬින්, සැහැල්ලු හුස්මකින් ළය ලයපුරවගත් සඳා යහනෙන් බැස්සාය.

"කාඹරයට ගිහිං තව ඩිංගක් බුදිය ගන්නට.., ඇහැ ගැටුනොත් හොඳ නෑ නෙව..?" හිමියාගේ නින්දට බාදාවක් නොවෙන්නට සඳා දියණිව නැගිටිටුවාය.

"එළියත් වැටෙන්ට ගෙනද..?" ගතේ එක් වතක්වත් නැත. පියාත් හෙළවෙන්ය. මිනිලාට මෙවලෙනම් දැණුනේ විලියක්ය.

"හම්.., අද ඩිංගක් දවාල වෙනකම් බුදිය ගත්තට කමක් නැතුවා..." සඳා කාඹරයේ දෙතුන් පොළක වැටී තිබුණ දියණියගේ ඉහ රෙද්දත්, හැටියත් ඇය අතට පෑවාය.

"මේ.., එහෙම්මට ඕන නැතුවා.." මිනිලා යහනෙන් පහතට දෙපා තැබුවාය. එහෙත් යටි බඩෙන් නැගුන වේදනාවෙන් ඇයට නැවතත් ඉඳ ගැණුනේ ඉබේටමය.

"අමාරුවක් ඇතුවැයි..?" සඳා දියණිය අසලට ආවාය.

"ඒ හැටි නැතුවා මේ.., බඩ ඩිංගක් කොරවෙලා වයේ.." මවගේ මුහුණ දෙස බැලිය නොහැකි විලියෙන් මිනිලාගේ දෑස බිමට බර වුනේය.

"තැම්බුං හොද්දක් ලිප තියන්නම්.. දෙතුන් වංගියක් බොනකොට ඇරිලා යාවි.." සඳාට නැගුනේ සිනහවක්ය. එහෙත් යහන් රෙද්දේ සණ්ටුහන්ව ඇති දියණියගේ පිරිසිදු කමේ සලකුණ දුටු විට නම් ඇගේ හිත නැවතත් තිගැස්සින.

"මේ.., අපේ අම්මා ඒ ගැන හිතංට එපා.." මවගේ සිනහා මුහුණ අඳුරුවුයේ ඇයි දැයි මිනිලාට සැකයක් නොවින. මිනිලා තම ලෙයෙන් රත්පැහැ සළකුනුව ඇති යහන් රෙද්ද අතගැවේ සතුටු හිතෙන්ය. මිනිලා හැටියේ ගැට දෙක දමා ගත්තාය.

"මෙව්වර හරියක් වෙයි කියලා හිතුවුවේ නැතුවා.., මෙහෙවු දුරකට ඉඩක් දෙන්ට හිතුවුවෙත් නැතුවා" සඳා සුසුමක් හෙළුවේ දියණිය ඉඟ රෙද්ද අදින දෙස බලමිණිය.

"මේ..., මයේ හිත සතුටෙන්.. මෙහෙවු සතුටක් කවදාවත් මට දැණිලා නැතුවා.. සත්ත නං මේ..., වෙව්ව දේට අහිතක් කොහෙන්ම නැතුවා" මිනිලා මුහුණ මවගෙන් හංග ගත්තාය.

"පස්සෙන් පහුවෙලා උනා නම්.., මට හිතන්ට දෙයක් නැතුවා.. මේ මංගල්ලේ කට උඩ තියාන මං වෙන්නට ඇරියේ මහා වැරද්දක්.." සඳාගේ නෙතට කඳුලක් ඉණුවාය.

"අපේ අම්මා... මම එහෙවුව රණා එක්ක බලාගන්නම්. සත්ත නම් රණාගෙන් මං ගැණියෙක් උනාට වඩා, අප්පුවියෙන් මේ... වෙව්වකොට දහස් වාසරයක් හිත සතුටෙන්" මිනිලා මව ව තරයේ වැලඳ ගත්තාය.

"උඹ වලත්තියක්..." සඳාගේ දැනත් දියණියගේ ගතේ වෙළිගියේ දැඩි ලෙංගතුවකින්නිය.

"හම්.. මයේ අම්මා වයේම.., මාත් වලත්තියක්..." මිනිලා සතුටු හඬේ ඒ උණුහුම නිදහස් කළේ මවගේ කම්පෙන්ත පහළටය.

"මේ..., යන්ට.. තවටිකක් ඇදට වෙලා ඉන්ට. ඇල්වතුර අගුණයි.. මම උනුවෙන් වතුර ටිකක් රත්කොරලා කතා කරන්නං. මලයට ඇහැරෙන්ට කලියෙන් ඇඳ රෙද්දත් හෝද දාන්ට ඕන.." දෙකම් පෙනී තුඩට දියණියගේ ඒ උණුහුම මෙදින සඳාට දැණුනේ අමුතුවටය.

"සත්ත නං.. මේ කාඞරයෙන් දැන් මට යන්ට හිතකුත් නැතුවා.." ඇය බැලුවේ යහගෙන් නිරුවතින් ඉන්නා පියා දෙසය. පෙරදා මුරණ්ඩු වූ, දෙපා අතර දැන් නිදා සිටින ඔහුගේ ලිඟුව දෙසය.

"ඕනෑම දෙයක් ඕනෑවට වඩා ඕනෑන්නේම නැතුවා.." සඳාට දියණියගේ හිත වැටහින. පළමුව ලැබුව යෝනී සංසර්ගයෙන් උමතුව, මංගල දිනයට පසු දිනයෙ හිමිදිරියෙන් තමා හිමියාගෙන් ඒ සතුටු පැතුව අයිරු ඇයට සිහිවිය. එය එලෙස නම් ඒ හිත දියණියටත් පොදු විය යුතුය. එහෙත් ඕනෑවට වඩා ඉඩ දීම බයානකය.

ගතට, සිතට දැණුන සැඟලේලුව නිසාවෙන්, කලකට පසුව මිනිලා මෙදින ඇහැරුනේ හිරු කිරණ කාඞරයේ කවුළු දොරෙන් රිංගුවාටත් පසුවය. "දවල් වෙන්ටත් ඇවිලා.." ගතට, හිතට නැවුම් ප්‍රාණයක්ය. එහෙත් මදු සමය ගත කළ දියණියක්, පසුවදා තම මවට මුහුණ දෙන අපහසුවේ විලියෙන් මිනිලාගේ හිත නලියන්නේය. එහෙත් ඊට මුහුණ දිය යුතුය. මිනිලා හෙමිහිට මුළුතැන්ගෙට ගියාය.

"තව සිංගක් බලලා ඇහැරවන්ට කියලා හැදුවේ.." දියණියගේ මුහුණ වෙනදාට වඩා ප්‍රීතියෙන්ය. හිමිදිරියේ පිපුණ පින්ත මලක් මෙණිය. සදා ඇත නියාම දියණියට පෑවේ සිනහවක්ය.

"සණපෙට නින්ද ගියා නෙව.." මවගේ සිනහවෙන් මිනිලාට ඇගේ මුහුණ දෙස බලන්නටත් විලියක්ය.

"හිතට වෙන්ටෑ..." සදා උදෙසෙම තැම්බුව වෙනිවැල් ගැට මුට්ටියෙන්, වෙනිවැල්ගට වතුර අඬුකෝප්පයක් පිරෙන්නම වැක්කෙරුවාය.

"මේ..., ගතට හිතට දෙකම නොවෑ.." මිනිලා බිම බලාගත් වගම මුළුතැන්ගේ කෙටි බංකුවක ඉඳ ගත්තාය.

"අමාරුවක් නෑ නොවෑ...?" සදා තැම්බුව වෙනිවැල්ගට වතුර කෝපය දියණියට දික්කෙරුවාය.

"නැතුවා.. මේ..., සිංග රිදුමත් සණපයක් මිසක්කා.." මිනිලා මවගේ මුහුණ දෙස නොබලාම කෝපය අතට ගත්තාය.

"ඕන්... වතුර මුට්ටියත් පැහෙනවා.. බිලා අහවරක් වෙලා ඇහ සිංගක් හෝද ගන්නට" සදා බත් මුට්ටිය ලිපෙන් බෑවාය.

"මේ..., අප්පුවවා වලවුටට ගියැයි..?" මිනිලාට එය අහන්නටත් විලියක්ය.

"ඕන් හේන දිහාවට ගියා..., හැඳුවරුවෙයි වලවුටට යනවැයි කියැවුවේ" බත් මුට්ටියෙන් හිස් වුන ලිප මත සදා ව්‍යංජනයක් ලිප තැබුවාය.

"ඕං පොඩි එකී අඩනවා.." මිනිලාට හිව්වං එකිය අඩන හඩ ඇසුනාය. එබැවින් ඇය බී අහරවල කළ කෝපය පසෙක තබා නැගිට්ටාය.

"මං බලන්නං.... අද සිංගක් නිවිහැනහිල්ලේ ඉන්ට.." සදා ඉහ රෙද්දෙන් දැත පිසද ගනිමිණ මුළුතැන් ගෙයින් පිටතට ගියාය.

යටි බඩ දිහාවේ සියුම් වේදනාවක් ඇතත්, එයත් දැණෙන්නේ මිහිරටය. යටි කයේ තවමත් වියළින ලේ පැල්ලමිය. ඇඟපත සෝද ගත යුතුය. මිනිලා මුළුතැන්ගෙයි එලියට බසින විටම, පෙරදා සේනගේ යහනේ එලා තිබුණ රෙද්ද මද සුලභට රෙදි වැලේ හිනානුනේය. "අපේ අම්මා ඒකත් හෝද දලා.." ඇය තෙත බරිත ඒ රෙදිකඩ මෘදුව අතගැව්වය. එහෙත් ඊට එහායින් වනා තිබුණ පියාගේ සරම ඇය සිපගත්තේ මව එලියට නොයෙන වග සැකහැර ගනිමින්ය.

"අපේ අම්මා තැම්බුං හොද්දත් හදලා.." ඇඟපත සෝදාගත් විට ගතට පෙරට වඩා ප්‍රාණවත් බවක්ය. මිනිලා පිහානට හීල බෙදාගත්තාය.

"අද ඩිංගක් යහෙමෙන් තැම්බුං හොද්ද කැවට කමක් නැතුවා" මිනිලා බත්පතට තැම්බුං හොද්ද බෙදාගත්තේ මදක් නිසාවෙන්, සඳා තවත් හොදී හැදී දෙකක් බත් පතට දැමුවාය.

"මේ.., එහෙවුවට අමාරුවක් දැණෙන්නේ නැතුවා අපේ අම්මා" මව ඒ ගැන හිතනවා වැඩිය. මිනිලාට ඇඟ පතේ සිංහින් අමාරුවක් මිහිරක්ය.

"අප්පුවට දාවාල ඇත්ත යන්ට ඕන. මේ..., ලොක්කිට හිතක් ඇත්තම් ඇත්ත ගියත් කමක් නැතුවා. ඕන නං ඩිංගක් මේ.. නිදහසේ ඉදලා එන්ටත් බැරුවැයි.."

මිනිලා ඇඟපත සෝද ගන්නට පෙර, පියාගේ සරම සිපගන්නා අයුරු සඳා බලා සිටියේ ජණෙල් කවුලුවෙන්ය. ප්‍රථම රතියෙන් පසුව ගැහැණු හිතේ පිදීම ඇය දන්නේය. තව වඩිකට හිත පොරකන වග ඇය අත්දැකීමෙන්ම දන්නේය.

"ඕන් ඉතිං අපේ අම්මා..." මිනිලාට දැණුන විලිය සුළුපටු නැත. එහෙත් හේන නිදහස්ය. ඉන්නේ දෙදෙනා පමණක්ය. විලිබරිත උවත් හිතට සතුටක්ය.

"මම දන්නේ නැතුවැයි, එහෙවුව උනදාට පහුවදා හිත කකියන තරම" සඳා හිච්චං එකියව වඩාසිටි අයුරුවෙන්ම තම බත් පතත් බෙදාගත්තාය.

"මේ.., අප්පුවා..?" මිනිලා කොරහෙන් අත සෝද ගත්තේ මවගේ මුහුන දෙස නොබලාමය.

" ඒ හිත ඇත්තෙන් මෙහේ වෙච්චකොට, අද හේනට ගියාට වැඩක් වෙන්නේ නැතුවා. මේ... එන්නට හදිසි වෙන්ට ඕන නැතුවා.., ඩිංගක් ඕනෑ හැටියකට නිදහස විදලා අප්පුවා එන වෙලවකම ආව නම් අහවරයි" සඳා ව්‍යාංජනයක් බත්පතට එකතුකොට ගත්තාය.

"කෝ දෙන්ට.." මිනිලාට දැණෙන විලිය සුළුපටු නැත. ඇය බිමට නැබුරුකොට ගත් මුහුණෙන්ම දැන පෑවේ හිච්චං එකිය වෙතටය. ඒ මවට අහර ගන්නටය.

"මේ.. කිලිවෙලා කී දිනයක් වෙන වැයි..?" සඳා බත් පත හෙමිහිට ඇනුවාය.

"මේ... පහලොස් දවස පැණලා නෙව.." මව එය ඇසුවේ ඇයිදැයි මිනිලාට සැකයක් නැත.

"හම්..., ඒ කොයි එකටත් කමක් නැතුවා.. මම හැදෑ කොරේ වෙද ගෙදරට ගිහිං එන්නම්. පරිස්සම කෝකටත් හොඳා නෙව..? හැබැයි එවුවා කොහොම උනත් අපි පරිස්සම් වෙන එක හොඳා.. කොයිතරම් හදිසි වුනත් මේ.., ඇතුලේ හැලිල්ලට ඉඩක් නොතියන්ට අපි සිහියෙන් ඉන්ට ඕන. බෙහෙත ගැනම විශ්වාස තියන්ටත් හොඳ නැතුවා." සඳා උපදෙසක් දුන්නේ දුරදිග හිතා බලාය.

"අපේ අම්මා කියාපු එක වැටහුනා.. ඒත් මේ.., අපේ අම්මා වෙදගෙදරින් ඒ බෙහෙත් ගුලි ඉල්ලනනේ මොක්ක කියැලැයි..?" මිනිලාට පැණය ඇත්තේ එයය.

"වෙද මාමංඩියා තරම් භාමිණේ නැන්දම්මා වැල්වටාරම් අහන්නේ නැතුවා. මේකී තවම හිච්චං නෙව..? ඒ වහක් අභවනවා. හැබැයි ඒ කෝක උනත් වංගියක් අඩිය අල්ලනතුරු කොයි බේතත් බඩට හොඳ නැතුවා.

දැන් ඔය හිතේ තියෙන ගිනියමට තව දවසක් දෙකක් කමක් නැතුවා.. මහා කාලයකුත් නැති එකේ, මහල අභවරක් වෙනකම් ආයේ එහෙවුව ඕන නැතුවා. ඇදිව්ව පැදිව්ව එවුවා ආයේ ඇකිලෙන්ට දෙතුන් මහක් යනවා නෙව..?" කා අභවර නිසාවෙන් සඳා මැටිකොප්පය කොරහට දමා අත සෝද ගත්තාය.

"ඕන් තව දෙමසක් ලබාපු තැන හත්වෙනිදට හොඳම දිනයක් ඇතුළා..., එක පහු වුනොත් ආයේ වසරක් ඇරෙන්නට ඕනෑ දිනයක් වැටෙන්නට" නැකත් සාත්ත්වයට අනුව මලිනිගේ විවාහයට තව දෙමසකින් යහපත් දිනයක් ඇත. ලොකුමැණිකේ මලිනිගේ හා පුලස්ඵ වේලාපත්කඩ දෙක එකට ගුළිකොට මුතුමැණිකේ අත තැබුවාය.

"අපේ එකී ඉමණ වැඩි කියාවිද මංදා..., අනෙක මේ සදාගේ ලොකු කෙළිගේ මංගල්ලෙන් තුන් මහකින් වැටුන කොට ඒපැත්තත් හිතට වෙයි නෙව..?" මුතුමැණිකෙට ලඟ දිනයක් වැටීම සතුටක්ය. එහෙත් මලිනිගේ හා මනමාල පාර්ශවයයේ කැමත්ත විමසිය යුතුය.

"ආයේ ලබන්නේ හොඳම දිනයක්.. වසරක් ගෙවුන තැන දියනය මේ තරම් යහපතක්ද නැතුවා" ලොකු මැණිකෙගේ අදහස එයය.

"කතා බහක් කොරලා මිසක් හරි තීරනයක් ගන්නට බැරුවා.." මුතුමැණිකේ හෙලුවේ සුසුමක්ය.

මුතුමැණිකේ ජයතුගේ නිවසට විත් තුණ් හතර මසක් ගෙවෙන්නට පෙර, නිවස කිට්ටුවටම කිතුල් පළු එලා ගෙනා දිය දහර වට කොට සෑදුව පොල් අතු නාන ගෙය දැන් වෙනස්ය. වලවුවේ මෙන් ගඩොලෙන් වට කොට සෑදුව නාන ගේ මණරමිය. එහෙත් වලවුවේ නානගේ මෙන් වහලයක් නැතිය. ඒ මුතුමැණිකෙගේ කැමත්තය.

"මේ අවුරුද්ද ගෙවෙන්නට තවත් ඇත්තේ හතර පස් මහක් වෙච්ච කොට, කටයුත්ත අහවරක් උනාය කියලා වරදක් නෑ නෙව..?" මුතුමැණිකේ හැට්ටයේ ගැට දෙක තුන ලිහ දැමීමේ දියණියට පිටවත පාමිණිය.

"හදිසියක් නැතුවා නෙව..?" ඇයට සැබැවින්ම විවාහයකට හදිසියක් නැතිය. කෙරුනත් කාරියක් නැත. මලිනී ගවෝම හිසෙන් පන්නා දමා යටි ගවොම වතට ඉතුරුකොට ගත්තාය.

"ආයේ හදිසියක් නැතුව මොකෝ..? වෙන්ට තියෙන දේ ඒ කාලෙට අහවරක් වෙන්ට ඕනෑ නෙව..? දෙමහක් ගෙවිවිව තැන හොඳ දිනයක් ඇතුළු කියලා අත්තමිමා කියැව්වේ.. ඒක පහුකොරොත් ආයේ වසරක් ගෙවෙන්ට ඕනලු.. ඒත් මේ තරම් ඒ දිනය සුභ නැතුවය කියලයි කියැවුවේ.."

මුතුමැණිකේ හැට්ටය ගලවා පසෙකින් දැමුවාය.

"ලඟ වැඩි නොවැ..., මේ.. මිනිලා අක්කංඩිගෙන් වැටිවිව කොට?"

"ඒ ගැන හිතවුවා... දෝණිගේ අකමැත්තක් නැත්තමි පුංචිමමලත් එක්ක කතා බහක් කරලා බලන්ට හිතාන ඉන්නේ" මුතුමැණිකේ තම අදහස හෙළිකලාය.

"අපේ අම්මලයේ කැමත්තක්, ඒකා අපේ කරගන්ට හදිසියක් ඇත්තේ මට විතරක් නෙමෙයි නෙව...." මුහුණේ සිහිං සිනහාවක්ය.

"ඔන් ඉතිං ඒකටත් මාව ඇඳ ගත්තා.."

මුතුමැණිකෙටත් විලිබර සිනහවක්ය.

පුලස්ඵගේ හා මුතුමැණිකෙගේ ඇසුර මලිතී දැන් හොඳ හැටි දන්නේය. මුතුමැණිකෙත් එය මලිතීගෙන් සහව නොගන්නේය. හත් අට දිනකට උඩදී වුන විවෘත කතා බහා නිසාවෙන් මව හා දියණිය අතරේ දැන් ඇත්තේ හොඳ බැඳීමක්ය. මවක් හා දියණියක් අතර ඇති සාම්ප්‍රදායක බැඳීමෙන් ඔබ්බට ගිය ලෙංගතු බවක්ය. අසම්මත තුන් කොණ සබැඳියාවක නොයිවසුමය.

එහෙත් පුලස්ඵ තවමත් මේ කිසිවක් නොදන්නේය. අඩුම තරමේ තම විවාහ තීරණදුව, මවු පියන් ගිවිසගෙන ඇති වගක් වත් ඔහු නොදන්නේය. ඔහු දන්නේ මලිතී මෙන්ම මුතුමැණිකෙත් තම මිහිරේ ඇති වගක් පමනක්ය.

මලිතීට සිනහවක් නැගුණේ විවාහය ගැන සතුටට නොවේය. ඇයට සිනහවක් නැගුනේ මෙදින මවගේ ඇති පරිස්සමටය. ඒ වෙනදා වගක් නොකොටම උනා දමන ඔක්කන්හැට්ටය, මෙදිණ දියරෙද්දෙන් වත වසා ගනිණ්මින් ගලවා දැමුව මවගේ විලිබරිත කොළබවටය.

"මම මුසාවක් නෙමෙයි නෙව කීවේ..?" මලිතීට මවගේ විලිබරිත සිනහව සතුටක්ය.

"මයේ එවුවා සපිරෙනකොට හදියක් වෙන්ට මට දෙයක් නැතුවා නෙව....?"

මුතුමැණිකෙගේ මුහුණ විලියෙන් රතුවය.

"මටනං හදිසියේ බැරුවා.. හිත නොයිවසුමේ.."

මලිතී පෑවේ සිනහවක්ය.

"ඔය ආව ගිය තරම මැදැ..? මං නොද්ද වැයි" මුතුමැණිකේ අදහස්කළේ, ලැබුණ නිදහස නිසාවෙන් මලිනි පුලස්ඵව ගෙන්න ගත්ත වාර ගණන ඇය දන්න නිසාවෙන්ය.

"එහෙවුට නම් හදිසියක් නැතුවා.. හදිසිය ඇත්තේ එහෙවුට විතරක්මයැ" මලිනි ව්‍යංගයෙන් තම හිත ගෙනහැර පෑවාය.

"මොකට..?" මුතුමැණිකෙට නොවැහැටින.

"වලවුවේදී දැක්කා වයේ අපි මේ.. දෙතුන් දෙනාගේ එහෙවුවකට මිස"

මලිනි ඒ සිහිපත් කළේ විමලසේනගේ හත් අදවසේ දානය දිනයෙදී දුටුව, මුතුමැණිකෙගෙන්, ලොකුමැණිකෙගෙන්, සේතුවාගෙන් තුන් කොණ ඇසුරය. ඇය කියා පෑවේ එවැනකට ඇගේ හිතේ ඇති ආශාව හා ඊට ඇති හදිසිය ය. එහෙත් ඇය දිය ගොබයට හිස ඇල්ලුවේ එවැන්නක් හෙළිකල විලියෙන්, මවගේ මුහුණ දෙස බැලිය නොහැකි කමෙන්ය.

දියණියගේ හිත වැටහුණ නිසාවෙන් මුතුමැණිකෙගේ හිත හිතත් හිරිවැටී ගියේය. සභවගෙන සිටියත් ඇගේ හිත පත්ලෙන් ඒ අශාව නැතුවත් නොවේය. ඇය දියණියගේ ඒ වදන් පෙළට පිළිතුරු නොබැන්දත්, ඇගේ දෑස මෙදින ඉබේටම දියණිගේ වතේ වෙළුනේය.

කොතරම් දැක ඇතත්, යටි ගවෝම තෙත් කරමිණි දියණියගේ වත මෙදිණ තේමි යන අපුරුවෙන් මුතුමැණිකෙගේ හිත සලිතව ගියාය. දැන් දෙතන් හොඳ හැටි පිරිපුණය. නිතඹ දිය කලයක හැඩයෙන් කාමුකය. දෙකළවා ගොබ රඹ කදන් දෙක් මෙන් විසල්ය. මුතුමැණිකෙට මෙදිණ දියණියව පෙනුනේ "ආයේ පිරිමියෙක්ගෙ වාසනාව" තම හිතටත් නොදැණීම සිහිං ගිනියමක් දැනෙමිණිය.

"හිටියේ හිමිඪී වයේ... ඒකට දැන් වලත්ත කම ඉහ ගහලා..." මුතුමැණිකේ දියණියට ඒ වගක් කීවේ නොසතුටෙන් නොවේය. සිනහවෙන්ය.

"එවුවා ඉතිං ආරෙටම ආව එවුවා වෙච්ච කොට..., මං මොනවා කොරන්ටෙයි...?"

"ඒකත් හැබෑව... තෙල් මදේ මෝරන්ට ගත්ත කොට.." මුතුමැණිකෙටත් සිනහවක් නැගුණාය. එහෙත් තෙත බරිත යටි ගවෝම ඇගේ නිතඹ දෙපළ අතරට රිංගා ඇති අපුරුවෙන් ඇයට දෑස ගලව ගන්නට නොහැකි වූවාය.

"කියවුවේ කයේ, කයේ, ගැනත් හිතලා වෙන්ටෑ..? සත්ත නම් මට ඉවසුම් නැතුවා.." මලිකී සිනහවෙන් පිහිල්ලෙන් ඉවතට ආවේ මවට ඉඩක් දෙමිණිය. මලිකීට මෙදිණ මව සමඟ මේ කතා බහට විලියක් සේම, බියක්ද නොදැණුණාය.

"කයේ, කයේ එවුවත් කෙළවර වෙන්තේ මයේ පිටිම තාමා" මුතුමැණිකෙට මලිකී කියුදේ වැටහුණාය. මුතුමැණිකේ පිල්ලට හිස ඇල්ලුවේ සිනහව සඟව ගනිමිණිය.

"ගහේ කටු උල් කරන්ට දෙයක් නෑ නෙව...?" මලිකී නම් සිනහව සඟව නොගත්තාය.

දියට ඇදී වත තෙත්ව යහමෙන් මතුවන මවගේ හැඩරුව, මලිකීට නම් එදා මෙන්ම අදත් පියකරුය. මවගේ මේ මැදිවයස් තිරිඟ කමට ඇය කවදත් උමතුය. හිතට එන්නේම රතියෙදි දැක ඇති මවගේ ගිණියම් කමය. කලකදි දුටුව මවගේ හා ඇගේ මවගේ අසම්මතය මය. මලිකී නම් මෙදින ඇස් පිය නොහෙළා රසවින්දේ, තෙත බරිත රෙද්ද ඇඟට ඇලී, මතු වුන මවගේ වතේ කාමුක පෙණුමය.

"මේ.., අපේ අප්පුවවා දන්තවැයි අපේ අම්මයේ දෙතුන් දෙන්නා අහවල් දේ වෙනවය කියලා..?" මුතුමැණිකේ පිහිල්ලේ දියට සමු දුන් නිසාවෙන් මලිකී නැවත පිහිල්ලට හිස ඇල්ලුවාය.

"සේතුවා එක්ක අත ගැහැවුවේ අප්පුවට කියලම තමා... ඒත් මේ.., මේ.., ඔය අහඹුවෙන් වෙච්ච දෙතුන් දෙනා එක්කාසුවව නම් අප්පුවවා දන්තේ නැතුවා... අනෙක මට ඒ වගක් කටක් ඇරලා කියන්ටත් බැරුවා.. ඔය මං දෙයක් අප්පුවවයෙන් හංගගත්තම වෙන්ටෑ.." මුතුමැණිකේ මෙවලේ දියණියගෙන් කිසිවක් සඟව ගන්නට නොසිතුවාය. ඒ ඇයගේ හිතටත් සිහිං උනුහුමක් දැණෙන්නට ගත් නිසාවෙන්ය.

"එතකොට මේ... පුලස්ඵ මලයා එක්ක එහෙවුවත්...?"

"බාර වෙච්ච කොට.., එහෙවුව මිණිහට දැණෙන්නට අරිනවා මිසක්කා කියන සිරිතක් නැතුවා..., සිරිතේ හැටියට එහෙවුවට එදිරිවෙන්ට වත්, ඒ ගැන අහංචවත් උන්ටත් අයිතියක් නැතුවා.. මට අප්පුවට නොකියා ඉන්ට හිත දුන්නේ නැතුවා.., ඉතින් මං වෙන දෙයක් වෙන්ට කියලා කියා දැමිමා." මුතුමැණිකේ යසවතීගෙන් දැන උගත් සිරිත මෙදිණ දියණියට පහද දුන්නාය. එහෙත් තමා එය සඟව නොගත් වග කීවේ නම්, නොබො දිනකින් දිගෙට යන දියණියකට ඔවදත් ලෙසටය.

"මේ.., දෙයක් අහංට අපේ අම්මා සත්තම කියන වැයි..?" මලිකී ගත පිහද ගන්නට ගත්තාය.

"ආයේ මොනැවැයි මට හංගන්ට ඇත්තේ..?" මුතුමැණිකේ ඇය දෙස බැලුවේ සිනහවෙන්ය.

"මේ.., පුලස්ඵ මලයා නරකක් නැතුවැයි..?" මලිකී එලෙස ඇසුවේ සිනහවෙන්ය.

"එහෙවු බැඳියාවකින්, මහ එකෙගෙන් වයේ එහෙවු දේම හොයන්නේ නැතුවා නෙව...." මුතුමැණිකෙත් මෙවලේ පෑවේ විලිබරිත සිනහවක්ය.

"එහෙනම් කොයිවයේ..?" මවගේ මේ විලිබරිත සිනහවෙන් මලිකීට දැණුනේ සතුටක්ය.

"ඒ හිත පැහැදිලි කොරන්ට මටත් තේරෙන්නේ නැතුවා.. ඒත් ඒ ගිනියම අනෙක් ගිනියමට වඩා වෙනස් කියල නම් කියන්ට දැණෙනවා.."

මුතුමැණිකෙත් තම වත පිහිද ගත්තාය.

"ඕ... අපේ අම්මා.., කියන්ටකෝ දන්නේ නැති නිසා නෙව අහන්නේ..?" මලිකී ලෙංගතු වූවාය. ඒ යටි ඇඳුම් කිසිවක් නොහැඳ, සැහැල්ලු ගවුමක් පමණක් ගතට දමා ගනිමිණිය.

"කියැවුවේ සත්ත.. ඒ හිත තේරුම් කරන්ට දැණෙන්නේ නැතුවා. මැදිවයස් තිරිඟං වෙන්ට ගත්ත කොට එහෙවු බැඳියාවක් නොවුනත්, හිතට එන ඒ සෙනේ නම් සොභාවයේ හැටියක්.."

මුතුමැණිකේ කීවේ සැබෑවය. මැදිවයස් ගැහැණියක් කොළඟටයෙක්ගෙන් සොයන්නේ මහා මිණිහෙක්ගෙන් ලබණ සතුට නොවේය. එය වෙනස් මිහිරක්ය. ඒ මිහිර ගතට වඩා දැණේනේ හිතටය. ඒ උණුහුම කුමක් දැයි විග්‍රාකිරීමට අපහසුය. ඒ හිත වටහා ගැන්මට, ඒ රසය දැනෙන්නට මැදිවයස් විය යුතුමය.

මැදිවයස් වෙන විට, ඤාතී පුත්‍රයන් කෙරෙහි වෙනදාට වඩා සෙනෙහෙන් හිත බැඳීම හැගැණු හිතේ සොභාවය ය. තම පුතුනට වඩා ඤාතී පුත්‍රයන් ඇසුර ප්‍රිය කිරීම ස්වභාවිකය. එහි ලිංගිකත්වයක් නොපෙනුනත්, යටිහිතේ සැඟව ඇත්තේ එයය. ඇඟිම නොතෙරුන නිසාවෙන් ඇයටත් නොතෙරෙන්නේය. මුතුමැණිකේ ඇයට දැණුන තරමෙන් එය දියණියට පහද දුන්නාය.

"වැඩේ කියන්නේ නැන්දලා පුංචිමලට වයේ අපිට ලොගතුවක් පාන්ට මාමණ්ඩිලට, බාපුවිලට නොහිතෙන එක නොවැ.." මලිකී තම සිනහව දැකින් වසා ගත්තාය.

දහවල් අහර දෙදෙනාම අවසන් කළේ හිත සතුටෙන්ය. ඒ වෙනදාට වඩා දැඩි ලොගතු බවකින්ය. එහෙත් මලිකීගේ ගත ස්නානයෙන් පසුව සිත උවත්, හිත නම් මෙදින තවමත් ගිනියමේය. හිත කැකෑරෙන්නේය.

"මට හිතයි අපේ අම්මට ඩිංගක් තුරුවෙලා ඉන්ට.." මලිකීත් දහවල් අහරගෙන විවේකයෙන් යහනේ ඇලවුන මුතුමැණිකෙගේ යහනේ ඉඳ ගත්තාය.

"ඉතිං මම එපාය කිවුවැයි..?" මුතුමැණිකෙට නැගුනේ සිනහවක්ය.

මලිකී මවගේ ගතට තුරුලු වූයේ හිච්චං එකියක මෙන්ය. එහෙත් මෙදිණ ඇය පැතුවේ හුරුපුරුදු මවු සෙනහස නම් නොවේය. ඇයගේ හිතේ හුණුහුමෙන් පැහැන්නේ එදා දුටව මුතුමැණිකෙගෙන්, ලොකුමැණිකෙගෙන් ඒ අසම්මතය ය. එබැවින් මලිකී මවගේ බඳ වට දැන යොමා හිස ඇගේ ලැමදේ හොවා ගත්තේ ඒ නොයිව සුමෙන්ය.

ලැමද මත හිස හොවාගත් දියණියව, මුතුමැණිකේ තම කයට තවත් දැඩිව තුරුකොට ගත්තේ නම් දරු සෙනෙහසින්ය. "හෙට අනිද්දා දිගෙක යන්ට ඉන්න එකී" ඇය තව, තවත් තම තුරුලට ගලිවෙන විට, මුතුමැණිකේ ඇගේ පිටවතත්, හිසත් අතගැවේ හිත ඉපිළගිය සතුටෙන්ය.

"මේ... අපේ අම්මට මම දෙයක් කියන්ටද..?" මලිකී එලෙස ඇසුවේ මවගේ දෙනන මැද උනුහුමට හිස තවත් තෙරපමිණිය. හිතේ ඇති දේ තවත් තෙරපගෙන සිටිය නොහැකි කමෙණිය.

"හම්..."

"මේ.., මට හිතයි ඩිංගක් මේ.., කිර ඩිංගක් රහා බලන්ට" මලිකී එලෙස කීවේ එක් අතක් ඇගේ පියුරුවක පහල දවටමිණිය.

"ඒ හිත මොකෑ මේ හදිසියේ...?" මුතුමැණිකෙට මෙවලෙ නම් දහවලෙ සිට දියණියගේ දැණුන අමුත්ත සැකක්යක් නොවින.

"සත්ත කියන්නන්ද..?" මලිකී හෙමිහිට තම අත මවගේ පියසුරු නැග්ම අසලට ගෙන ආවාය.

"හම්..." දියණියගේ අත පියයුරු නැගීමට පහල නවතින්නේ, මුතුමැණිකෙගේ හිතත් සලිතව ගියෙය.

"මේ..., එදා අපේ අම්මා.. මේ..., අත්තමයේ මෙවුවයේ එල්ලිලා හිටිය විදිය දැක්කම මයේ හිත ඉවසුම් දුන්නේ නැතුවා" ඇයට වදන් පෙළ ගොත ගැසුනේ බියෙන් නොව, හිතේ විලිය නිසාවෙන්ය. එහෙත් මලිතී ඇඟිලි දෙතුවක් විලියක් නැතිවම මවගේ පියයුරු නැගීමේ තාලයකට දැවටුණේය.

දියණිය ඒ නොකියා කීවේ කුමක්දැයි මුතුමැණිකෙට මෙවලේ සැකයක් නොවින. ඇගේ හිත හිරිවැටී ගියේ දෙබෙඩි බවකින්ය. එහෙත් ඇගේ ස්පර්ශයන් මුතුමැණිකෙගේ හිතයට තෙරපෙන අසම්මතයට හිත බැඳී ලොල් බව නොදැණීම ඇවිස්සෙන්නට ගත්තේය. හිතට නැගුණ සැබෑ පිලිතුර දිය නොහැකි බැවින් මුතුමැණිකේ නිහඬවම සිටියේ මලිතීට ඉඩක් තබමිණිය.

මවගේ නිහඬ බවේ අනුමැතිය අදුනගන්නට මලිතී අපහසුවක් නොවින. බියක් නැති උවත්, මලිතී තම අත්ල මවගේ පියයුරුවක් මතට ගෙන ආවේ ගැහෙන හිතෙන්ය. එහෙත් මදක් මෘදු පියයුරුව මිරිකුවේ නම් උමතු හිතෙන්ය. මදක් රළුව තෙරපුවේ නම් කාමුක හිතෙන්ය.

මුතුමැණිකෙගේ පියයුරු යුගලයට දෙතුන් දෙනෙකුගේ අත් පහස හොඳ හැටි හුරුපුරුදු උවත්, මලිතීගේ මේ අත් පහස නුහුරුය. අසම්මත බවේ කැලතුමය. දෙතන් පුඩුත් අවදිවන්නේ ගිණියමේය. "හ...ම්" මුතුමැණිකෙට සිහි කෙදිරියක් පිටවුණේ ඉවසිය නොහැකිම තැනය.

මවගේ දෙනෙන් මෘදු මොළොක් පහස මලිතීගේ අත්ලට නැවුමය. තමාගේ හා මිනිලාගේ මෙන් තද ගතියක් නැති බවෙන් ඇගේ හිත උමතුවෙන්ය. එහෙත් හිතට ඉවසුම් නැත්තේ තනපටක් ඇති නිසාවෙන් නොදැණෙන උණුහුම ගැනය. තාලයකට, රටාවක දෙතුන් මිනිත්තුවක් ගෙවුන විට "අපේ අම්මා..., මේ..., මේක ගලවලා දාන්ටෙයි..?" මලිතී මවගේ තනපටේ ඇඟිලි දවටමින් කෙඳුරුවේ ඉවසා සිටිය නොහැකිම තැනය.

මිහිරි නැවුමය. අසම්මත බවේ උපරිමය ය. එහෙත් කවදාවත් නැති තරමේ මුතුමැණිකෙගේ හිත මෙදිණ විලියෙන්ය. ඇය මෙවරත් කිසිවක් නොකියාම, කය කෙලින්කොට දියණියට තනපටේ ගැටය ලිහා දමන්නට පහසුව සකස දුන්නො නම් අකමැත්තෙන් නොවේය.

ලද අවසරයෙන් මලිකිගේ හිත ගැහෙන්න්ය. ඇය මෘදුව වෙවුලන දැනෙන් පළමුකොට මවගේ උඩුවන උරහිස් දෙකෙන් නිදහස් කළේය. පසුව ඇය නාඕය අසලින් අත්ලේ පහස ඇගේ තනපට මතට මෘදුව ගෙන ආවේය.

දියණියගේ අත්ලේ උණුහුම නාඕය අසලට දැණුන විට මුතුමැණිකෙගේ යටි බඩ හැකිලී ගියේය. "හ...ම්... ආහ්..." ඇයට මේ උණුහුම දරාගත නොහැකිව සිහි කෙඳුරුමකුත් පිටවුනේය. එහෙත් දියණියගේ දැනෙන් තනපටේ ගාංවුව ගැලවී, නිදහස් වුන දෙන ඇය දැනින් වසාගත්තෙනම් හිතට දැණුන විලියෙන්ය.

දෙනන වසාගත් මවගේ දැන ඉවත් කොට, මලිකී මවගේ නිරුවත් පියයුරු යුග්මයේ උණුහුම වින්දේ උමතු වෙන්නේය. විටෙක ඇය මවු දෙනන මෘදුව පිරිමැද්දාය. තවත් විටක තන්පුඩුව සිහිව මිරිකුවාය. තවත් විටක දෙනන් පුඩු වට කළුපැහැති රවුම මත මෘදුව ඇඟිලිකුඩු ගෙන ගියාය. මිනිතුවක් ගෙවෙන්නට පෙර, මේ මිහිරෙන් ඇගේ යටිකයත් තෙපුල් දෙන්නට ගත්තේ කවදාවත් නොමැති තරමෙන්ය.

"හ...ම්...." මුතුමැණිකෙටත් දැණෙන මිහිරට, නැගෙන කෙදිරිය වලක ගත නොහැක. ඇයට මේ ගිනියමේ දැණුනේ දෙනනට දැණෙන අත් පහසක මිහිරම නොවේය. ඇයට මේ දැණෙනේ දියණියක් මවගේ දෙනන හුරතල් කරනා අසම්මත කමේ මිහිරය. ඒ මිහිරේ තිවාරත්වය නිසාවෙන් මුතුමැණිකෙගේ විලියත්, ඉවසුමත් හීනව ගියේය.

"ආහ්...මයේ දෝණි... ඉන්ට බැරුවා..." මුතුමැණිකෙගේ අත්ලත් දියණියගේ ලැමදට ගොඩවුනේය.

"එදා දැකපු දා ඉඳලා.., අපේ අම්මා එක්ක මෙහෙවුවකට මට ඉවසුමක් නැතුව උන්නේ.." මවගේ මේ නැගිටීමෙන් හිත උමතුව ගිය මලිකී, දෙවරක් නොසිතා මවගේ තන් පුඩුවක් මතට මුව පහත් කලේ නොයිවසුමෙන්ය.

වසර ගණනාවකට පසුව දැණුන හුරුපුරුදු උණුහුමෙන්, මුතුමැණිකෙගේ තන්පුඩුව තිගැස්සී ගියේය. එහෙත් ඒ එදා කුස ගිණනට කිට්ටු වූ සිහිති දෙනොලක පහසෙන් නම් නොවේය. දැණුනේ අසම්මත ගිනියමෙන් නලියන කාමුක දෙනොලක උමතුවේ උණුහුමය. එය ඉවසුම් නොදුන් තැන මුතුමැණිකෙට දියණියගේ පියයුරුවක් මිරිකුනේ මෘදුව නම් නොවේය.

"ආහ්..... අපි දෙන්නා අතරේ මෙහෙවුවක් මං කවදාකවත් හිතාගෙන හිටියේ නැතුවා.. ඒත් දැන්නම් ඉවසුම් නැතුවා..." මුතුමැණිකේ වසර ගණනාවකට පසුව දියණියගේ පියයුරුවක වටකුරු බව ඇඟිලි තුඩෙන් හෙවුවාය.

"ආ...න් මයේ අම්මේ... ඉවසුම් නැතුවා.." මවගේ මේ නොහික්මුණ කමෙන් මලිනිගේ හිතත් ගිනියම් වුනේය.

"මයෙන් දෝණියේ...." ඉවසුම් නොදුන් තැන මුතුමැණිකෙන් දියණියගේ හිස ලැමදට තෙරපගත්තාය.

යසවති හිමිදිරියෙම දානේ ගෙදරට ගියේ, පළමුකොට සඳාගේ නිවසටත් ගොඩවය. එබැවින් දැන් නිවසේ ඉන්නේ මුතුමැණිකෙන්, මලිනිත් පමණක් වග පුලස්ථ දන්නේය. "එක්කෝ දෙන්නම වලවුවට ගියාද දන්නෙත් නැතුවා" ඔහුට දැන් මුතුමැණිකේ හෝ මලිනී නැතුව බැරිය. පුලස්ථට මෙදින නිවසේ මේ ගෙවුන කාලය මුසලය. ඒ තනිකම තවත් ඉවසිය නොහැකි නිසාවෙන් පුලස්ත පිළිකඩෙන් නැගිටිවේ සරමත් කැහැපට ගසා ගනිමිණිය.

පුලස්ථ මෙදිණ මුතුමැණිකෙගේ නිවසේ පිටුපස වැට පැන්නේ දෙහිතකිත්ය. ඔහුට දැන් වෙන්, වෙන්ව, දෙදෙනාගෙන් කවුරු හිටියත් කමක් නැත. එහෙත් දැන් වැඩිපුර මනාප නම් මුතුමැණිකේ පමණක් සිටින වටය. "බැරි වෙලාවත් අක්කංඩි විතරක් වලවුවට ගිනිං හිටියොත්" පුලස්ථ දෙවියන්ගෙන් පැතුවේ මුතුමැණිකෙව පමණක්ය.

පිටුපස දොර අඩවල් කොට ඇති නිසාවෙන් නිවසේ කවුරුන් හෝ සිටින වග පුලස්ථට සැක නැත. හිතට සැනසීමය. පුලස්ථ නිවස පිටුපස සිටීම "ලොකුඅම්මේ...." යැයි හඬින් ඇමතුවේ, එක් වරම නිවසක් තුලට කඩා වැදීම සිරිතක් නොවන නිසාවෙන්ය.

මුතුමැණිකෙන්, මලිනිත් සිටියේ දෙදෙනාටම මේ පළමුවරට දැණුන අසම්මත මිහිරේ පහස විදිමිත්ය. එහෙත් නිවස පිටුපසින් ඇසුන පුලස්ථගේ හඬිං දෙදෙනාම මොහතකට තිගැස්සි ගියේය. හඬ කාගෙදැයි දෙදෙනාටම පැහැදිලිය. මුතුමැණිකේ දියණියගේ ගවුම් කර මතින් තම අත ඉවතට ගත්තා සේම, මලිනීත් මුව මවගේ ලැමදෙන් ඉවතට ගත්තාය.

මිහිර අතර මහ නැවතීම දෙදෙනාටම දුකක්ය. ඔහුව මහ අරින්නටත් බැරිය. දෙතුන් මොහොතක් නිහඬව දෙදෙනාම සිතුවේ දැන් කුමක් කරන්නටදැයි කියාය. අවසන මුතුමැණිකෙට නම් සිතුවේ ඔහුව පිටත් කරන්නටය. එහෙත් මලිනිට නම් පහල වුයේ වෙනයම් අදහසක්ය. එය සිතන පාමාවෙන් මලිනිගේ ඉහ මොලක් ගිනියම්ව ගියේ නොසිතුව විලසන්ය.

පුලස්ඵගේ හීනය බිඳ වැටුණේය. මුතුමැණිකෙක්, මලිකිත් දෙදෙනාම සිටිම ගැන පුලස්ඵට ඇති වූයේ දුකක්ය. එහෙත් දැන් ආපසු හැරියන්නටද බැරිය. ඔහුට අවැසි එකෙක් තනිකොට ගන්නටය. පුලස්ඵ බිඳුන හිත සිතහවෙත් වසාගෙන ඔවුන් අසලට ආවේය.

"හේනට ගියේ නැතුවැයි..?" දියණිය ලඟ සිටින නිසාවෙන් මුතුමැණිකෙගේ හිතත් තරමක තිගැස්මකය.

"මට ඉන්නටය කියලා අම්මා ගියා නෙව අද.."

"මලයා කාලැයි ආවේ.."

"තාම නැතුවා.."

"බත් සිංගක් කමු එහෙනම්.."

මුතුමැණිකෙක් හැදුවේ ඔහුව පිටත් කරන්නට උවත්, ඇයට දැන් දියණියට එරෙහිවෙන්ට බැරිය. ඔහුව පිටත් කොට යවනවාද නැද්ද දැන් තීරනය දැන් ඇය අසතුය. මුතුමැණිකෙක් කිසිවක් නොකියා නැවත කාඹරයට විත් යහනේ ඉඳ ගත්තේ දෙබෙඩි හිතකින්ය.

"මේ..., ඔන්න. මම සිංගක් එහෙටට මෙහෙට වෙන්නම්..". පුලස්ඵට බත් පත බෙදාදුන් මලිකී මවගේ කාඹරයේ උඵවස්ස අසල නැවතුනාය. එ මවගේ හිත පිරික්සන්නට හිතාය.

"හිතැවු වේ මම සිංගක් හේන දිහාට ගිහිං එනවදෝ කියලා...?" මුතුමැණිකෙක් සිතුවේ එයය. දෙදෙනාටම නැගුනේ එක සමාන සිතුවිල්ක් වූ බැවින් දෙදෙනාගේ මුහුණට නැගුනේ සිතහවක්ය.

"මටනං ඉතිං මේ..., අපේ අම්මා උන්නා කියලා කමක් නැතුවා." මලිකී ඒ වගක් කීවේ දහසක් පැතුමණ මැද්දේය.

"එහෙනම් ඉතිං කමක් නැතුවා.. තව දෙතුන් මහකින් දෙන්නා දෙමහලෝ වෙන්ට වෙච්ච කොට ආයේ දෝණිට තහංචියක් දාන්ට අයිතියක් මට තියේ යැයි....." මුතුමැණිකෙක් පැවේසිනහවක්ය.

"මං කියැවු වේ මේ..., මේ..., තනියම එහෙවුවක් ගැන නෙවෙයි" දැන් මව හමුවේ ඕනෑ හිතක් හෙලිකරන්නට බියක් සැකක්නැතත්, මලිකී ඒ වගක් කීවේ හිස බිමට පහත්කොට ගත් වගමය.

දියණියගේ ඒ වදන් පෙළෙන් මුතුමැණිකෙගේ හිත තිගැස්සින. ඇය එවැන්නක් සිතුවේ දෙදෙනාගේ විවාහයෙන් පසුවය. ගහෙන් ගෙඩි එන්නාක්මෙන් පළමු පියවර තැබීම යහපත් නැත. එහෙත් දෙනුත් මිණිත්තුවකට පෙර අවදි වූන ඇගේ අසම්මත හිතේ ගිණින තවමත් නිමි නැත.

"මේ..., ඉක්මණ වැඩි නොවැ.." මුතුමැණිකේ ඒ වග කීවේ හිතකින් නොවෙය. මේ ඇගේ උඩු හිතේ පිළිතුරය.

"ආයේ කොහෙද ඉක්මණක්... මෙත් පරක්කුවක් මිසක්කා" දැන් මවට වඩා බියක්, විලියක් නැත්තේ දියණියටය. දැන් මුතුමැණිකේ මලිනිට යටත්ය.

"හරි නැතුවා නෙව.., අහිතක් හිතෙන්ට බැරි කමක් ඇතුවා..?" යටි හිත ගිණියමේ පතන්නේ එයම උවත් මුතුමැණිකේ තවමත් උඩුහිතට සංවරය. ඇයගේ මුවෙන් දෙපැත්තටම නැති පිළිතුරක් ගිලිහුනේ එබැවින්ය.

"අපේ අම්මා ඉන්ටකෝ... මම එවුවා බලාගන්නම්.." මවගේ යටි හිතේ කැමැත්ත වටහා ගත් මලිනිගේ හිත සතුටෙන් ඉපිළ ගියේය.

මලිනි ලඟට එන විටම, බත් පත් හිස් කෙරුව පුලස්ත, මුලුතැන් ගේ බංකුවෙන් නැගිටවේ බිඳුන හිතෙන්ය. දෙදෙනාම සිටින නිසාවෙන් අද එකෙකුගෙන් වත් වැඩක් නැත. එබැවින් පුලස්ඵ සිතුවේ හෙමිහිට මෙතනින් මාරු වෙන්නටය.

"මම යන්ටෙයි කියලා හිතැවුවේ..." පුලස්ත ඒ වග මලිනිට කීවේ මුතුමැණිකේ නිවස ඇතුළට එයි දැයි සැකහැර ගනිමිණිය.

"මොකෑ හදිසි...." මිනිලාගේ මුහුණේ සියුම් සිනහවක්ය.

"ලොකු අම්මක් ඉන්න එකේ වැඩක් නැතුවා නෙව..?" ඔහුගේ හඬ බාලය. පුලස්ඵ දන්නේ දෙදෙනාට දෙදෙනා කිසිවක් නොදන්න වගක්ය.

"එහෙවුවට නැතුව ඩිංගක් හිටියා කියලා මොකක් වෙන වැයි..?" මලිනි ඔහුගේ අත මෙදින නිවස ඇතුළෙදි අල්ල ගත්තේ බියක් සැකක් නැතුවමය.

පුලස්ඵට කිසිවක් සිතාගන්නට බැරිය. කවුරුත් හෝ ලඟ පාතක සිටින විට සොහොයුරියගේ මේ හැසිරීම පුලස්ඵට නුහුරුය. හැමටම වඩා බිය මුතුමැණිකෙට සැකක් දැනෙන්නට හැරියොත් වෙන්නේ, මැය නැති වූවාට වාඩා පාඩුවක්ය. පුලස්ඵට බියක් දැණුනේ ඒ නිසාවෙන්ම පමණක්ය.

"ගලේ පතුරු ගහනවට වඩා හිලේ නොවූ සැපේ.., අනික මේකී එකෙක් එක්ක සහෙට ගියොත්.., ආයේ මට ඉඩක් දෙයිය කියලා විශ්වාසත් නැතුවා. ලොකු අම්මයේ එහෙවු සැකකුත් නැතුවා.." ඔහුට දැන් ඉන් එපිට ට කිසිවක් හිතෙන්නේ නැත. ඔහු එතරම් මුතුමැණිකෙට දැන් වහල්වය. හිතන්නේ මුතුමැණිකෙට සැකක්, ඒ හිත නොරිදෙන තැනට වැඩ සිදුකොට ගන්නටය.

"ලොකු අම්මත් ඉන්දැද්දී.., දැක්කොතිං එහෙම මට වසනට වෙන්නෙ නැතුවා..." පුලස්ඵ ප්‍රථම වරට ඇගේ අත මහ හැර, මීදුලට බැස්සේය.

"ඔය ඉතිං... කියන දෙයක් අහනේ නෑ නෙව..?" පුලස්ඵට යන්නට ඉඩක් නොතබා මලිතී නැවතත් ඔහුගේ අත අල්ල ගත්තාය.

එවිටම ඇතුල් ගේ සිට මුතුමැණිකේ සාලේට එන අයුරුව දුටුව පුලස්තගේ හිත ගැහෙන්නට ගත්තේය. සොහොයුරිය තවමත් අත අල්ලා ගෙනය. දැන්නම් ඉතිං සේරම අහවරය. පුලස්ඵගේ හිත බියෙන් සලිතව ගියේය.

"ලොකුමමා එනවා.." පුලස්ඵ වහා සොහොයුරියගේ අත ගසාදැමීමේය.

"මොකෑ මේ දෙන්නයේ රංඬුව..?" මුතුමැණිකෙගේ මුහුණේ සියුම් සිනහවක්ය.

"ඉන්ටය කියැවුවම දුවන්ට හදනවා.." මිනිලා පුලස්තගේ අත මෙවර අල්ල ගත්තේ, ඔහුට ගැලවෙන්නට ඉඩක් නොතබාය.

"නෑ.. මම මේ.., මේ.., පංඬුවත් නැති එකේ හේනට යන්ට කියලා හදවුවේ.." මලිතීගේ මේ හැසිරීම ගැන පුලස්ඵට බියක් සේම පුදුමයක්ය. ඔහු හිතෙන් මලිතීට දෙස් දුන්නේ, මුතුමැණිකේ හා ලෙංගතුව මෙතනින් අහවරක් වේයැයි බියටමය.

"වැඩක් තියෙනවා කියලැයි... හිටියා කියලා මොකෝ වෙන්නේ..? කම්මැලි කම යන්ටත් එක්ක පිල්ලට ඔලුව ඇල්ලුව නම් අහවරයි" මුතුමැණිකේ පුලස්ඵට මුහුණෙන් සිහිං ඉඟියක් පෑවේ, දියණිය පිටුපා සිටිය නිසාවෙන් බියක් සැකක් නැතුවමය.

මුතුමැණිකෙ කළ ඉඟියෙන් පුලස්ඵගේ හිත සලිතව ගියේය. ඇය නොකියා කීවේ යන්නට එපා කියාය. පෑවේ හොර වැඩකට ඉඟියක්ය. දැන් ඔහුට මලිතීගෙන් වැඩක් නැත. වෙන්නේ කුමක්දැයි කියා නොතේරුණත්, මුතුමැණිකෙගේ ඉඟියෙන් දැණුන සතුට පුලස්ඵට නිමක් නැත. "සමහර විට වලවුව පිටත් කොරාවී" ඔහුගේ හිත සතුටෙන් පිරී ගියේය.

දිය කඳු හිසට වැටෙත්ම පුලස්ඵගේ ගත හීතලව ගියේය. "අපේ අක්කා බයක් හැකක් නැතුවම ලොකු අම්මා ඉස්සරහා මයේ අත අල්ලං උන්නා... ලොකු අම්මටත් ඒකේ වගක් තිබ්බේ නැතුවා.. ඒ තියා ඉහියකුත් පෑවා" එහෙත් පුලස්ඵගේ හිත හීතලව ගියේ, මේ වෙන්තේ කුමක් දැයි කියා සිතාගත නොහැකි කමෙන්ය.

"මේ.. ආයේ අපේ අම්මයෙන් හිරට එවුවා මෙවුවා ඕනෑනේ නැතුවා නෙව..." මලිකී මවගේ යහනෙන් ඉඳගත්තේ අපිරිමිත සතුටෙන්ය. ඇයට දහසක් දේ මැවී පෙනෙන්නේය.

"හිතට මොකද්දෝ වයේ.." පුලස්ඵ නැවතුවේ තම ඉහියෙන් වග දන්න මුතුමැණිකෙගේ හිතත් අමුතුය. එහෙත් ඊට ඇති ආශාවෙන්, අසම්මතයෙන් කැලතන ඒ හිත තවත් ගිනියමේය.

"එහෙම බෑ නෙව...? ආ... මේක හොඳා..." මවගේ අල්මාරිය හැරිය මලිකී, තමා කැමති, ඇගේ අත් රහිත නිදන ඇඳුමක් මවට තෝර දුන්නේ නොයිවසුමෙන්, ඇයත් තම කාඹරය වෙත හණිකට පියමණිමිණිය.

පුලස්ඵට නා ගන්නට වැඩි වේලාවක් නොගියේය. ඔහු නිවස තුලට ආවේ සිරිතට මෙන් දෙනුත් විටක් පය හඬ නැගෙන ලෙස එලිපත්තේ ගසමිත්ය. එහෙත් ඇතුල් ගේ පෙනෙන්නට කිසිවෙකුත් නොමැති කමෙන් ඔහු හෙමිහිට "අපේ අක්කේ.." යැයි කියා ඇමතුවේ "ලොකු අම්මේ.." යැයි කියා ඇමතීමට හිතට හයියක් නොවුන නිසාවෙන්ය.

"මෙහෙට්ට එන්ට" මලිකීගේ හඬ නැගුවේ මවගේ කාඹරයෙන්ය.

එන්නට කීවේ කාඹරයක් තුලටය. ඒ කිසිදා ඇතුලට නොගිය මුතුමැණිකෙගේ කාඹරයත්ය. මේ ඔහු මේ කාඹරයට ඇතුලු වෙනවාමය. උඵවස්ස අසලදී ඔහුගේ දෙපා ගැහෙන්නට ගත්තේ, කිසිවක් සිතා ගත නොහැකි කමෙන් හා නුහුරුවෙන්ය. හිතේ හිගැස්මෙන් පුලස්ඵ දොර තිරිය විවර කළේ ඇතුලට නොගොසිත්ය.

මුතුමැණිකේ හා මලිකී සිටියේ සැහැල්ලු නිදන ඇඳුමෙන් සැරසී යහනේ දිගාවය. එය දුටු පුලස්ඵ නැවතත් හිස එලියට ගත්තේ, එවැනි ඇඳුමකින් ඉන්නා විට කාඹරයක් තුලට යෑම නොහොඹිණා නිසාවෙන්ම නොවේය. ඔවුන් තමා සිටින බව දැනත්, පෙර සිටි ඇඳුමෙන් නිදන ඇඳුමට මාරු වූයේ ඇයිද..? එකෙක් නෙව දෙදෙනාම එලෙස හිදිමින් කාඹරය තුලට එන්නට කීවේ කුමකටද? ඔහුට කිසිවක් හිතා ගන්නට බැරි කමෙන්ය.

"එන්ටෙයි කිවුවම, ආයේ ආයේ ඔතන තැන්ගැහෙන්නේ..?" මලිකිගේ හඬේ සියුම් සිනහවක්ය.

නිදන ඇඳුමෙන් සැරසුන ස්ත්‍රීයකගේ දසුන කොයි පිරිමි නෙතටත් සතුටක්ය. මහා හෙළවට වඩා ඒ පෙනුම කවදත් ශූංභාරය. කොයි පිරිමි නෙතටත් පිට ගැහැණියකගේ ඒ දසුන කාමුකය. හිත ඇත්තේ මුතුමැණිකෙට උවත්, නිදන ඇඳුමෙන් ඔහුට වඩාත් පියකරුව පෙනුනේ නම් මලිකිවය. එහෙත් කෙලින්ම බැලිය නොහැකි කමෙන් ඔහු අසරනය. වෙන්නට යන්නේ කුමක්දැයි කියා හිතේ තිගැස්මකය.

"මොකෑ මේ බයවෙලා වයේ..?" මුතුමැණිකේ නිහඬය. මෙදිණ මුල්තැන ගෙන ඇත්තේ මලිකිය.

"නෑ.. මේ..., මේ..., එහෙම නැතුවා.." ඔහුට යටසින් බැලුනේ මුතුමැණිකේ දෙසය. ඔහුගේ වදන් ගොත ගැසෙන්නේ, වෙන්නේ කුමක් දැයි නොදන්න නිසාවෙන්ය. නැති නම් දෙදෙනාවම දැන් පුලස්තට හුරුය.

"එහෙනම් ඩිංගක් මෙතනින් වාඩිවෙන්නට.." මලිකි යහනෙන් නැගිට ගොස් කාඞරයේ දොර අගුල දැමුවාය.

පුලස්ත ගැහෙන හිතෙන් යහනේ කොණක ඉඳ ගත්තේය. දොර අගුළත් දැමුව නිසාවෙන් හා මුතුමැණිකෙගේ නිහඬ බව නිසාවෙනුත් ඔහුගේ හිතට බියක්ය. "මොනවා හරි දැනගෙන එවුවා හාර අවුස්සන්ටවත් ද..?, එහෙවුවත් හාර අවුස්සන්ට මොකට මෙහෙවුවට ඇදගෙන..?" ඔහුගේ හිත වෙන්නට යන්නේ කුමක්දැයි හිතා ගත නොහැකිව දෙගෙඩියාවෙන්ය.

"අපේ අම්මට මලයව බාර උන වගක් මම දන්නේ අදක ඊයෙක නෙමෙයි. බයක් වෙන්ට කාරියක් නැතුවා" මලිකි ඔහු අසලින් ඉඳ ගත්තාය.

"මොකක්..?" ඔහුගේ හිත සලිතව ගියේය. ඔහුට එක් වරම බැලුණේ මුතුමැණිකෙගේ මුහුණ දෙසය.

"අපි දෙන්නයේ එවුවත් මම අපේ අම්මටත් කියැවුවා" මලිකි ඔහුගේ අත අල්ල ගත්තාය.

පුලස්තට මේ වෙන්නේ කුමක් දැයි හිතා ගන්නට බැරිය. තම හිතට එන සිතුවිල්ල ඔහුටම විශ්වස කළ නොහැක. එහෙත් අවිනිශිත වායාවක මිහිරක් ඇත. පුලස්ත යහනෙන් නැගිට ජනෙල් කවුළුව අසලට ගියේ හිතේ ඒ දෙගිඩියාවෙන්ය.

"ආයේ දැන් එකියක් ගැන විතරක් හිතන්ට බැරුවා.." ඔහුගේ හිතේ දෙහිඩියාව තේරුම් ගත් මලිකී ඔහුව ජනෙල් කවුළුව අසලදී පිටුපසින් වැලඳ ගත්තේ මව දෙසත් බලමිණිය.

"මේ..., මේ... සත්තටම...?" මුතුමැණිකේ ඉදිරියෙදීම මලිකීගෙන් ඒ ලැබුණ උනුහුමෙන් පුලස්තගේ හිතේ දෙහිඩියාව කෂණයෙන් පලා ගියේය. ලිඟුව අමුඩේ ඇතුළත නොයිවසුමෙන් දැහලුවේය. ඔහුට එක්වරම බැලුණේ මුතුමැණිකේ දෙසය.

මුතුමැණිකෙගේ මුවේ රැඳුන විලිබර සිනහවෙන් පුලස්තගේ හිත ගිණිගත්තේය. "අම්මයි දුවයි දෙන්නම.." ඔහුගේ ඉවසුම පලාගියේය. මේය හීනයක් නොවේ දැයි කියා තහවුරුකොට ගන්නට ඔහු තම දිවතද දෙතුන් විටක් විකා බැළුවේය.

"මේ රහස අපි තුන්දෙනා අතරෙන් කොහෙත්ම එලියට යන්නට බැරුවා.." මලිකී ඔහුව නිදහස් කොට නැවත යහනට ආවාය.

"සත්තෙම්ම නැතුවා... මයේ පණ පල්ලා.." ඔහුට දැන් බියක් නැත. ඔහුත් යහනේ ඉදගත්තේ හිත ඉපිළගිය සතුටෙන්ය.

"ආයේ අදින් පස්සේ අපි දෙන්නම මලයගේ..." මලිකී මවගේ අතත්, පුලස්තගේ අතත් එකට ගෙන තම අත මත තබා ගත්තේ හිත උණුහුමෙන්ය.

"හීනෙකින් වත් මෙහෙවුවක් හිතැවුවේ නැතුවා" ඔහු බැලුවේ මුතුමැණිකේ දෙසය.

"කොයි දේටත් කාලය එන්ට එපැයි.." දිගු නිහැඬියවකට පසුව මුතුමැණිකේ තම හඬ විවර කළේ මෙවලේය.

"දැන්නං මට ඉවසුමත් නැතුවා" ඔහුට දෙදෙනව හුරුපුරුදුය. දැන් හිතේ හංග ගන්නට දෙයක් නැත.

"එහෙනම් දැන් ආයේ මොකට ඇදේ කොණක... මැද්දට ආව නම්..?" මලිකීටත් දැන් ඇත්තේ ඒ හදිසිය ය.

"මේ..., මේ..., දෙතුන් දෙනාම එක්කාසුව..?" ඔහුට පුදුමයක්ය.

"ආයේ.. මේ..., අපි තුන්දෙනා විතරක් වෙච්ච කොට.." මුතුමැණිකෙගේ වදන් පෙළ ගොත ගැසුනේ දියණිය නිසාවෙන්ය.

කොළඹගටයෙකුගේ පරම භීතයක් වත් පැතුම, ස්ත්‍රීන් දෙදෙනෙකුගේ පහසු හමුවේ පුලස්තගේ ඉවසුම භීෂ්ම වුනේය. භීෂ්ම නොදන්නේය. එහෙත් ඔහු දෙපස බලමින් සිතුවේ පළමුකොට කවුරුන්වෙත යන්නට දැයි කියාය.

"ආයේ මේ..., මං ගැන පස්සේ බලවුවා කියලා කාරියක් නැතුවා.." මුතුමැණිකෙට පුලස්තගේ භීෂ්ම වැටහුණාය.

"එහෙම බැරුවා..." මලිකී මවගේ අතත් අල්වාගෙන යහනෙන් බැස්සේ උමතු වෙන්නේය.

මුතුමැණිකෙටත් දැන් වෙන භීෂ්මයක් දෙයක් නැත. දැන් මුල් තැන නිතැතින් හිමිව ඇත්තේ දියණියටය. තිණ්දු තිරණවල බලය දැන් ඇත්තේ ඇයටය. මුතුමැණිකේ නිහඬවම යහනෙන් බැස්සේ ඒ නිසාවෙන්ය.

"මං අපේ අම්මව මෙහුවකට ගන්ට භීෂ්ම දැක්කා.." මලිකී දෙවරක් නොසිතා මව වැලඳගත්තාය. එහෙත් ඒ වෙනදා මෙන් දියණියකගේ උණුහුමෙන් නම් නොවේය.

"දෝණිගේ හිතේ මෙහුවට භීෂ්ම ඇතිය කියලා මම අද වෙනකම් හිතවුවේ නැතුවා.." මවු සෙනහසින් බැහැරව දියණියගෙන් දැණුණ උණුහුමෙන් මුතුමැණිකෙගේ භීෂ්ම නැවතත් දෙදෙරුම් කැවේය.

"මෙහෙවු රහක රහේ මම වින්දේ අදක ඊයෙක නෙමෙයි මයේ අම්මේ...." මවගේ ලැමදේ හිස හොවාගත් මලිකීගේ දැන මවගේ පිටවත දිග පහළට ආවේය.

"මොන...?" උණුහුමෙන් සිටියත් දියණියගේ ඒ වදන් පෙළෙ අමුත්ත මුතුමැණිකෙට දැණුණාය.

"වට්ටියකට තවත් වට්ටියක මල් රටාවක් මිසක්කා.." මලිකී දැන් සිටින්නේ උමතු වෙන්නේය.

"කයෙත් එක්ක...?" මුතුමැණිකේ විමතියෙන්, දියණියගේ තුරල මදකට දුරස් කළාය.

"මේ, මේ, අපේ අක්කා එක්ක.." පුලස්ඵ යහනෙන් නැගිට ආවේ සිනහුවෙන්, උවත්, එදෙස ඉවසුමෙන් බලා සිටිය නොහැකි උමතු වෙන්නේය.

මුතුමැණිකෙගේ හිත හීතලව ගියේය. දියණියට එවැනි හිතක් ඇති වග ඇය මේ දැනගත්තාමය. විශ්වාස කරන්නටත් බැරිය. එහෙත් සිදුව ඇත්තේය. දැන් කිසිවක් කියන්නට නොවුමනාය. ඇයට පුලස්තත් දෙනුත් විට සමහර දේ පසුව කියන්නම් යැයි කීවේ ඇයි දැයි කියාත් මෙවලේ සැකයක් නොවින.

"එහෙවුවට වහා වැටිලා උන්නත්, සත්තනං.. එදා වලවුවේදී දකිනකම් අපේ අම්මා ගැන හිතක් තිබිබේ නැතුවා. ඒත් එදා වලවුවේදී දැක්කයින් පස්සේ මට ඉවසගන්ට බැරි වුනා.." හිත උමතුව සිටියත් මවගේ හා ඇගේ මවගේ රහස පුලස්ඵ හමුවේ රහසක් කරන්නට සිහියක් මලිතීට තිබිණ. එහෙත් ඒ හිත පාළනය කොට ගන්නට හිතට සවියක් නොවින.

වලවුවේ ඒ රහස කුමක්දැයි කියා පුලස්ඵට මෙවලේ වැඩක් නැත. ඔහුට ඒ හඬ නැසුනා මෙන්ය. ඔහුගේ හිත ඇත්තේ මේ ගිණියමේය. දෙදෙනාගේ අසම්මත තුරුල දෙස තවත් ඉවසුමෙන් බලා සිටිය නොහැකි තැන, පුලස්ඵ ඔවුන් දෙදෙනා වට තම දැන යොමා වැලඳ ගත්තේය.

එහෙත් මුතුමැණිකෙගෙන්, මලිතිගෙන් බඳ වට පූර්ණ ලෙස දැන යොමන්ට ඔහුගේ දැන දිග මදි වුනේය. එබැවින් ඒ අඩුව පුරණන්ට මෙවලේ ලෙංගතු වුනේ මුතුමැණිකෙගේ දැනය.

දෙදෙනාගෙම හිත් වැටහුන පුලස්ත මදකට ඔවුනට ඉඩක් දුන්නේ අකමැත්තකින් නොවේය. දෙදෙනා සමඟ මිහිරක් ලබණවාට වඩා ඔහුටත් සතුටක් ඇත්තේ මේතනය. පුලස්ඵ යහනෙන් ඉඳ ගත්තේ සරම් කෙටිය මතින්, අමුඩය ඇතුලත දහ කරනා ලිඟුවත් මිරික ගනිමිණිය.

"නාන ගෙයි ඇතුලෙන් මං ඉවාසාන උන්නේ අමාරුවෙන්.." තවත් ඉවසුමේ ඉන්නට ඕනෑ නැත. මලිති මවගේ නිදන ගවුමේ උරහිස් පටි ලිහිල් කලේ උමතුවෙන්ය.

"මේ..., මේ... ඇඳට ගොඩවෙනකම්ම මට ඒත් දැණුනේ නැතුවා...." මුතුමැණිකෙත් තම වත ගතෙන් ගිලිහෙන්නට ඉඩ දුන්නේ පුලස්ඵ දෙස බලමිණිය. එහෙත් හිත් උමතුව ඇත්තේ, මේ අසම්මතය දෙස පුලස්ඵ බලා සිටින එක නොව, දියණියගේ දැනෙන් මවක නිරුවත් වෙන අසම්මත කමෙන්ය. තම අනාගත හිමියා ඉදිරියේ තම මව්ව හෙළකරන දියණියකගේ නොසන්ධාල කමෙන්ය.

මලිකිගේ දැනෙන් මුතුමැණිකෙගේ නිවරුවන බැබලුණේය. විලිය හා මෙදින දැණුන අසම්මත කමේ තිවාරත්වය නිසාවෙන් ඇගේ ඇත්දළ පැහැති කය මෙවලේ රත්පැහැවී තිබුණේය. මලිකී කිසි දිනක නොදැක්කා මෙන් ඇගේ රුව දෙස මෙදින බලා සිටියේ විමනියෙන්ය. බලා ඉවසා සිටිය නොහැකි තැන ඇය මවගේ නිරුවත් කයේ වෙළුනේ ලැමද මත හිස තබා ගනිමිණේය.

හිතේ හැටියට දැක ඇති උවත්, මුතුමැණිකෙගේ නිතඹේ වටකුරු බව, පුලස්තට මෙදිණ පෙණුනේ වෙනදාට වඩා නැවුම්වය. "ආයේ අම්මංඬිට අරින්නේ..., දෝණිට කැලෑ උන ගන්නට" ඔහුගේ හිතේ ඒ අසම්මතය නලියනට ගත්තේය. එහෙත් ඔහුගේ කොෂ දෙක තුල ශුක්‍ර වෙනදා මෙන් කලියෙන් නලියන්නට ගත්තේ නම්, මුතුමැණිකෙගේ පිට මත වූ මලිකිගේ දැන ක්‍රමක් ක්‍රමයෙන් නිතඹ සොයා පහලට ඇදෙන්නට ගත් විටය.

"ආහ්....මයේ දෝණි..." දියණියගේ දැන තම නිතඹට ගොඩ වූන අසම්මත කමෙන්, මෙතුවක් ඉවසුමේ සිටි මුතුමැණිකෙගේ අසම්මත ගිණින බුර, බුරා නැගෙන්නට ගත්තේය.

"මයේ අම්මේ..." මලිකිටත් මවගේ සිහිං කෙදිරිය ඉවසුම් නොදුන්නාය. ඒ මිහිරෙන් ඇය මවගේ නිතඹ දෙපළ මිරිකුවේ මෘදුව නොවේය.

මිනිලාගේ නිතඹෙන් හුරුපුරුදු තදැහී බව පරයා, මවගේ නිතඹෙන් දැණෙන මෘදු මොලොක් පහසින් මලිකිගේ හිත උමතු වුනේය. මලිකී දැන තටම් පහළට යොමා මව ව තම වතට තවත් තෙරප ගත්තේ, දෙවරක් නොසිතාම ඇගේ තන්පුඬුවක්ද මුවට ගනිමිණේය.

"ඉන්ට බැරුවා මයේ දෝණි.... ඉන්ට බැරුවා..."

දෙනත් පුඬුවලට දැණෙන දෙනොළතක පහස පරයා මුතුමැණිකෙට දැණුනේ, දියණියක් ගිනියමට මවගේ දෙනන උරනා අසම්මත මිහිරය. ඒ අසම්මත, කාමුක බවේ තිවාරත්වය ඇයට තවත් ඉවස ගත නොහැකි විය. ඇයත් දියණියගේ ගවුමේ උර පටි, උරහිස් මතින් ගිලිහෙන්නට ඉඩ හැරියේ පුලස්ථ දෙසත් බලමිණේය.

කොතරම් දැක ඇතත්, මුතුමැණිකෙටත් මෙදිණ දියණියගේ නිරුවත පෙනුනේ පෙරට වඩා හැඩකාරවය. අලංකාරවට වඩා කාමුකවය. "ආයේ වලත්ත කමටම උපං ඇහක්" ඒ රූපයට උමතු වූන මුතුමැණිකේ, දියණියව යහනේ පෙරළ ගනිමිණේ, ඇගේ ගැටිසි තන්පුඬුවක් මුවට ගත්තේ, අනෙක් පියයුරුව දැනෙන්ම මිරිකමිණේය. මවගේ අසම්මතය දියණිය හමුවේ පතුරවමිණේය.

"ආහ්...මයේ අම්මේ... ඉවසුම් නැතුවා..., ඉවසුම් නැතුවා.." මලිනිටත් දෙනන් පුඩුවලට දැණුනේ දෙනොලක පහස නොවේය. ඇයට දැනුනේ දියණියකගේ දෙනන හුරුකල් කරනා මවකගේ අසම්මත බවය. මවක අසම්මත ඇසුරට පොළබව ගත් තම වලක්ක කමය. එබැවින් ඇය දෙපා පටලා මවගේ නිරුවත් වන, තම වතට හිරකොට ගත්තේ, දැක ඇති උරගයන් දෙදෙනෙකුගේ ආලිංගනයක හුරුවෙන්ය.

උරගයන් දෙදෙනෙකුගේ ආලිංගනය මෙන්, මව හා දියණියගේ මේ ආලිංගනය දෙස පුලස්තට තවත් ඉවසුමේ බලා සිටිය නොහැකි වුනේය. එබැවින් ඔහු යහනෙන් පහළ දෙපා ඇතත්, මලිනී දිහාවට ඉහෙන් නැමී සිටිනා මුතුමැණිකෙගේ කය, සරම කඩා දමා වැලඳ ගත්තේ උමතුවෙන්ය.

මුවට දැණෙන දියණියගේ අසම්මත දෙනන් පහසත්, පිටි වතට හා නිතඹට දැණෙන දියණියගේ හිමියාගේ දෙනොල් හා අත් පහසෙනුත්, මුතුමැණිකෙගේ හිත උමතුව ගියේය. ඇයට ඉවසා සිටින්නටම නොහැකි වුයේ මේ අසම්මත කමය. එබැවින් ඇය දියණියගේ දෙනනට මදක් සමු දී, දියණියගේ දෙපා පළල් කොට අල්ව ගත්තේ නැවුම් පිම්මකටය.

මලිනීගේ යෝනිය දෙනොල් විහිදා, වසර ගණනාවකට පසුව, තම උරුමය ආරයට දුන් මවට සිනහා වූයේ මෙදිණය. එය මණරමය. එකළ තමාගේ මෙන්ම මෙදිණ දියණියගේ යොනී දෙනොලත් පිරිපුන්ව මතුව ඇත්තේය. ගැටිත්ත වැසි ඇත්තේය. ඇතුල් තොල් සහලක් නැතිවා මෙන්ය. මුතුමැණිකේ දියණියගේ නාඹර යෝණියට දිවන තැබුවේ, අසම්මත මිහිරෙන් කැලතෙත තම හිතම ඉවසා ගත නොහැකිම තැනය.

"ආහ් මයේ අම්මේ..., මයේ පුපුරු ගහනවා.." දිවතවල් දෙකකින් මෙතුවක් මිහිර විද ඇතත්, මලිනිට මවගේ දිවතෙන් දැණුනේ පරිණත මිහිරක්ය. අසම්මතයේ හිත කැකුරෙන උමතු මිහිරක්ය.

"ඉස්සර මයේ එවුවා වයේ මයි.." මුතුමැණිකේට දියණියගේ යෝනියෙන් ගලනා ඇඹුලෙන් ආත්මීය රසක් දැණුනාය.

"ආහ්...ඉන්ට බැරුවා... ඉස්සර අපේ අම්මයෙන්, අත්තම්මා මෙහෙම ලොවලා ඇතුළුවයි...?" ඉවසිය නොහැකි තැන ඇය යහනේ රෙද්ද ගුළිකොට ගත්තාය.

"නැතුවා... මයේ දෝණි... මට ඉවසුම් නැතුවා.." මුතුමැණිකේ දියණියගේ යෝනී දෙපළ තුලින්, තම දිවත ඇගේ ගැටිත්ත වෙත ගෙන ගියාය.

ගැටිත්තට දිවතක පහස නුහුරු නැත. මලිතිට ඉවසුම් නොදුන්නේ දියණියකගේ යෝනිය ලොවන මවගේ මේ අසම්මත කමය. එහෙත් ඇය හිස දෙපසට වනමින් මෙවලේ සෙවුවේ, තුන් ඇසුරක මිහිරියාවෙදී, ඇයට හුරුපුරුදු මුවට ඇවැසි ලිඟ පහසය.

මලිතිට මෙවලේ ඇවැසි කුමක් දැයි පුලස්ථ හොඳ හැටි දන්නේය. පුලස්ථ යහනට ගොඩව, මෙතුවක් ගතේ ඉතිරිව තිබුණ වත, අමුඩය ලිහා දැමීමේ මුතුමැණිකේ දෙස බලමිණිය. ඔහුට ඉවසුම් නැත්තේ මවට පෙනෙන්නටම දියණියගේ මුවට ලිඟව ඇතුළු කරන අසම්මතය විදින්නටය. මවගේ ඒ දැස දෙස බලා සිටින්නටය.

මව ඉදිරියෙම ඇගේ දියණියගේ මුවට ලිඟවක් ඇතුළු කළ පිරිමි හිතක එඩිතර බව පරයා, මුතුමැණිකෙගේ හිත හිරිවැටී ගියේ එම ලිඟව, මවට පෙන්නටම උමුතුවෙන් උරා බොන දියණියගේ වලත්ත කමෙන්ය. ඇයට හික්මීමෙන් තවත් එදෙස බලා ඉන්නට හයියක් නොමැති වූවාය. "ඔකිගේ උගුර හිරවෙන්නටම ඇතුළු කරපං.." ඇයගේ යටි හිත පුලස්ථට කීවේය. එහෙත් ඒ වදන් පෙළ මුවෙන් එලියට දමන්නට තරම් මුතුමැණිකෙගේ උඩු හිත අසංවර නොවූනේය. දියණියත්, ඇගේ හිමියාත් සමහින් රතියේ යෙදෙන මවකගේ අසම්මත උමුතුවෙන්, මුතුමැණිකේ තම දිවත නැවතත් දියණියගේ ගැටිත්ත මත තැබුවාය.

පුලස්ථගේ ලිඟවෙන් මුවට දැණෙන හුරුපුරුදු මිහිර පරයා මලිතිගේ හිත උමුතුව ගියේ, තම වලත්ත කම දෙස ඇසිපිය නොහෙලා බාලා සිටි මවගේ ඒ කාමුක බැල්මෙන්ය. මවගේ එම බැල්මේ ගිනියමෙන් මලිතිගේ යෝනී පත්ල සිහිං අකුණුසැරෙන් කිලිපොලා යන්නට ගත්තේ, මවගේ දිවතෙන් ලැබෙන පහසෙනුත් මත්වය. එබැවින් මලිතී පුලස්ථගේ ලිඟහිස වට දිවත ගෙනයමිණි, ඔහුගේ කොෂ දෙකත් දැනෙන් සැතපුවේ "ආහ්... ඉන්ට බැරුවා... හ...ම්..." යැයි ගිනියම් කෙදුරුමෙන්ය.

දියණියගේ කෙදිරියෙන් මුතුමැණිකෙගේ හිත හිතලව ගියේය. කිසිදා නොදුටුව කාමුක වලත්ත බවක් මෙවලේ ඇය දියණියගෙන් දුටුවේය. හිත ඉවසුම් නොදුන් තැන මුතුමැණිකේ දියණියගේ, ගැටිත්ත මදක් තදින් විකුවේ, සමලිංගික මුරණ්ඩු පහසක මිහිර ඇයට දෙන්න හිතාම නොව, ඇයව තවත් මේ ගින්නෙන් අවුස්සා ගන්නටය.

"ආහ් මගේ අම්මේ... දැන් නම් ඉවසුම් නැතුවා... පුපුරු ගහන්නට ගෙන.." මවගේ බැල්මේ කාමුකත්වය පරදා මලිතිගේ ගත, යටි කය, ගැටිත්තට දැණෙන සියුම් වේදනාවෙන් කිලිපොලා ගියේය.

"අපේ අක්කට වෙන්නට කිට්ටු යැයි..." පුලස්ඵටත් ඉවසුම් නැත්තේ, දියණියගේ වලත්ත කම රහා කරනා මුතුමැණිකෙගේ මේ බැල්මය. එය ඉවසුම් නොදුන් තැන පුලස්ත තම ලිඟුව, මලිනිගේ මුව තුල මදක් මුරණ්ඩුව හෙලෙවුවේ මුතුමැණිකේ දෙස බලාගත් වගමය.

දියණියගේ මුව තුල බැණන්ඩිය ලිඟුව සොලවන අපුරුවෙන්, මුතුමැණිකෙගේ හිත කිරී ගැසී ගියේය. ඇයට ඉවසුම් නොදුනේ බැණන්ඩිය මෙලස කරන්නේ තමාට පෙනෙන්නට විමේ සම්මතකමය. ඉන් මුතුමැණිකේ ඉහ මොළ ගිනියම්ව ගියේ, දැස රත් පැහැයෙන් දිලිසෙමින්ය.

"ආහ්... ඉවසන්ට බැරුවා...., අපේ අම්මා මයේ දිහා බලාන ඉන්න වලත්තකම මට ඉවසුම් නැතුවා.." යෝනී ඇතුලත එක පිට එක වදින සිහිං අකුණු සැර මලිනිට තවත් ඉවසිය නොහැකි වූවාය.

"තන් ගෙඩි දෙකත් තදින් මිරිකලා.. උගුරේ වදින්නත් එක ඉහ ගැස්සුවනං අහවරයි" මලිනිගේ කෙදිරිල්ලෙන් තම උපිරිම වලත්ත කම ඉහ ගැහුව මුතුමැණිකේ, දියණියගේ යෝණී දෙතොල මැත් කොට, තවමත් රතට රතේ ඇති කනාසා සිවිය මත දිවත තැබුවේ උමතුවෙන්ය.

මවක දියණියකගේ කනාසා සිවිය දිවතෙන් සැතපුව වලත්ත කමේ මිහිරෙන් මලිනිගේ යෝනී පත්ලට නොකඩවා ගිනියම් අකුණුසැර වදින්නට ගත්තේය. "මයේ අම්මේ..., මට බැරුවා... මයේ අ...ම්...මේ... බැරුවා...." යෝනී සිවියේ මවගේ දිවත දැවටුන තුන්වන මිණිතුවෙදී, දිවියේ ලද උපරිම සුරාංතය මලිනි මෙදිණ ඉක්මණින්ම සතප ගත්තාය.

එහෙත් මුතුමැණිකේ මෙන්ම පුලස්ඵටත් තවම බැස නොගිය උමතුවෙන්ය. මුතුමැණිකෙගේ අසම්මත ගිණින ඉහ මත්තේය. මුතුමැණිකේ දෙවරක් නොසිතාම, දියණියගේ බේටයෙන් නැහැවී ඇති බැණනුවන්ගේ ලිඟුව මුවට ගත්තේ, "මටත් දැන්නං ඉවසුම් නැතුවා.." යැයි කියමින්, තම අසම්මත කම දියණිය හමුවේ මුදාහරිමින්ය.

වෙනඳා දැණෙන හුරු පුරුදු මිහිරට වඩා, මුතුමැණිකෙගේ මෙදින මේ ලිඟු ඉරිල මණරමිය. "මයේ.. ලොකු අම්මේ..., මටත් ඉවසුම් නැතුවා.." මිණිතුවක් ගෙවෙන්නට පෙරෙම පුලස්ඵගේ කොෂ දෙක තුලත් ශුක්‍ර නලියන්නට ගත්තේය. "ආහ්.... ලොකුඅම්මේ.." පුලස්තගේ දැත ඇදී ගියේ මුතුමැණිකෙගේ දෙනන වෙනය.

"ආහ්... මයේ කොල්ලෝ... ටිකක් තදින් රිදෙන්ටම මිරිකන්ට.." මුතුමැණිකේ කෙදිරි නැගුවේ දියණිය දෙස බලමිණිය. ඇයගේ සතුට ඇත්තේ, දියණියගේ හිමියාගේ ලිඟුව මුවට ගත්, මවකගේ හිතේ ඒ අසම්මත කැලතුවේය.

"මට ඉවසුම් නැතුවා ලොකු අම්මේ... ඉවසුම් නැතුවා.." පුලස්ඵගේ මුතුමැණිකෙගේ දෙනන මිරිකුවේ මලිකී දෙස බලමිණිය. එහෙත් ඔහුට ඒ ඉවසුම තිබුණේ සුලුවේලාවක්ය. ඔහුගේ කොෂ දෙක තුලින් ශුක්‍ර කැදලි මුරණ්ඩුව මහා නහරය තුලට රිංගුවේය.

"මයේ කොල්ලට වෙන්ට යනවැයි..?" මුතුමැණිකෙට පුලස්ඵගේ මේ ගිනියම හුරුය, මුතුමැණිකේ ඔහුගේ කොෂ දෙක තරමක් තදින් මිරිකුවේ මිහිර තරමක් පහව යන්නටය.

"ආහ්... ඔවු මයේ ලොකු අම්මේ ඔවු.. තවත් නම් බැරුවා..." එහෙත් ශුක්‍ර පහවෙන්ට මොහොතක් තියා පුලස්ඵ මෙදින ලිඟුව ඇගේ මුවෙන් ඉවතට ගත්තේ පරිනතයෙකුගේ හික්මීමෙන්ය.

හිත ගිනියම අස්සේ උවත්, පුලස්ඵගේ මේ පරිනතබාවය කෙරෙහි මුතුමැණිකෙට සතුටක් දැණින. මේ තම වෙහෙස මහංසියේ ප්‍රතිඵලය. මුතුමැණිකේ මෙවලේ පුලස්ඵව දැඩිව තම කයට තුරුකොට ගත්තේ ඒ සතුටෙන්ය.

සුනියක් අවසන ගෙවන පුත්‍රයා කාලයේ උවත්, මවගෙන්, ආනාගත සැමියාගෙන්, මේ ශූංගරය දෙස මලිකිට ඉවසුම් බලා සිටිය නොහැකි වූවාය. ඇගේ ගිනියම ක්ෂණයෙන් නැවතත් අවදි වූවාය. "මට බැරුවා මයේ අම්මේ ඉවසුමේ ඉන්ට මට බැරුවා.." හිතට මෙන්ම ගතටත් වාරු ගත් මලිකී, මව ව යහනේ පෙරළ ගත්තේ, හිස මවගේ දෙපා අතරට පහත් කරමිණිය.

හොඳ හැටි ඇවිස්සි සිටිය මුතුමැණිකෙටත් දැන් ඇවැසි මේ මිහිරය. තම කුසෙන් බිහිකල දියණිය ලවා, තම යෝනිය සතප ගන්න මවකගේ අසම්මතයේ උපරිමය විදින්නටය. "ආහ්... මයේ දෝණි... මෙහෙවුවට ඉවසුමක් නැතුවා.." එබැවින් දියණියගේ හිස තමා දෙපා මුල්ලට පහත් වෙන්ම, ඇයට තම දෙපා පළල් වූයේ නොදැණීමය. ඒ පුලස්ඵ වෙත සරාගී බැල්මක් පාමිණිය.

ඕනෑ තරම් දැක ඇතත්, හුස්මක දුරට මවගේ යෝනිය මලිකී මේ දුටුවාමය. එය පිරිපුණිය. තමා එලිය දුටු පැල්ම විසල්ය. කොට්ට පුලුන් ගෙඩියක් මෙන් යෝනී දෙනොල පිම්බිලාය. ඉවසුම් නැති තැන මලිකී තම මවගේ යෝනී විවරය ඇත් කලේ, තමා එලිය දුටු ඒ සිදුරේ ගැඹුර බලන්නටම හිතා නොවේය.

තමා මෙලොව එලිය දුටු මවගේ යෝනී විවරයේ හැඩ බලනා දියණියකගේ මේ අසම්මත, වලත්ත කමෙන්, මුතුමැණිකෙගේ යෝනිය ඇතුලත මස් ගොබ හිරියෙන් තෙපුල් දෙන්නට ගත්තේය.

මුතුමැණිකෙට මේ ඉවසුම නැත්තේ, මවකගේ යෝනිය පළල්කළ දියණියකගේ වලත්තකම නොව, දියණියකගෙන් තම යෝනියට මිහිරක් ඉල්ලන මවකගේ වල්, වලත්තකමෙන්ය. "ඉවසුම් නැතුවා මයේ දෝණියේ ඉවසුම් නැතුවා.." ඒ ඉවසුම හීන වුන තැන ඇය, දියණියගේ හිස යෝනීට තෙරප ගත්තා මෙන්ම, දියණියගේ අනාගත සැමියාගේ මුව දෙතන මතට ද පහත්කොට ගත්තාය.

මවගේ යෝනියෙන් ගලන සතුටු කඳුලේ ඇඹුලැති රසයෙන්, මලිනිගේ දිවත කැකැරී ගියේය. එම රසය කන්‍යාවියකගේ සතුටු කඳුලට වඩා ඇඹුල් රහය. වැස්සියකගේ කිර මෙන් මදක් උකුය. හමණ පුසුඹෙන් නාස් පුඩු කිතිකැවෙන්නේය. ඇඹුලට ප්‍රේතකමේත්, මලිනී මවගේ යෝනිය දිවතෙන් තෙත් නොකල තැනක් නැති තරම්ය. එහෙත් ඇයට ඉවසුම් නැත්තේ පළමු වරට යෝනියක් ඇතුලත පහස ඇඟිලි තුඩෙන් විදින තෙක්ය.

"ආහ්... මයේ දෝණිය... ඉන්ට බැරුවා... දැන් නම් ඉන්ට බැරුවා.." දියණියගේ දිවත උමතු වෙන්, තම යෝනියේ රස සොයන අසම්මත මිහිරෙන්, මුතුමැණිකෙගේ යෝනී පතල සිහිං අකුණු සරෙන් කැලතෙන්නට ගත්තේය. සතුටු කඳුලු වෙනදාට වඩා ඉක්මණින් වැහෙන්නට ගත්තේය. මිහිරේ තිවාර්තාවය නිසාවෙන් යෝනී මස්කොට්ටා දෙතුන් විටක් තැට්ඹී ලිහිල්ව ගියේය.

"මං අපේ අම්මයේ මෙහුවට ඇඟිලක් දාන්නෙයි..." අවසර ගත යුතු නැත. එහෙත් පිළිතුරු වදනෙන් දැණෙන අසම්මත කම ඊට වැඩිය.

"ආයේ අහනවා.. දැන්නම් ඉවසුම් නැතුවා... දෙකක්ම දාලා හොලවන්නෙ..." ඇය පුලස්ඵගේ හිසත් ලැමදට තදකොට ගනිමින්, දෙපා හැකි තරම් උස්සා නවා ගත්තේ දියණියගේ පහසුව තකාම නොවේය.

"ඩිංගක් හපංටෙයි..." මවකගේ හා දියණියකගේ මෙවන් අසම්මතයක් දැකුම පිරිමි නෙතකට වාසනාවක්ය. පුලස්ඵටත් දැන් ඉවසුම් නැත.

"ආයේ හංට දෙයක් නැතුවා.. රිද්දනවට මයේ හිත ඉවසුම් නැතුවා" ඇයට අවැසි මේ මුරණ්ඩු කමය.

දියණියගෙන් හා ඇගේ පෙම්වතාගෙන් ලැබෙන මේ අසම්මත පහසු, රකියේ කෙළපැණි සිටියත්, මුතුමැණිකෙටත් වැඩි වෙලාවක් ඉවසගෙන සිටිය නොහැකි වූවාය. ඇයට ඉවසුම් නොදුන්නේ දියණියව හා ඇගේ සැමියාව තම වසගහයට ගත් මවකගේ මේ වලක්ක කමය. මවක්ව තිරිසංකමට පොළඹවගත් දියණිය හා බැණනුවන්ගේ මේ වලක්ක කමය.

මේ අසම්මතයෙන්, මුතුමැණිකෙගේ මොලයේ මෙතුවක් අවදි නොවූන එක් මාණයක්, මෙදින ගිණියම් වෙන්නට ගත්තේය. ඒ මිහිර මුතුමැණිකෙගේ ගතට හිතට නුහුරුය. මෙතුවක් දැණි තිබුණ මිහිරයන්ට වඩා නැවුම්ව දැණෙන මේ මිහිර තීවාරය. "ආහ්... දැණි නම් ඉවසුම් නැතුවා..., ඉවසුම් නැතුවා.." එක පිට එකයෝනී පත්ලට වැදුන වැදුන තෙවන අකුණු සැරය ඇයට ඉවසගත නොහැකි වූවාය. ඇය පුලස්තගේ හිස ලැමදට හිරකොට ගත්තා මෙන්ම, දෙපා පටලා දියණියගේ හිසත් හිරකොට ගත්තාය.

මුතුමැණිකෙගේ මේ උමතුවෙන් දිරිමත් වූන පුලස්ත, ඇගේ තුරුලෙන් ගැලවුනේ, හිත මෙන්ම ගතත් ගින්නෙන් අවුළුවා ගනිමිණිය. යහනෙන් බිමට බැස, හැඩි දැඩි මුතුමැණිකෙව "ආහ්.. ඇතුවා.. ඇතුවා.. ඩිංගක් ඉන්ට.., ඩිංගක් ඉන්ට.." ඔහු අනෙක් පසට හරව ගත්තේ බලහත්කාරයෙන්ය. ඇගේ විසල් නිතඹේ දෙපළ වලට වැරෙන් පහර තුන හතරක් ගැසුවේ නම් ඇගේ දියණියට රිදෙන්නටය.

"උහ්.... මයේ කොල්ලෝ.... ආහ්..." මුතුමැණිකෙට පුලස්තගේ මේ පිම්ම සැකයක් නැත. සුරාංතයක් විද සිටියත් ඇගේ හිත කවදත් සොයන්නේ මේ දරඬු කමය. එහෙත් මෙදින වෙනස්ය. ඇයගේ හිත මෙදින කැකෑරෙන්නේ, දියණියට පෙනෙන්නට, ඇගේ හිමියාට ගුදය පෑ මවකගේ වලක්ක කමෙන්ය.

තම අනාගත සැමියා, මවගේ ගුදයට වග කියන අපුරුවෙන් මලිනිගේ හිත ගැහින. දෙදෙනාගේ ගුද ඇසුරෙන් නැගෙන "වක්.., වක්.." හඬට මලිනි වශීවය. හිත ඉවසුම් නැත්තේ, මවගේ උමතු කෙදිරි හඬේ කාමුකබවටය. "අපුච්චා වයේ සැරටම පාර දෙක තුනක් දුන්නානං අහවරයි" ඇයට ඉවසුමක් නැත්තේ හිමියාගේ ඒ මුරුරණ්ඩුව දක්කින තෙක්ය.

"අපේ අක්කයේ හිත ගැහෙනවයි මං අම්මංඩිට මෙහෙවුව කරද්දී" මලිනිගේ ඉල්ලීමෙන් පුලස්තගේ අත්ල හතර පස් විටක්ම "වාටස්.. පාටාස්.." හඬෙන් මුතුමැණිකෙගේ නිතඹ මත නතර විය. එයින් මුතුමැණිකෙට නැගුන මිහිර නිමක් නැත. මේ දියණියගේ හිමියාගේ මුරුණ්ඩුවය. මේ ඇය ඉදිරියෙමය. මුතු මැණිකෙට ගුදය තැටවුනේ ඉබේටමය.

"ආයේ අහනවා..., අපේ අම්මයේ වලත්තකම මට ඉවසුම් නැතුවා.." මලිනී නැවතත්, යහනෙන් බැස ඉහ නවා සිටින මවගේ මුවට තම දෙනන කිට්ටු කළාය.

"ආහ්.. මටත් මයේ එකිට පෙන්ට මෙහෙවුවට ඉද්දී ඉවසුම් නැතුවා.." මුතුමැණිකෙත් තම මුවට කිට්ටු වුන දියණියගේ තත් පුඩුවක් මුවට මුවට ගත්තාය.

"අම්මා දෝණිව එකට නම්ම ගත්ත මයේ හිතත් කකියනවා.." පුලස්ඵ මලිනීගේ දැන මුතුමැණිකේගේ නිතඹෙන් තැබුවාය.

"අපුපුවවයේ එකාගෙන් වයේ අපේ අම්මට හිරට දැණෙන වැයි...?" මලිනී මවගේ තටම් දෙපළ මැත් කොට, තම අනාගත හිමියාගේ ලිඟුව, මවගේ ගුදයේ පාන මුරුණ්ඩුව දෙස ආශාවෙන් බලා සිටියාය.

"ඩිංග බුරුල උනත් මොකෝ.... හිත මෙහෙවු වලත්ත කමට ගැහෙද්දී..?" ලිඟුවෙන් දැණෙන මිහිරට වඩා, මුතුමැණිකෙගේ හිතට මිහිර දැන්නේ මේ අසම්මතයෙන්ය.

"මේකී වලත්තයි... මයේ මිණිහව තුරුලට ගත්ත.." හිත ඉවසුම් නොදුන් තැන, මලිනී මවගේ නිතඹේ දෙපළ වලට පහර දෙක තුනක් වැරෙන් ගැසුවාය.

"ආහ්... මයේ දෝණි... උඹලා දෙන්නා නැතුව ආයේ මට ජීවිතයක් නැතුවා... ආහ්..." දියණියගේ හිමියාගෙ ලිඟුවෙන්, ගුදයට දැණෙන මිහිර හා මුසු වුන, දියණියගේ අසම්මත අත් පහසෙන්, මුතුමැණිකෙගේ යෝනී පත්ල කැලතෙන්ට ගත්තේය.

"අපේ අක්කට හිතක් නැතුවැයි මෙහෙම අම්මංඩිගේ මේ..., මේ..., විච්චිය ඩිංගක් ලොවන්ට" හිත ගිනියම ඇත්තේ අසම්මතයේ මිහිර මත්තේ නිසාවෙන්, ඔහුට මලිනීගේ මුවෙන් නික්මුන දිවියේ වැදගත්ම වදන් පෙලක් මහ හැරුනේය.

පුලස්ඵගේ අදහස මණරමය. හිත ගිනිහන වලත්තකමක්ය. මලිනී මවගේ දපා මුල ඉද ගනිමින්, ඉගේ නැවි සිටිනා මවගේ යෝනිය මතට මුව කිට්ටු කළාය.

"ආහ්... ඉවසුම් නැතුවා.. ඉවසුම් නැතුවා.." බැණනුවන්නේ ගුදයට ලැබෙන පහසත්, දියණියගේ මුවෙන් යෝනියට ලැබෙන පහසත් මුතුමැණිකේ යෝනී පත්ලේ කැලතුම තිවාර කළේය.

"තෝ වලක්ක අම්මංඩියෙක්..." මුතුමැණිකෙගේ කෙදිරියෙන් පුලස්ඵගේ ඉහ ගැස්සීමක් තිවාර වුනේය.

"ආ....භ්..... මයේ අම්මේ... ඉන්ට බැරුවා..., ඉන්ට බැරුවා.. අම්මංඩිව වලක්ක කමට ගත්ත, උඹලයේ වලක්කම මට ඉවසුම් නැතුවා.." දියණියගේ මුවේ පහසෙන් කැලතෙන යෝනී මිහිරක්, ගුදය කැලතෙන බැනනුවන්ගේ පහසෙනුත් මුතුමැණිකෙගේ සුරාංතය ඇරඹුණාය.

"මේකිට දැන් සුතිය ඉහ ගහලා..., ඇහිලි දෙකක් ගහන්ට අපේ අක්කේ..., අම්මංඩිගේ විච්චියට ඇහිලි දෙකක් ගහන්ට.."

මුතුමැණිකේ දැන් මේ සිටින්නේ සුරාංතයේ වග, පළපුරුදෙන් පුලඵ දන්තේය. ඔහු මලිතිගෙන් පැතුවේ, ඇයට උච්ච සුරාංතයක මිහිරක්ය. එහෙත් මෙතුවක් කොෂ දෙකේ ගිනියමෙ පැහුන, තම ශුක්‍ර කැදලිත් මාහා නහරයට රිංගුව වග පුලස්ඵට දැණින.

"ආභ්.... අම්මෝ... හම්...ඉන්ට බැරුවා..... ආභ්..." යෝනියට වැදෙන දියණියගේ ඇහි තුඩේ පහසත්, ගුදයට දැණෙන බැණනුවන්ගේ ලිඟු පහසත්, ඒ හැම මිහිරක්ම පරයා හිතට දැණෙන මේ අසම්මත වලක්ක මිහිරෙනුත්, මුතුමැණිකේ උච්චතම මිහිරක් විදගත්තාය.

"ආ..භ් මයේ ලොකු අම්මේ... මටත් ඉවසුම් නැතුවා... මටත් ඉවසුම් නැතුවා..." පුලස්තගේ ශුක්‍ර කැදලි ලිඟු හිස මායිමේ මුරණ් වුනේය.

"අහක යවන්ටනම් එපා මයේ කොල්ලෝ...." පුලස්ඵගේ ශුක්‍ර කඳුල කෙරෙහි, මුතුමැණිකෙට ලොහ සිතින. පුලස්ඵගේ දෙපා මුල දණ ගසාගත් මුතුමැණිකේ, පුලස්ඵගේ ලිඟුව දෙතූත් විටක් මුව තුල හෙලෙවුවේ දියණිය දෙස බලමිත්ය.

තම අනාගත සැමියා දෙපා මුල දන නමා, ඔහුගේ ශුක්‍ර කඳුලට ප්‍රෙතව ඉන්නා, මවගේ වලක්කම දැකුමෙන් මලිතිගේ යෝනී පත්ලක් ගිනියමෙන් කැලතෙන්නට ගත්තේය. ඇයට වාරු නැති වගක් දැනෙන්නට ගත්තේය. "ආභ් මයේ අම්මේ... මේ වලක්කම ඉවසුම් නැතුවා.. ආභ්..." එහෙත් ඇගේ යෝනී පත්ල ඡණිකව නැගි මිහිරෙන් තෙපුල් දෙන්නට ගත්තේ, පුලස්ඵගේ ලිඟුවෙන්, මවගේ මුවට ශුක්‍ර දාතුව විදුන අපුරුවෙන්ය.

දියණියට සුරාංතයක් කිට්ටුව වග දැණුන මුතුමැණිකේ, පුලස්ඵගේ අවසන් ශුක්‍ර බිඳුවත් ගෙන තම මුව පුරව ගත්තාය. දැන් ඇත්තේ අසම්මතයේ උපරිම පිම්මය. ඒ

පිම්මට මුතුමැණිකෙගේ හිතත් නිලියන්තෝය. මුතුමැණිකේ දියණියගේ දෙකොපුල් මතින් දැන තබා, තම දෙතොල ඇගෙ දෙතොල මත තැබුවේ දැසත් අඬවන් කරගනිමින්ය.

"මයේ අම්මේ උඹනං පට්ට වලත්තියක්.... ආහ්..." මවගේ දෙතොල් අතරෙන්, තම අනාගත හිමියාගේ ශුක්‍ර කඳුල, තම මුවට රිංගුව අසම්මතයෙන් මලිනිගේ ගත හිත, මෙතුවක් දිවියේ ලද උපරිම සුරාංතයෙන් ගැහෙන්නට ගත්තේය. ගතට පණක් නැතිව ගිය නිසාවෙන් ඇය යහනමතට, කපා හෙළව රඹ කඳක්සේ සිහිසුව කඩා හැළුණේය.

සැදෑ අහස ටිකෙන් ටික අඳුරුවෙන විට මුතුමැණිකේ යහනෙන් නැගිටිට්ටේ, සුවසේ නිදි වැදි සිටින මලිනිටත්, පුලස්ථටත් නොදැනෙන්නට. මහංසියක් නැත. යක මෙදින අමුතුම නැවුම් ප්‍රාණයකින්ය. මුතුමැණිකේ හෙමිහිට බිම වැටී ඇති නිදන ඇඳුම පසෙක ලා, අනෙක් අනෙක් ගවුම ගතට දාගත්තේ, එකින් එකාට නිරුවතින් තුරුලුව සිටිනා ඔවුන් දෙදෙනා දෙස ආදරයෙන් බලමිණිය.

තැම්බුව තේකොළ වතුර, කෝප්ප තුනකට දමා, හකරු කැලී තුනකුත් වෙන්කළ මුතුමැණිකේ, බරාදයට ආවාය. දැන් සැදෑ කළුවර නිවසට රිංගන්නට කීට්ටුය. සෙංකඩගල වෙලදාමේ ගිය කරත්තය එන්නට තවත් වෙලාවක් ගතවෙනු ඇත. පංඬුක නම් එන නොයෙන වග විශ්වාස නැත. එහෙත් යසවති නම් එන්නට වෙලාව හරිය. මුතුමැණිකේ කාඞරය වෙත ගොස්, නිරුවතින් සුව නින්දේ සිටින මලිනිවත් පුලස්ථවත් ඇහැරුවේ හිතකින් නොවේය.

"මට මලයට යමක් කියන්ට තියෙනවා.." මලිනී තේ කහට කෝප්පයත් ගෙන මව අසලින් ඉඳගත්තාය.

"මොකක්..? මෙහෙවුව කාටවත් කියන්ට එපා කියල නම්.. ආයේ අවිශ්වාසයක් තියාගනට එපා.." මෙවන් මිහිරක් පිරිමියෙකුට ලැබෙන්නේ වාසනාවටය. පුලස්ථ ඉඳ ගත්තේ ඔවුනට තරමක් දුරෙන්ය.

"එහෙවුවක් නොකියන වග සහිතකයි නෙව... නැත්තම් මෙහෙම පටල ගන්නේ නැතුවා.." මලිනී සිනහවෙන් තේ කහට උගුරක රස බැලුවේ වෙනදාට වඩා ගතට දැණුන ප්‍රාණයකින්ය.

"එහෙනම්..?" පුලස්ථට කිසිවක් හිතාගන්නට බැරිය. ඔහු කහට උගුරක් බිවුවේ මලිනි දෙසත් මුතුමැණිකේ දෙසත් බලමිණිය.

"මේ..., මලයට හිතක් නැතුවැයි මේ..., මාව ගැණි කොරගන්නට" මලිකී එලෙස ඇසුවේ සිනහවෙන්ය.

"එහෙවු වාසනාවක් මට කොහෙද..?" මෙය කොලොප්පමක්ය. පුලස්ථ පැවේ සිනවක්ය. එහෙත් එක් වරම පුලස්ථට සිහි වුනේ රතියෙදි ඇගේ මුවෙන් නික්මුන "මේකී වලත්තයි... මයේ මිණිහව තුරුලට ගත්ත" වදන් පෙළය. ඉන් ඔහුගේ හදගැස්මත් තිවාරව ගියේය.

"කොලොප්පමක් නෙමෙයි..., සත්තට අහන්නේ.., නේද අපේ අම්මා..?" මෙවර ඔහුගේ මුහුණේ මතු වුන විශ්මය මලිකීට සතුවක්ය.

"සත්තටම..?" පුලස්ථට ඉදි අසුනේ ඉබේටම නැගිටුනේය.

"හිතක් ඇත්තම් කියන්න..., දෙනුත් මහක් ගෙවිව්ව තැන හොඳ නැකතක් ඇතුවැයි කියලා අත්තමා කියලා තියෙන්නේ.." මිනිලා මෙවලේ නම් දැස බිමට නැබුරු කොට ගත්තේ සැබවින්ම දැණුන විලිය නිසාවෙන්ය.

රිච්චි කොටසේ නිමාව

තවත් හත් දිනකින් නමවැණි කොටස බලාපොරොතු වන්න.

ලැබෙන ඉමහත් ප්‍රවීචාරයන්ට

මාගේ ස්තූය.

එය මගේ එකම සතුවය.

කෘතියට දක්වන ඔබගේ ගුණ දොස් අගයමි.

.....ACID.....